

SCIENCE FICTION

BROJ 30 • 550 DINARA

Vilijem F. Nolan

LOGANOV SVET

NAUČNA FANTASTIKA

30

1987

Vilijem F. Nolan

LOGANOV SVET

Prevod
Milan Šolaja
Vesna Šljukić

X-100

Naslov originala

William F. Nolan
LOGAN'S WORLD

Copyright © 1977. by William F.
Nolan
posredstvom G.P.A.—München

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednik izdanja
VLADIMIR STEVANOV

Recenzenti
Dr ALEKSANDAR NEJGEBAUER
VLADIMIR STEVANOV

Naslovna strana
DOBROSAV BOB ŽIVKOVIĆ

Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR Izdavačka delatnost, Bulevar 23. oktobra
31, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor
NIŠRO »Dnevnik«. **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Izdavačka delat-
nost: **Ilja Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Tehnički urednik:
Julij Arvanitidis ● Sekretar Redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektori: **Dragan**
Matović, Vera Manojlović
Tiraž: 20.000 primeraka

Argos je umro dvaput.

Iza 21 veka, kada su ljutiti mladi preuzeli kontrolu nad Zemljom i kada su svemirska putovanja prekinuta, ostavljen je da umre u orbiti, oko tihog Marsa. Dok su njegova sunčana ogledala hvatala energiju bez svrhe, polako se okretao kao ogromni točak u beskrajnom crnilu.

Dok ga begunci nisu pronašli.

Čovek po imenu Balard je znao za Argos, znao je da on može poslužiti kao sklonište onima koji su pobjegli od uspavljivača i tražili Utočište. Pomogao je da se organizuju letovi sa Kejp Štajnbeka za brodove koji su nosili vitalne sastojke — natrijum, vodonik i ugljenik — da se nahrane arterije velikog točka na sterilnim granicama tame, iza Zemlje. I sa svakim novim srebrnim brodom stizali su novi begunci, koji više nisu morali da se plaše blastera Uspavljivača. Sada su mogli da počnu novi život u tom novom moru svemira.

Rođena su deca koja nisu znala za zemlju. Izgrađena je bolnica, ustanovljena škola; nikla su polja kukuruza i pšenice pod staklenim nebom.

U sve češćim intervalima, kako je Balard usavršavao vezu sa utočištem, stizalo je sve više brodova po-

većavši populaciju u koloniji na preko tri hiljade muškaraca, žena i dece.

A tada su brodovi prestali da dolaze.

Kada je prošla godina bez ijednog broda, strah se uvukao u stanovnike kolonije. Agros nije bio sam sebi dovoljan, nije mogao da preživi bez zaliha sa Zemlje.

Dve godine bez broda.

Tri. A zatim četiri.

Medicinske zalihe su bile iscrpljene. Kuga i smrt su harali točkom. Kolonija se smanjivala — na hiljadu... na pet stotina... na stotinu... na šačicu najizdržljivijih begunaca i njihovih porodica.

Logan i Džesika su bili među njima — desetogodišnji veterani Argosa, legendarni bivši uspavljivač i žena koja je zajedno sa njim očajnički tražila Utočište. Sada su imali sina. Džek, rođen na točku pre osam godina, imao je snagu svog oca u bledo-zelenim očima i gracioznost majke u pokretima, dečak koji je rastao uz priče o istoriji Zemlje, koji je slušao Loganove mračne priče o kompjuterizovanom svetu. Za Džeka, čovek po imenu Balard bio je Bog...

Šest godina bez broda.

Vreme kriza. Polja su se sasušila. Zalihe vode i hrane na izmaku.

I jedan mali brod da ih vrati nazad.

Samo tuce njih je moglo da pođe. Izvlačenjem je određeno dvanaest izabranih i brod je pripremljen.

Na palubi, sa ostalih devet: Logan, Džesika i Džek.

Uzletanje! Daleko... daleko.

Daleko.

Iza njih, u tamnoj dubini nemilosrdnog svemira, Argos je po drugi put umirao.

U Starom Vašingtonu Logan je otkrio zašto su brodovi prestali da dolaze. Uspavljivači su se probili i uništili lansirnu rampu za utočište na Kejp Štajnbeku. Samo korak ispred njih, Balard je pobegao u planine ludog konja u Dakoti, ka misliocu. Tamo je, u konačnom gestu otpora prema sistemu, žrtvovao sebe da bi uništio ogromni kompjuterski kompleks i gradove zajedno s njim. Vozila su se zaledila na svojim trakama, stali su pokretni trotoari a kristali na dlanu svakog građanina nisu više otkucavali dane ljudskog života.

Snaga Uspavljivača je bila uništena.

Gradani su pohrlili van uništenih gradova u iznenadnu, surovu realnost. Gradski ljudi, mladi i oholi, koji su imali sav mogući luksuz kompjuterizovanog životnog sistema, sada su postali ljudi divljine, zbunjeni i uspaničeni novom životnom situacijom.

Za njih, iluzija slobode je postala stvarna noćna móra.

TRČI!

Logan je trčao.

Ne više lovac, bio je gonjen. Crno na crno: njegova ugljenocrna uniforma spram noći, stopala tupo udaraju dok trči, suvih usta, za život.

Ljudi Dubokog sna bili su blizu, iza njega, hladnokrvni državni službenici istrenirani da ubijaju, istrebljivali su begunce sa prezirom i hladnoćom samog Mislioca. Uspavljivači koji su ga mrzeli zbog onoga što im je učinio. (**Uspavljivači ne beže, Logane** Oni ponosno prihvataju San. Ti si izdao sistem, od nas si napravio budale i zato ćemo te sravniti sa zemljom, Logane!.)

Blaster-hitac! pratio bi ga svugde, taj pevajući bol i smrt, koji siše toplotu iz njegovog tela kao što pčela siše polen, skače i uvija se kroz noćnu tminu grada.

Ipak, još uvek ne pucaju. Uživaju u lovu, kušajući ga kao fino vino, kreću se neumornim gipkim pokretima, znaju da ne može pobeći bleštavoj smrti koja visi o njihovim bokovima.

Zašto je begunac uvek slab, iscrpljen, jedva se drži na nogama, dok su njegovi lovci pribrani, nezaduhani, mirni. Da li to strah omekšava njegove kosti, bubnja u glavi; strah od smrti, strah od neumoljivog bola homer-hica?

Logan se bojao. Bio je hrabar, odlučan, suočavao se sa smrću mnogo puta, ali sada se bojao. Kada homer-hitac napusti cev Uspavljivčevog blastera ne postoji način da se izbegne. Pronađe te, pogodi, raspori, pokida i preda strahovitom bolu koji nastaje kada se nervni sistem podvrgne energetsom pražnjenju. Svaki čovek se plaši takve smrti...

Logan je kružio kroz milijama visok kompleks, sićušni insekt uhvaćen u lavirint od čelika i metala. Bio je bez oružja. Blaster je pre milion godina izgubio negde u ogromnom gradu. Milionogodišnji beg! Usta su mu se iskrivila u bolan osmeh. Da li je **zaista** bežao tako dugo? Nije onda ni čudo što iscrpljenost žari kroz

njegove grudi, što svet izmiče iz fokusa, što su noge pod njim drvene, što ga telo izdaje i odbija da izvrši tešku komandu: **trči... trči... trči!**

Trči!

Logan je pao.

— Jesi li dobro? — probijao se glas dole ka njemu. Ruka, ispružena ka njemu. — Hajde ustani, Uspavljivaču. Samo polako.

Logan je jauknuo, držeći se za rame mršavog građanina, trepnuo je na njega, ispružio svoj desni dlan.

— Tvoj cvet je pocrneo, zar ne? Znači da si ti begunac! — Glas je postao leden. — Prijavi begunac!

Pesnica je pogodila Loganovo lice. Pao je nauznak, krv je potekla niz njegove usne. — Ovde je! **Ovde!** vikao je čovek, pokazujući uspavljivačima gde da nađu Logana. On se teškom mukom udaljio ka crnilu nekog hodnika.

Još jedno podizanje liftom. Do sledećeg nivoa. A zatim, teškim koracima, dok hladni noćni vazduh reže grudi, napolje kroz sigurnosni izlaz, na krov kompleksa, milju iznad tla.

Loganov beg je bio završen. Popeo se na vrh ove metalne planine.

Oko njega, na sve strane, pulsirao je grad na senzualnim krilima svetla. Daleko ispod, mnogobrojni pokrivač Arkade šibao je tminu jezicima kristalne vatre.

Odmereni glasovi na nivou tik ispod njega. Oštre komande. Uspavljivači su bili samo par sekundi daleko. Logan se okrenuo prema vratima krova.

Džesika je bila tamo.

Njena kosa se presijavala kao uglačani bakar, svetla grada uhvaćena u mekim nitima. Njeno lice boje slonovače ocrtavalo se spram noći. Bila je predivna.

— Potrebna ti je pomoć — rekla je.

— Niko mi sada ne može pomoći — uzvratio je on. — Čak ni ti. Blesnula je i izmenila se. I Džek je stajao tu na njenom mestu.

— Oni će me ubiti, — rekao je dečak.

— Ne tebe! — povikao je Logan. — Ti si **mlad**. Tvoj kristal je **plav!**

Ja nemam kristal — reče Džek i podiže svoju desnu ruku. Dlan je bio čist.

Logan je krenuo ka svom sinu, pozelevši da on sve razume, želeo je da mu kaže da mu je žao što je ikada bio Uspavljivač, što je ubijao begunce, što je koristio blaster. . .

Ali ljudi Dubokog sna su bili tu, na krovu i držali su svoje oružje upereno na njegovog sina.

Dečak je ustuknuo pred njima, a strah je kao dim rastao u bledom zelenilu njegovih krupnih očiju.

— Ja sam taj koga želite! — vikao je Logan.

Oni su ga ignorisali, sužavajući i zatvarajući krug oko dečaka. Džek je bio na ivici krova; više nije mogao nazad.

Stisnutih pesnica, Logan se bacio na Uspavljivače. Pucanj iz okreta iz cevi blastera zaustavio ga je i bacio na krov. Podigao je glavu da vrisne.

Prekasno. Prekasno za sve.

Naterali su Džeka preko ruba — i dečak je pao u nečujnom, kao u snu usporenom pokretu, kao lutka, dole... dole... dole... u oštre jezike svetla Arkade.

Uspavljivači su se okrenuli ka Loganu.

— Blasterujte ga — rekao je vođa, skoro nežno.

I munja je liznula iz blastera, sukula u vreloj žutom luku ka Loganu koji je stajao i čekao je.

Nepodnošljiv bol. Drhtanje poki-danih nerava dok je Logan kolapsirao nad sobom prstima grabeći vazduh. Telo mu je eksplodiralo, razletelo se na komade mesa, na hiljade

posebnih jedinica boli. On je ceo bio bol i agonija i istopljena kost. . .

Probudio se.

— Jesi li dobro?

Logan se trgao na pitanje građanina.

Ne **njegovo** pitanje, nije njegov glas. Džesikin.

Dodirivala ga je nežnom i toplom rukom odagnavši noćne more.

— Uspavljivač — rekao je Logan zapanjeno je gledajući, lica crvenog i znojavog. — Ubili su Džeka.

— Nema više ubijanja. Gradovi su mrtvi, Logane. Sistem je mrtav. Kada ćeš poverovati u to?

— Verujem — rekao je.

— Pa zašto onda i dalje sanjaš te snove?

— Ne znam. . . — rekao je i pogledao je. — Ovaj san je bio drugačiji. U svim ostalima mene su lovili. U ovom je **Džek** umro.

— Volela bih da prestaneš da ih sanjaš.

— Zabrinut sam zbog Džeka. Kako mu je?

— Danas je malo bolje, čini mi se. Ali mislim da. . .

— Nije mu bolje — glatko je rekao Logan podižuć se iz kreveta. — I nikada **neće** ni biti dok ne učinim ono što mi je Džonat rekao. Trenutak tišine. — Idem u Stounhem.

— On će. . . želeći da te vidi pre nego što odeš.

Logan je klimnuo glavom.

Prošao je kroz kuću do sobe svog sina. Bila je to mamutska, trokrilna, kolonijalna kuća na obalama reke Potomak i kao lađa je počivala na zelenim travnjacima koji su sada bili samo prašina. U svoje vreme je služila eliti Vašingtona. Njene bogato ukrašene tavanice i široki holovi još odjekuju od buke višenedeljnih prijema ili državnih večera. Sada je

to vremenom narušena relikvija iz nezapamćene prošlosti.

Dok je išao ka sobi svog sina, Logan je ponovo razmišljao o ironij svoje situacije: Džek je bio otporan momak, preživeo je i kugu i glad koji su uništili koloniju na Argosu. I sada kad su tek došli na Zemlju, postao je žrtva podmukle bolesti koja je u njegovo telo unela groznicu, omekšala kosti i oslabila mišiće, ostavljajući ga slabog i drhtavog, nesposobnog da se kreće.

Logan je išao do Džonata, koji je sa svojih dvadesetsedam godina bio najstariji u koloniji. Bio je neka vrsta vođe u toj divljini među ljudima divljine, daleko od gradova.

— Šta je to, šta se dešava sa njima? — pitao je Logan.

— Zemlja je problem za njega — rekao je Džonat. — Tvoj momak nema imunitet na neke bolesti kao što naša odrasla tela to imaju. Čini mi se da ima jednu vrstu virusne upale pluća, opaka bolest.

— Kako da ga izlečim?

— Trebaće ti sterozin. Medicinske prostorije u odeljenjima za negu dece imaju ga, ali sve primarne medicinske prostorije su unutar gradova i do njih je nemoguće stići.

— Zašto nemoguće?

— Kada su gradovi pali, Lešinari su zavladali njima. Odmetnici. . . lutalice. . . Oni se kreću u čoporima. Niko ne ulazi niti izlazi. Ljudima trebaju zalihe i hrana iz gradova, ali Lešinari imaju potpunu kontrolu. Nikada nećeš stići do leka živ, a ako i uspeš, oni te nikada neće pustiti da odeš. Nose fjuzere i spaljuju svakog ko prodre na unutrašnju teritoriju grada.

— Postoje i sekundarna odeljenja. . . Stouhhem. . .

— Da, tako je — rekao je Džonat.

— Da sam na tvom mestu pokušao bih tamo. Ali njihove medicinske zalihe su možda već istrošene.

— To je ipak šansa — rekao je Logan. — Ako Džeku sutra ne bude bolje pokušaću u Stounhemu.

— Šansa — klimnuo je Džonat.

— Možda mu je potreban lek — rekao mu je Logan. — Džes misli da ga može izvući iz ovoga. Postoji li mogućnost da grešiš, Džonate?

— Može biti. Ja samo nagađam. Trebala bi nam medicinska mašina da bismo bili sigurni. Bez pune dijagnoze nema načina da budemo sigurni, ali svi simptomi...

Simptomi: slabost, groznica, mršava figura, oslabljeni mišići... Svi su tu, zaključio je Logan, gledajući dole u svog sina. Nagnuo se niže da dodirne dečakov vreli obraz.

Džekove oči su se otvorile. Nasmešio se, bolna linija na njegovim bledim usnama.

— Idem da pronađem nešto što će ti pomoći — rekao je Logan. — Bićeš ponovo **snažan**. Uskoro.

— Ja... ne mogu biti sam.

— I nećeš biti. Džes ostaje sa tobom dok se ja ne vratim.

— Ne volim da budem bolestan — nežno je promrmljao Džek. Pono-vo bolan osmeh. — Ali ja te **volim**, Logane!

Čudna stvar, ta ljubav. Uspavljivač nikada ne voli. Logan je rastao uz učenje da je ljubav beskorisna emocija koju upražnjavaju kukavice, begunci koji odbijaju da se suoče sa pravim odgovornostima koje postavlja sistem. Slušao je kako govore jedno drugom da se vole, pre nego što bi ih blasterisao. Istrebljivao ih je, a oni su imali tu reč na usnama. I osećao je prezir.

»Voliš« li u staklenoj kući? Seks

nije ljubav. Jesi li »voleo« svoju partnerku u bludu?

Kada si bio mali, slab i kada ti je trebala, Ljubavna soba ti je davala **Majka te voli... voli... voli...**, ali, dok nije sreo Džesiku, nije znao da je deli. Nije čak ni pomišljao. Ne Logan 3, posednik blastera, lovac na slabe, kukavice i izdajnike. I sada, čudo nad čudima, imao je **dva** ljudska bića koja je voleo i koja su volela njega: njegova žena i njihov sin. Muž... žena... sin. Stara forma, uzdignuta od onih koji su odbacili sistem i vratili se drevnim običajima. Odvratno, kako je Mislilac izobličio emocije, izopačio, obogaljšio i uništio. Džek je bio u pravu. Balard **jeste** bio Bog. On je uništio Mislioca...

Džes je krenula zajedno sa njim do žirokoptera. Logan je obukao tamno-plavu gradsku tuniku ukrašenu kožom, otvorenu ispod vrata.

— Vратиćeš se pre mraka?

— Da — rekao je i popeo se u kontrolno sedište. Aktivirao je žiro-motore, zaturirao ih a zatim pokrenuo. Motori su zadrhtali i zavibrirali silinom koja je pokretala malu letelicu.

Bili su na prostoru obraslom visokom suvom travom, odmah kraj reke. Poslepodnevno sunce je obasipalo bojama vatre vetrom izvajane stene na suvom rečnom dnu. Pre Malog rata i klimatskih promena koje su blokirale Potomak, on je te-kao silnom vodom. Mora da je onda bio predivan, pomislio je Logan gledajući u korito. **Toliko** toga se promenilo...

— On sada spava — rekla je Džesika, glasa podignutog iznad potmule frekvencije žiro-motora. — Biće dobro dok se ne vratiš.

Logan se nagnuo da je poljubi.

Ona je plakala.

Plaši se da neće pronaći lek, re-

kao je Logan samom sebi. Plaši se da ću zakasniti. **Ali pronaći ću ga! Džes, pronaći ću ga!**

Obrtni nivo: ispravan. Žiro-kontrola: stabilne. Sinusoida snage: normalna. Logan je usmerio vertikalnu elisu i žirokopter se graciozno podigao uvis, zatim se kružnom kretnjom usmerio i u pravoj liniji nestao u sjaju žiromotora prema zapadu.

Prema Stounhemu.

STOUNHEM

Svaki glavni grad reona imao je osvoju sekundarnu bolničku pomoć, pa tako i Stounhem u reonu Izlazećeg sunca. Logan je jednom uništio begunicu, blizu Stounhema, u Andeles kompleksu (**•Molim te nemoj me povrediti, Uspavljivaču! Želim da živim. Imam samo dvadeset jednu... to i nije starost... zar ne možeš...•**). I nomer-hitac iz blastera. I devojka koja pada. I hitac...

Prestani!

Logan je zalupio sećanje.

Primarne bolnice su bile mnogo veće i pomagale su većini građana. Ove jedinice su bile kompletno opremljene i same sebi dovoljne. Bilo je vrlo dobrih šansi da nađe sterozin i u sekundarnom odeljenju.

Odasli nisu koristili lekove. Ne bi značili ništa na tržištu i bili su nepoželjni za odmetnike i lutalice.

Dobre šanse...

Da njegova misija nije bila tako opasna, Logan bi uživao u letu za Stounhem. Nebo je bilo čisto, plavo, a zelena polja su se valjala ispod njega. Žirokopter je besprekorno preo zahvaljujući mnogim časovima koje je uložio u njega u proteklih sedam dana kada su ga Džes i on pronašli, napuštenog, izvan gradskih ruševina. Bio je oštećen u padu gradova. Pao je, a slomljeni motor je ubio pilota. Loganovo zna-

nje mehanike, usavršeno za godinu na Argosu, dovelo ga je do perfektnosti ispravnosti.

Gorivo nije bilo problem, pošto je sunčana kolektorska jedinica mogla neograničeno da apsorbuje i čuva potrebnu energiju. Logan je bio sasvim uveren da ne može biti nikakvih tehničkih poteškoća u letu.

Ali Džekova bolest je bila u Loganovim mislima i nije mu dozvoljavala da uživa u vožnji nad predivnim pejzažem...

Tada je ugledao masivan oblik tamnosive boje kako se uzdiže iza brda sa njegove leve strane. Stounhem.

Logan je isključio vučnu snagu na krmenoj elisi i savio žirokopterom nadole i ulevo u oštrom luku, tražeći pogledom toranj Odgajališta. Ubrzo je nežno spustio letelicu u centralnom reonu, ugasio motore, otpustio kontrole.

Neverovatna tišina. Njegovo prizemljenje nije uključilo nikakav alarm, nema automatske straže da pojuri ka njemu, nisu aktivirana odbrambena robotska sredstva. Sećao se bega sa Džes iz istog ovakvog odgajališta u Dakoti — kroz kaos sirena i alarma — boreći se za prolaz, uništavajući robote i blokirajući vrata za sobom.

Ovoga puta ništa. Mogao je slobodno da uđe.

Ipak, Logan se osećao nelagodno dok je prolazio širokim, prašnjavim hodnikom u potrazi za medicinskom sobom. Mrzeo je odrastanje u ovoj sterilnoj sredini koja poriče sve kontakte sa ljudima prvih sedam godina života. Njegova pričajuća lutka je u stvari bila njegov jedini prijatelj (**•Nikada te neću zaboraviti, Log... nikada!•**) i njegov san da bude Uspavljivač ga je preuzeo. Ponos koji je osećao u toj reči tih dana!Us-

pavljivač! Psihomašine su mu prale mozak još od rođenja. I da nije bilo Džesike. . .

Iznenada, jedno staro sećanje mu se javilo: Soba za igranje. . . Soba za obroke. . . Soba za spavanje. . . Medicinska soba: Autogubernanta ga je uvek tamo nosila kada je bio bolestan, kotrljajući se na svojoj metalnoj konstrukciji govoreći mu svojim bezosećajnim glasom da će biti dobro, sasvim dobro.

Logan je stupio u Sobu za izgranje i istog trenutka ustuknuo. Nešto **živo** je bilo unutra, približavalo se i bežalo.

Logan se nasmešio. Kada je ulazio, jednostavno je aktivirao jednu od vibro—lopti i ona je sada igrala jednu od svojih programiranih mustri. Posegnuo je za njom i sklonio je u pregradak, a zatim nastavio. Soba za isporuku. Logan je gledao, sa svežim sećanjima, u veliki kristalni odeljak koji je dominirao prostorijom. **Uvek** ga je fascinirao. Unutra: sjajni vremenski kristali spremni za implantaciju svakom novom građaninu. Logan je stisnuo svoju desnu pesnicu oko sopstvenog mrtvog kristala, prisativši se šoka koji je potresao njegovo telo kada je kristal počeo da trepti crveno—crno. . . crveno—crno. . . crveno—crno. . . dajući mu na znanje da mu ostaje dvadeset četiri sata pre Poslednjeg dana.

Proklet bio Mislilac i svi užasi koje je proizveo!

Okrenuo se da stupi u Jaslice.

Logan je bio naviknut na smrt. Sam ju je delio, video je svoje prijatelje u Buticima sna, suočio se sa masovnom smrću na Argosu, ali ono što je našao ovde, u tamnoj i tihoj prostoriji, zapanjilo ga je.

U svakoj maloj, aerodinamičnoj kolevcu koje su bile poredane spram

četiri zida, ležao je po jedan mali kostur. Tu su bili ostaci stotina beba koje u umrle kada je umro Mislilac, kada je prosečen doвод kiseonika, vitalnog fluida. Njihove male, bele lobanje kezile su se na Logana svojim crnim dupljama bez očiju dok se kretao kraj njih ka medicinskim zaliham.

Naišao je na još ostataka u Medicinskoj sobi. Bila je to autogubernanta. Ležala je na boku, a njenih dvanaest ruku bilo je kao zaleđeno. Rđa je već počela da se pojavljuje u tankim crtama. U metalnim prstima stezala je flašice i posude. Očigledno je prestala da funkcioniše u naporu da pomogne umirućoj deci, ne znajući da ona tu ne može ništa učiniti. Logan je stupio preko nje, napet i nervozan.

Da li će ovde naći sterozin?

Žurno je otvorio ulazni panel i počeo da pretura, izvrće, pretražuje. . . Srećom, ova sekundarna odeljenja nisu bila obijena. Ukoliko sekundarna odeljenja imaju sterozin, ovde moraju biti zalihe. Teromiscin. . . Hidrafan. . . ritlan—C. . . Ectem—F. . .

Ali od sterozina ni traga.

Jedino primarna odeljenja imaju lek koji je potreban Džeku.

Logan je znao da sada nema izbora.

Moraće da se suoči sa Lešinari-
ma.

TRINAEST

— Ubij ga.

— Ali zašto?

— On je za nas baksuzan.

— Baksuzluk nema osnove kao realni koncept verovanja.

Lukrecija se nije ravnopravljala. Bilo ih je trinaest, a novi jahač je bio trinaesti, što je značilo nesreću. Ona će to sama da uradi ukoliko Princ neće.

Bio je tamni sumrak, kao u Loganovom snu o smrti, a oni su sedeli na suvom koritu reke oko vatre koja je bacala drhtave senke crvenog i narandžastog na njihova gruba lica.

Lukrecija je posegnula u sedlo svog džetckla i izvukla kanije od meke kože ukrašene plavim somotom, iz kanija isukala dugi, draguljima ukrašen, kao žilet oštar, bodež i vratila se do kruga odmetnika.

Trinaesti jahač, mršav i sivokos, sedeo je prekrštenih nogu kraj vatre. Žderao je nogu hijene koju su pripremili za večeru, odbacujući u stranu kosti koje je čistio od mesa. Usredsređen na jelo nakon dugog puta potpuno je ignoriso Lukreciju koja mu se polako ribližavala.

— Ti si baksuz za nas — rekla je tiho i zarila srebrno sečivo u zadi do njegovog vrata, u gornji vratni pršljen.

Umro je istog trenutka, prosuvši se na stranu, u prašinu. Njegove oči su ostale otvorene da zure u vatru koju više nisu videle. Ostali su gledali u njegovo zgrčeno telo, a zatim u Lukreciju.

— Trebalo je da ga otrujem — rekla im je, a osmeh prepun belih zuba učinio je njeno lice stravičnim spram svetlosti vatre. — To bi bilo zgodnije, a i **mnogo** romantičnije.

Sada ih je ponovo bilo dvanaest: odmetnice iz Njujork kompleksa i devet muškaraca obučениh na način koji im je Lukrecija pokazala: široki šeširi, u somotu, sa čipkom ispod grla, teški zlatni lanci oko vrata, draguljima ukrašeni mačevi i florentinski bodeži na sedlima njihovih džetckla. Kada je pao Njujork kompleks, oni su provalili u muzej gde su pronašli ovu odeću i priču o Bordžiji koja je išla uz nju. Tako je njihov vođa prozvala sebe

Lukrecija, a svog partnera Princ u čast Čezarea, najozloglašenijeg od muškaraca Bordžija.

Sada je Princ rekao:

— Meni je dosadno. Treba da se pokrenemo. — Igrajući se, izvukao je svoj fjuzer i opalio u usamljeni grm koji se istog trenutka pretvorio u pepeo.

— Sutra — rekla je Lukrecija — krećemo ka reci Potomak.

DAKK

Bilo je već kasno poslepodne kada je Logan stigao do grada.

Spustio je svoj žirokopter oko pola milje od ruševina. Nema potrebe još privlačiti pažnju. Oni će ionako vrlo brzo znati da je on tu. Upotrebio je grane da maskira letelicu; ako uspe da se izvuče, ponovo će mu trebati.

Kakve su ti šanse? Možda jedan prema jedan. Nikako! Devet prema jedan! Nenaoružan si, sam i upadaš na **njihovu** teritoriju. U redu, devet prema jedan. Ali ako ne nabavim sterozin, Džek **nema** šanse.

I **ako** se izvučem.

Logan je ušao u srce Komplexa kroz jedan napušteni tunel. Kretao se gipkim pokretima Uspavljivača, pazeći da nogom ne stane na suvu grančicu ili neki otpad kojeg je tunel bio prepun. Najmanji zvuk bi ovde odjeknuo kao eksplozija.

Ogledalo — sjajna unutrašnja površina tunela bila je pokrivena debelim slojem prašne. Iza, zalazeće sunce je bacalo slabe odbleske po metalnim zidovima, a snop senki ispunjavao je tunel ispred Logana. Mrtvo tračno vozilo, izvrnuto kao gigantski metalni insekt u sumornoj tišini. Smrskana klizišta, a na kontrolama šest godina stara rđa. Unutra su bila dva kostura.

Logan ih je obišao. Nakon onog prizora u Odgajalištu, ovaj ga nije

mogao šokirati. Znao je da će videti dosta ovakvih slika unutar grada i, ako su Lešinari zaista toliko opasni, njegov kostur će se pridružiti ostalima.

Iz tunela je izašao na lavirintsku platformu: Nivo šest, Kvadrant K, Platforma J—221. Industrijski sektor. To znači da bi mogao preseći kroz Štab Uspavljivača, zatim klizačem do Arkade. Najbliže primarno odeljenje je bilo odmah iza te tačke. Moraće da rizikuje sa upotrebom klizača; ako krene pešice, sasvim sigurno će ga spaziti.

Sada je Logan ušao na uže područje grada, prazno i napušteno, obasjano bledim zracima kasnog sunca. Ne, nije napušteno. Lešinari su tu i odmah će se i pokazati, ako negde pogreši. Ali ako se bude kretao ka svom odredištu tiho, poput senke, koncentrisan da oseti opasnost, **mogao** bi da uspe.

Logan je bio zapanjen kako je divljina brzo zauzimala grad. U samo šest godina hodnici su obrasli puza-vicama i paprati, a bujna trava je rasla između ploča i u pukotinama. Uskoro će grad biti prava džungla, baš kao i sam Stari Vašington.

Kao toranj visoki, sivi monolit Štaba Uspavljivača, uznemirio je Logana i podsetio ga na ono što je bio šta je radio u službi Mislioca. On je bio elita sa zaista impresivnim brojem ubijenih. Nijedan begunac nije pobegao njegovom blasteru. Koliko je on ljudskih bića sa ponosom blasterisao u godinama osgradske službe; hrabrih, racionalnih građana koji su očajnički želeli da žive i posle svoga dvadesetprvog rođendana.

Logan se odupro sećanju. Nije imalo smisla osećati se krivim zbog prošlosti. Jednostavno, budi zadovoljan što je sa tim gotovo i što si se

vratio u grad sa zadatkom da **spaseš** život, ne da ga oduzmeš.

Prošao je kroz mrtvi Centralni mozak u Raportnoj sobi, jednom živ, sa pulsirajućim kompjuterskim svetlima i vibrirajućim platformama. Begunci nisu imali šanse protiv ovakvog sistema, ali instinkt ih je terao i neki od njih su uspeali da se dokopaju Utočišta. Zahvaljujući Ballardu i Džesiki, i Logan je bio jedan od tih nekoliko.

Sada se zaustavio u Oružarnici, impulsivno je posegnuo za malim srebrnim cilindrom. Odmerio mu je težinu u ruci. Blastersko punjenje. Sa svojih šest odeljaka: paralizator, rasparač, proobijač, eksploziver, isparivač i blaster-hitac. Ubacio je cilindar u džep tunike. Nije mislio da ga ikada ponovo upotrebi, želeo je da ga ponese za Džeka i da zadovolji njegovu radoznalost. Mnogo puta je na Argosu slušao o njemu i Logan je ovaj poneo da mu ga pokaže. Suvenir iz grada.

Klizač bi ipak mogao biti od koristi. Mogao bi ga brzo odneti do Arkade, jer njegova antigravitaciona snaga nije oštećena pri slomu kompjutera. Jedino će morati da pazi da laktovima ili stopalima nešto ne zakači, jer u tunelima i najmanji zvuk jako odjekuje.

Logan je bio pažljiv. Ploviti kroz prostor klizačem bilo je slično slobodnom padu, izazivalo je osećaj prijatnosti, ali i nelagodu.

Na Donjem nivou Arkade je proverio okolni teren pre nego što je izašao. Čist. Tišina. Bez pokretna.

Možda je Džonat preuveličao broj Lešinara u ovom gradu ili su ga napustili u potrazi za boljim ostacima. U svakom slučaju nije im bilo ni traga.

Ali Logan je držao sva čula u

maksimalnoj pripravnosti. Nije mogao sebi priuštiti opuštanje.

Senkina senka, kretao se kroz Arkadu.

Odmetnici su jahali za Potomak. Već su tog dana uživali sa grupom Ljudi Divljine, nateravši jednog muškarca da gleda, dok su deveterica muškaraca Bordžija sa njegove partnerke strgli odeću i silovali je. Bila je to dobra zabava dok jedan od Ljudi Divljine nije iznenada skočio na džetcikl i pokušao da pregazi trojicu Bordžija. Džet je bio Prinčev i Lukrecija je iz solidarnosti prema svom partneru zabacila najlonski konac oduzet od jedne devojke.

Momak je upecan kao riba i bilo im je zaista zabavno da se i dalje njime zabavljaju. Ali Prinčeva mašina je bila prilično oštećena pri padu i prevrtanju. Zato su bili kraći za jedno vozilo i Princ će morati da jaše iza Ariosta.

A to objašnjava njegovo budalasto ponašanje za vreme jahanja ka Potomaku.

Rečno korito bilo je prepuno skrivenih stena i rupa, ali jahači Bordžija su uživali u riziku, obilazeći prepreke sa očiglednim zadovoljstvom i jureći ka drugima agresivnom i brutalnom brzinom.

Princ nije imao ovih zadovoljstava; bio je samo suvozač i nestrpljiv da sjaše.

— Kamp—pauza! — viknuo je. I, jedan po jedan jahači su pogasili mašine i one utihnuše. Princ je polako silazio sa vozila dok mu se Lukrecija približavala, lica preplavljenog srdžbom, dočajući gas. Ona je vodila i poslednja je primetila da su ostali stali.

— Ti, mamlaze! — vrisnula je i udarila Princa po licu kratkim kožnim bičem, pocepavši mu kožu. —

Niko ne zove za kamp osim vode, a ovde sam ja voda!

Princ je ustuknuo pipajući ranu.

— Gladan sam i kosti me bole od jahanja pozadi. Nema razloga da se ne zaustavimo.

— Nema razloga, osim što ja kažem da nećemo. — Rekla je Lukrecija, zapovednički podigla ruku i viknula ostalima — U sedla!

Odmetnici su se ponovo popeli na svoje mašine, odmah ih paleći.

— Ideš li ili ostaješ? — zapita Princa. A on je izgledao poraženo dok je išao ka Ariostu.

Džek je spavao celo poslepodne i probudio se kada mu je mati donela vode. Grlo mu je sada bilo konstantno suvo i voda nije mnogo pomagala, ali Džes mu je govorila da će mu uskoro biti mnogo bolje čim se Logan vrati i donese lek.

— Da li ljudi na zemlji još uvek umiru? — upitao je.

Džes se nasmešila.

— Naravno. Svi jednog dana umru. Razlika je u tome što nema više Uspavljivača koji teraju ljude da umru pre vremena.

— A koje je moje vreme?

— To ne znam, Džek — ponovo se nasmešila, ali ovaj put iza očiju joj se skupila briga. — Možda ćeš doživeti i stotu. U davna, davna vremena ljudi su živeli i tako dugo.

— Na Argosu su svi brzo umirali.

— To je zato što su bili bolesni od kuge, a nije bilo lekova da se leče. Ti ćeš biti izlečen kada tvoj otac donese odgovarajući lek. — Pažljivo ga je pogledala i provukla vitke prste kroz kosu. — Jesi li zabrinut zbog umiranja?

— Ne — odgovorio je Džek — samo zbog života sa bolešću. Mrzim da budem bolestan.

— Popij svoju vodu i pokušaj još

malo da odspavaš. Dok se Logan ne vrati.

— Pokušaću — rekao je Džek. — Ali mislim da neću moći da zaspim dok se on ne vrati. Nadam se da žuri.

Džesika je pogledala kroz prozor na potomak.

— I ja se nadam — rekla je nežno.

Nije rekla ono što je osećala, da se bez Logana oseća totalno izgubljenom, sasvim **samom**.

Bez vidljivog razloga, osećaj strave ju je sve više obuzimao.

Logan nikada nije video Arkadu u ovakvom svetlu. prazna, tiha, bezbojna. Uvek je sektor Arkade u svakom gradu pulsirao gomilom ljudi, građana željnih čulnih uživanja, koji su se nizali u neprekidnim redovima, usisavajući bizarne užitke koje je pružao i nudio ovaj centar zadovoljstva (**•Udi, građanine i okupaj se u živom plamenu!•**). . . Ali sada su Galerije vatre i oživljavanja kao i Stakleni butici bili mračni i beživotni.

Logan je prolazio brzo kraj jedne Galerije vatre i skliznuo u senku i miris ugljena. Zatim je zaokrenuo kroz Plastičnu galeriju, pažljivo izbegavajući krhotine mašina za stvaranje Novog Ti, pa zatim kroz Stakleni butik (**Zadovoljstvo... Uživanje... Izuzetni doživljaji...**) do svog cilja.

Odgajalište.

Logan je tiho i pažljivo snažno udahnuo i polako ispustio vazduh iz pluća. Najzad je tu.

Proverio je unutrašnjost. Nikoga nema. . . . Kliznuvši kraj kolevki, svake sa svojim malim kosturom, hitro se uputio ka medicinskom odeljenju.

Bilo je opljačkano.

U očaju, Logan je snažno udario

pesnicom u zid i istog trenutka postao svestan da je obznanio svoje prisustvo u gradu.

Ukoliko su oni još uvek ovde.

Ukoliko su čuli zvuk.

Tada je Logan osetio tračak nade. Iako su medicinske zalihe bile obijene, **moгуće** da je ostao tu lek koji mu treba, jer lekovi nisu imali vrednosti za Lešinare. Počeo je da pretražuje, da pretura po panelima, kutijama i heksaugaonim kontejnerima.

Dok ga nije našao. Čitavo pakovanje: **sterozin-H cc 6466**, poredan u crvenim metaloidnim tubama. ne dirnut.

Nije mu trebalo mnogo. Jedan kanister će biti više nego dovoljan za Džeka. Logan je izabrao jedan, uverio se da je čitav i zatvoren, a zatim ga je ubacio u tuniku, odmah do cilindra.

Tih, grebući zvuk iza njega. Logan je bio nepokretan. Životinja? Mačka, možda. Ili. . .

Okrenuo se.

Lešinari su bili tu.

Sunce je skoro zašlo kada je Lukrecija ugledala kuću. Podigla je ruku da upozori ostale jahače, zaokrenuvši zatim svoj džeetcikl tako da je bila okrenuta prema brdu. Na vrhu, jašući na talasima trave veliko zdanje se uzdizalo i ocrtavalo spram neba, impozatno i tiho.

Lukrecija se nasmešila. Posesivnim osmehom.

Potomak je za nju iznedrio nagradu.

ZAROBLJAVANJE

Dakk je proučavao pridošlicu.

Visok. Mišićav. Tvrda odlučnost u očima. Jake ruke. Mogao bi biti opasan. Ima nešto u vezi sa njegovim licem, nešto poznato. . .

Ostali su čekali Dakka da dâ signal. Ubijanje pridošlice je bilo retko zadovoljstvo. Nije ih više bilo mnogo u gradovima. U početku ih je mnogo dolazilo u potrazi za stvarima koje su im trebale, ali kada se više nisu vraćali, proćuo se glas: ćuvaj se Lešinara.

Ali sada su imali jednog svećeg i dobro će se zabaviti njime kada Dakk dâ signal. Zaista dobro.

— Kako si doćao ovamo? — upitao je Dakk pridoćlicu. — Nismo te ni ćuli ni videli.

— Zar je to vaćno? — upitao je Logan.

— Bolje odgovaraj na sva moja pitanja. . . sada mi upravljamo gradom.

Ne upravljate. . . hranite se njegovim ostacima!

Dakk se slabo nasmećio.

— Slućaj, zaista me zanima. Ti si prvi koji je uspeo da doće ovako daleko, a da ga mi ne primetimo. Voleo bih da znam kako si to izveo.

— Imam sina — rekao je Logan. — Ima osam godina i umire. Potreban mu je sterozin. Lek vama nića ne znaći. Niko ga ne upotrebljava. Niko njime ne trguje. Ali upravo sada, moće da spase ćivot moga sina. Ne ćelim nića od vas ili od grada. Zadrćžite ga. Samo me pustite da idem.

Joć dok je govorio, Logan je znao da je beskorisno, da su njegove reći za ove divljake bez morala, prazne i bez znaćenja. Ali za Dćekovo dobro, morao je da pokuća.

— Zar nas se ne plaćić? — upitao je tiho Dakk. — Reci nam da se plaćić.

— Plaćim vas se — rekao je Logan.

— Dobro je to znati.

Dakk se okrenuo ostalima i upi-

tao ih sa ćirokim osmehom: — Da ga pustimo?

Uzvratili su mu osmeh, ćopor vukova, svi mladi, uspravni i oćeveni u skladu sa svojim imenom, u dronjke i prljave krpe. Bilo ih je preko dvadeset. Dakk je bio tipićan. Imao je ćizme Uspavljivaća, svetlucav, ljuskavi triko plesaća, traku oko glave koja je sa oćiju sklanjala dugu, nećišanu, plavu kosu. Traka je pripadala jednoj Devojci Divljine koju je ubio u Arkadi. Bila je u potrazi za svojim bratom koji je isto tako nastradao.

Sada je Dakk posmatrao pridoćlicu sa rastućim interesovanjem. Ovaj doćljak je bio zdrav i snaćan, mogao bi predstavljati dobru zabavu za njih.

— U redu, moćeć da ideć — rekao je Dakk, slegnuvći ramenima. — Ali samo ako mi kaćeć kako si doćao tako daleko. To je nećto ćto me zaista zanima.

— Doćao sam kroz tunel na Nivou šest — rekao mu je Logan. — Upotrebio sam klizać od ćtaba Uspavljivaća do Arkade, drćao se u senci, meko hodao. Zadoćvoljan?

— Dobar si, zaista dobar — klimnuo je Dakk. — Drugi koji su dolazili, pravili su mnogo buke. Ti si **za-**slućio da ideć. — Nasmećio se ponovo, raćirivći ruke u ćirokom gestu. — Dakle, idi!

Logan je znao da je to trik. Nikaćda nisu pućtali doćljaka da ćiv izade iz grada. Biće njihova divljać, koju će oboriti pre nego ćto naće izlaz. Bili su ajkule, a ovo je **njihovo** more. Ako ga ne obori jedan hitac, oboriće ga drugi. Jer nije imao vremena za pripremu, jer ne moće da igra po svojim pravilima. Ali znao je za rizik kada je dolazio u grad. Sada će ili ćiveti ili umreti.

I Logan je potrćao.

A Dakk ga je sa osmehom pratio pogledom.

— Skoro je mrak, a Logana još nema.

— Idi spavaj Džek.

— Nastavljaš to da mi govoriš. Ali ne mogu Džesika. **Rekao sam** ti da ne mogu.

— On će uskoro doći, znam to.

Već su bili iza njega, nisu hteli da ga puste previše. Ali Logan je upotrebio onih deset sekundi koje je dobio u startu, da stvori dobru prednost. Normalno, moglo se očekivati da će Logan kao i svaki došljak krenuti pravo do najbližeg izlaza, ali on je kružio, došao **iza** Odgajališta ušao ponovo u strukturu i krenuo povratnom linijom.

To mu je oduzelo nešto vremena.

Snenohol! Logan se osmehnuo u sebi. Svaki je imao sopstven izlaz koji je vodio direktno do atomskih skloništa na najnižem nivou grada.

Kada se građanin uspava, njegovo telo se stavlja u zidnu komoru koja nosi njegovo ime i broj. Zatim se ostaci šalju na spaljivanje. Peći su sada bile mrtve i sigurne za Logana. Kada jednom stigne tamo, lako može izaći iz grada.

Gde je najbliži Snenohol? Nije dan u Arkadi. Bilo bi to previše depresivno za građane koji tu uživaju. Ali pošto je Odgajalište odmah iza Arkade, ni Snenohol ne bi smeo da bude daleko.

Logan je pronašao jedan, dok se kao oblak dima kretao duž mračnih prolaza. Izbegvao je kapije, pazio da ne naleti na Lešinare. Kada je stigao, tiho se uvukao unutra.

Zastao je da oslušne i mogao je da čuje gomilu koja ga je tražila par blokova odatle.

Dakk je bio ljutit. Uglavnom na sebe. Nije trebalo ovom došljaku da dâ desetosekundnu prednost u startu. Momak je bio bistar, inače nikada ne bi stigao do Odgajališta. Trebalo ga je držati na oku celim putem, rekao je sebi. Sa pametnima se ne kocka. Oni te mogu preći. Ako ga izgubimo, Riter će pokušati da preuzme vođstvo nad družinom. Već odavno želi da zauzme moje mesto. Mogli bi čak. . .

Dakk je odvratio misli od toga šta će čopor da mu uradi, ako izgube ovog došljaka. Njegov posao je bio da ga uhvati, ubije, a on će to i učiniti.

— . . . Ne u ovom reonu, — govorio je Riter ostalima. Prišao e Dakku. Mekano lice, okrugla brada, sitne, svinjske oči, meke i vlažne. Dakk je mrzeo Ritera.

— Imaš neku ideju? — upitao je Dakka. Ton je bio gorak podrugujući.

— Ovaj je drugačiji. Otići će na mesto koje nama neće pasti na pamet da pretražimo — improvizovao je Dakk. U mislima: **gde, gde, gde?** — A gde bi to moglo da bude?

U Riterovom glasu sijala je zloba. Iznenada, Dakk se opustio. Talas olakšanja i trijumfa prošao je kroz njega.

— Mislim da znam — rekao je.

Džesika ih je videla kako dolaze, kako jašu niz suvo korito Potomaka. Odmetnici. Želeće hranu i svaku robu od vrednosti.

Stupila je na izbačenu verandu.

Mogu da izađem nakraj sa njima, pomislila je. Biće sve u redu. Kada budu videli da nemam ništa, sami će otići.

Njihovi džetcikli su utihnuli. Lukrecija je sjahala, izvukla dugi mač iz sedla i podigla ga. Visoka oštrica je

uhvatila zrake umirućeg sunca, blešteći.

Pogledala je kraljevski u Džesiku. Glas joj je bio komandujući.

— Ja, Lukrecija, ćerka Aleksandra Sedmog, žena Alfonsa, vojvode od Ferara, sestra Čezarea, vojvode od Valentinoa, ovim i na ovom mestu proglašavam dvorac i sve što je u njemu mojim ličnim vlasništvom.

Spustila je mač, što je bio signal ostalima da sjašu.

Džesika je našla da je zabavlja ovaj teatralni izliv pompe. Zatresla je glavom.

— Dobrodošli ste na ovo mesto, ali tu nema ništa od vrednosti za prisvajanje.

— O tome ćemo sami odlučiti — rekla je Lukrecija, dok se uspinjala širokim, drvenim stepenicama na verandu. Princ i ostali su je pratili.

— Imamo nešto vode, malu količinu hrane i još koješta — rekla je Džes. Princ se zaustavio i zagledao se u nju.

— Ja želim nju — rekao je Lukreciji.

— Onda je tvoja.

Džesika je plaho ustuknula, ka unutrašnjem hodniku. Njena smirenost ustupila je mesto jakom osećanju strave.

— Ja sam venčana — rekla je. — Moj partner je Logan. — Njegovo ime je iznenada ulilo snagu u njen glas. — Imamo sina.

— Ah... — klimnula je Lukrecija.

— A gde je, taj tvoj sin?

— Spava unutra.

— A tvoj Logan... je li i on unutra?

Nije vredelo lagati ih. Lako bi došli do istine ako pretraže zdanje.

— On je... otišao. Da donese lek za dečaka.

— Koliko dugo će biti odsutan? — upitala je jedna od žena. Bila je vi-

soka, sa senzualnim očima. Ime joj je bilo Ris. Ona je takođe gledala Džesiku sa posebnom glađu.

— Svakog trenutka treba da se vrati — rekla je Džesika. — Ako pokušate da me povredite...

Ris se sasvim približila uz Džesikino telo. Usne su joj požudno drhtale.

— Nećemo te povrediti. Želimo samo da te...

Princ ju je grubo odgurnuo.

— Ona je **moja**! Čula si Lukreciju — okrenuo se vodi. — Mogu li je sada uzeti? — uhvatio je Džesiku za kosu uz smešak, dok je ona pokušavala da se oslobodi.

— Naravno, dragi — rekla je Lukrecija. Poigravajući se, stavila je vrh bodeža Džesiki pod grlo. — Ali moraćeš da je **podeliš**. Izgleda da je i Ris želi, a ne smeš zaboraviti ni Ariosta, sa kojim si delio sedlo.

— Nema deljenja ovaj put! **Neću!**

Ariosto se kikotao i klimao svojom velikom glavom. Bio je nezgrapčan, crvenog lica i izrazito glup.

— Hoćeš Prinče, hoćeš. Ako ona tako kaže, hoćeš.

Lukrecija se nasmejala kada je ugledala šok i očaj na Džesikinom licu.

— Treba samo da gledamo ko će te uzeti, zar ne?

I poljubila je Džesiku, duboko, otvoreno, svojim vlažnim jezikom.

Logan je morao dobro da kontroliše mišiće, dok je rukovao širokim šatlom za spaljivanje. Nije radio na antigravitacionom principu, što je značilo da bi lako mogao da izgubi ravnotežu i otkotrlja se mnogo nivoa niže. Iscrpljen, kada je najzad stigao do dna peći, zateturao se, i pokušao da održi ravnotežu na svom putu ka izlaznom otvoru.

Pre nego što je posegnuo napred

da odbravi panel, otvor se iznenada otvorio sa druge strane.

Dakk je stajao tamo, smešeći se.

— **Obojica** smo bistri! — rekao je Loganu. — Ti, zato što si odabrao ovaj put, a ja, zato što sam to shvatio.

Logan se naslonio na metalni zid peći. Sa tegobom u glasu je rekao:

— Pobedio si.

— Ali još nije gotovo — rekao je Riter.

Ostali, približavajući se u krugu, mrmљali su, odobravajući.

— Imamo mali poklon za došljaka — rekao je Dakk i iz male kožne vrećice koja mu je visila o boku izvadio je kuglicu. Pružio ju je Loganu.

— Progutaj to — rekao je Bakster 2. Stajao je iza Ritera.

— Otrov? — upitao je Logan.

— Ne — nasmešio se Dakk. — Nećemo te ubiti tako brzo. Čuo si šta je rekao Riter. Igra još uvek traje. — Glas mu je sada postao tvrd. — A sada, **progutaj** to.

Logan je znao da nema izbora.

Progutao je kuglicu.

SMRT

I Albert 6 je bio tamo, obraćao mu se. Lepo iznenađenje za Logana.

— Volim te, Log.

— O čemu ćemo danas pričati? — rekao je dok je sedao.

— O čemu uvek pričamo — rekao je Logan maloj figuri, ozbiljnih očiju.

— Oh, opet o **tome**.

— Ali zabavno je pričati o tome kako je biti Uspavljivač!

— Možda za tebe, ali za mene ne. Ja to nikada ne bih mogao biti. Ja sam samo lutka. Kada ti odeš, mene će staviti u kutiju.

Iznenada, Albert je pao.

— Šta ne valja?

— Ubio si ga — rekao je Dakk. — Ubio si svog malog prijatelja. sada nemaš **nikoga**. Sasvim si sâm.

Logan je počeo da se znoji.

— Moram da izađem.

— Nećeš nikada izaći — rekao je Varden. — Ti si u paklu. Niko ne može iz pakla. Ja to znam.

— Dug je put do dole — rekla mu je Lilit. — Moraš biti oprezan.

Miljama duboka praznina je zijala pod njim. Nije verovao Lilit.

— Ti ne veruješ da ja bežim, zar ne?

— Ti si Uspavljivač — rekao je Ballard. — Zašto bi **iko** verovao Uspavljivaču?

Karenia ga je uhvatila za preponu. Uzbudila ga je laganim, senzualnim kretanjima, dovela ga je do pune napetosti.

— Lezi — rekla je dok su joj usne bile sasvim kraj njegovih.

— Samo lezi i gledaj šta mogu da uradim za tebe.

Bila je naga, a njeno perfektno telo se kupalo u boji zlata.

I zeleno.

I crveno.

I plavo.

I žuto.

— Moram da idem u Štab. Frensis me čeka. — Ne Frensis je mrtav — šaptala je. — Hajde... dodirni moje grudi.

— Učini kao što ti kaže — rekao mu je Dakk.

Logan joj je obuhvatio grudi. Bile su kao hladni mermer. Spustio je usne i dodirnuo ih jezikom. Imale su ukus meda.

— Uzmi me, Logane, uzmi me **sada!** — viknula je Džesika.

I ušao je u nju, dugim, nežnim pokretom, osećao je, njegova težina je pritiskala njeno vitko telo od slonovače nazad u penu.

— U redu je — rekao je Dojl. —

Ona je moja sestra i voli te. Nije me briga. Samo napred.

— Hvala ti — rekao je Logan i počeo da ulazi u nju, povlači se i ponovo ulazi. Dok njegovo uzbuđenje nije zahvatilo i nju, kada su poleteli ka ekstazi.

— Uništi me momak! — vrisnula je Grejgerl.

— I Logan je oštro viknuo, kada je njegovo seme briznulo u tople dubine njenog tela.

— To je bilo dobro, zar ne? — upitao je Riter.

— Da — rekao je Logan.

— Ne pomeraj se — rekao je Boks, — daj da uhvatim ovaj trenutak, da ga učinim večnim. — Njegova ruka koja seče je blesnula u boji plavog leda.

Logan je zgrabio Frensisu, uhvatio ga je za ramena.

— Od svega toga nema nikakve koristi, zar ne?

— Šta hoćeš da kažeš?

— Sav ovaj prijavljivi posao. Lovimo, ubijamo i ponovo lovimo. Dok ne umremo ili neko ne ulovi nas.

— Mi smo elita, Logane. — Frensis se smešio, usne su mu se u grču izvile. — Mi imamo najbolje od svega... nakit... hranu... žene...

Kit se nasmejavao na ovo, njegovo golemo telo se treslo.

— A koliko dugo? Pitaj ga to, Logane. Još koliko dugo?

— Gotovo — rekao je Boks. — Sada možeš da ideš.

— Ali kuda da idem?

— To je na tebi. Niko ti to ne može reći.

— Hajde sa mnom — rekao je Holli. — Možeš imati novo lice.

— Ne želim da menjam — rekao je Logan.

— Svi menjaju. To je nešto što svi rade. — Holli se nasmešio.

— U pravu je — rekao je Dakk.

— Uradi to! — rekao je Rutago.
— Ali on nije hteo da legne na Sto.

— Opusti se — rekao je Doktor. — Samo zatvori oči.

— Nije dozvoljeno — rekla je Autoguvernanta. — Moraćeš da odeš.

— Zašto? — upitao je Logan.

— Ne moram da govorim razloge — rekla je. — Ja držim totalnu kontrolu.

— Ti si mašina!

— Naravno — rekao je Posmatrač. — I programiran sam da uništirim svakoga ko dođe ovamo.

— Nisam imao da odem nikuda drugde.

Posmatrač nije imao lice, pa Logan nije mogao da pronađe uobičajeni nivo komunikacije.

— Bićeš dobro — rekla je devojka u bleštavoj koži. — Ali pazi se Frensisu. **On će pokušati da te ubije.**

Hari 7 je imao ledeni bodež. Ali Logan nije osećao njegovu hladnoću. Osećao je veliku toplotu. Magličast dim je lebdeo i kružio oko njega. Pluća su mu gorela i nije mogao da uhvati dah.

— Ne bori se protiv toga, građanine — upozorio ga je čovek u plamenu kraj njega. — **Uživaj** u tome.

Logan je spustio pogled na svoje telo. Bilo je okupano u plamenu.

— Galerije vatre su dobra stvar — rekla je devojka u bleštećoj koži.

— One lepo očiste. Svakoga. A tebi je potrebno čišćenje, Logane.

— Od tvojih grehova — rekao je Balard. — Veruješ li u greh, Logane?

— Ne — rekao je Logan. — To je drevni koncept, kreiran da kontroliše čovekovu svest. Manipulacija krivicom.

— Ja mislim da jedini greh leži u povređivanju drugih — rekla je Čeni Mun.

— Ja nikoga ne povređujem — rekao je Logan.

— Ti upotrebljavaš blaster — rekao je Dojl sa gorčinom u glasu. — Njime loviš i ubijaš.

— Moj posao. Moja dužnost.

— Apsolutno tačno — rekao je Šarps.

— Izvrćeš stvari.

— Ne izvrćem ja ništa — rekao je Frensis.

Logan se okrenuo i suočio sa kućićima. Zavijaju, reže, skaču ka njemu.

— Isećiću te, Uspavljivaču — siktao je Šarmanтни Bili. — Tebe i tvoju begunicu.

— On je samo dečak. — Džesika ga je uhvatila za ruku.

— On je pseto! — protestovao je Logan, pokušavajući da je natera da shvati. — Divljak!

Ali Džes se okrenula i nestala u mraku.

— Uništi me — rekla je Grejgerl.

— Slušaj me — rekla je Autogovernanta.

Poziraj za mene — rekao je Boks.

— Slušaj me — rekao je Balard.

— Promeni se — rekao je Holi.

— Pričaj mi — rekao je Albert.

— Veruj mi — rekla je Lilit.

— Uplaši me — rekao je Varden.

— Beži od mene — rekao je Frensis.

— Poštedi me — rekao je Dojl.

— Izleći me — rekao je Džek.

— Spasi me — rekla je Džesika.

Logan se uhvatio rukama za glavu i zavrištao.

Bezglasno.

Otvorio je oči.

— Imao si vrhunski »trip« — rekao je Dakk.

— Mi volimo da posmatramo — rekao mu je Riter. — Nikada ne znaš šta će se dogoditi. Uvek je interesantno.

— Spali ga — rekao je jedan od Lešinara.

— Igra je gotova, Logane. — Dakk je klimnuo glavom. — Vreme je da umreš.

— Pusti mene — rekao je Riter dok je izvlačio fjuzer iz korica.

Logan se pritisnuo uza zid peći u očekivanju pucnja.

Riter je podigao oružje.

— Ubij ga — rekao je Dakk.

— Neeee! — vrisnula je Džesika.

— Učini to! — naredila je Lukrecija. — **Ubij ga!**

I Princ je opalio u dečaka.

Džek je dobio hitac pravo u grudi. Odbačen je nazad u hodnik.

Džesika mu je pritrčala i stajala iznad njega, razrogačenih očiju, prestravljena, sa rukama na usnama.

Lukrecija joj je prišla i stala kraj nje.

— Trebalo je da ostane u svojoj sobi, a ne da pokušava da nas zaustavi. Uostalom... bolestan dečak ni čemu ne vredi. Uzimamo tebe, ali njega ne bismo mogli da uzmemo. Pa, zato, recimo da je ovako bolje.

— Ti... čudovište! — Džesika se tresla, stisnutih pesnica — Ti prljava, odvratna...

I posegnula je za Lukrecijinim grlom u ubilačkom naletu. Ariosto i još dvojica su je odvukli.

— Uzimimo je pa da idemo — rekao je Princ. Snažno je, u besu, udario u sto od ružinog drveta koji se slomio, a eho je zagrmeo kroz kuću. — Ovde nema više ničeg od vrednosti.

Lukrecija je trljala kožu na vratu, tamo gde su je stegli Džesikini prsti.

— Zažalićeš zbog ovoga — rekla joj je.

Zatim je stegla desnu ruku u pesnicu i udarila Džesiku pravo u lice.

Princ ju je uhvatio u padu.

— Ona je tvoja — nasmejala se Lukrecija. — Postupaj lepo sa njom.

— Čekaj! — viknuo je Dakk. — Ne pucaj!

— Šta sada ne valja? — upitao je Riter i tužnog lica spustio fjuzer.

Dakk je prišao sasvim blizu Loganu i gledao ga je pažljivo i napeto.

— **Mislio** sam da sam ga već rani-
je video. . .

— Ja tebe ne znam — rekao je Logan.

— Ali ja znam **tebe**. Kad sam bio u Andeles kompleksu, došao si dok si lovio begunca po imenu Dojl. Ali mi smo ga ubili. Isekli smo ga na komade. — Dakk se okrenuo ka ostalima, na licu mu je blistao osmeh. — On je Logan 3.

Čopor je zabrujao. Svi su čuli za njega, jedinog Uspavljivača koji je uspeo da pobegne u Uotčište. Već je bio legenda.

Riter je bio uzbuđen.

— Hajde da ga pokažemo ostalima. Možemo ga ubiti pred svima, od njegove smrti mogli bismo da napravimo ceremoniju.

— Ne, on može da ide — glatko je rekao Dakk.

— Ali on je slavan! — protestovao je Riter. — A ako ga ubijemo, **mi** ćemo postati slavni.

— Rekao sam, ne!

— Daj nam razlog — javio se **Bakster** koji je obično bio uz Ritera. — I to **dobar** razlog.

Dakk se okrenuo ka njima, sa besom u očima.

— Logan je ubio Šarmantnog Bilija u Katedrali. Da nije, Bili bi ubio **oslene**! Za njega sam bio pretnja. Ostali iz društva su me podržavali, a Bili je to znao. Dakle. . . Logan mi je spasao život. Sada ja spasavam njegov.

— Tvoj razlog nije **naš** razlog — rekao je Riter sa teskobom.

— Izazivaš? — upitao ga je Dakk i hladno odmerio.

Trenutak napete tišine između njih dvojice. Zatim je Riter uzdahnuo i okrenuo se.

— Idi, dug je plaćen — rekao je Dakk Loganu.

Logan je klimnuo glavom.

— Ali nemoj se nikad vraćati — upozorio ga je Dakk. — Ako dođeš nećeš ponovo i otići. Je li to jasno?

— Jasno — rekao je Logan.

I otišao je iz grada.

BLASTER

Žirokopter je bio na svom mestu. Logan je imao poteškoća dok ga nije pronašao u mraku, ali uskoro je bio na njemu i palio motore.

Sada će moći da pomogne svom sinu, Džeku. U tunici je imao lek koji mu je bio potreban, a ostao je još samo kratki let do Potomaka.

— Dok je uzletao iznad mračnih ruševina grada, Logan je dao pun gas i žirokopter je poslušno ubrzao. Izbivao je skoro ceo dan i Džes verovatno brine za njega, ali biće zadovoljna kada čuje da je doneo sterozin. Imao je mnogo sreće sa Dakkom. Po svemu, do sada je trebalo da bude mrtav. Logan se nije sećao tog tamnookog vođe. Ali dobro se sećao Bilija. Trinaestogodišnjak, smrtno opasan i ponosan na sećenja Uspavljivača. . .

Logan nikad nije požalio što ga je ubio.

Kuća je bila tiha kada se približio. Samo šum vetra u visokoj travi. Noćne ptice i njihov visoki pev.

— Džes, vratio sam se!

Čudno. Trebalo bi da ga je videla, čula žirokopter. Izašla bi da ga dočeka.

Nešto nije u redu.

Logan je stigao do verande i zaustavio se. Vrata su bila otvorena.

Hitro se popeo uz stepenice i stupio u hol.

I spotakao se preko Džeka.

Agonija se pojavila i prostrujala kroz Logana dok je pregledao telo. Grudi spaljene i probijene. Koža kao hladan vosak. Nema pulsa. Nema otkucaja srca.

Zadah spaljenog mesa u vazduhu.

Logan je pustio da mu činjenica uđe u glavu kao teška stena: neko je ubio njegovog sina!

A gde je Džesika?

Jurnuo je kroz kuću, kroz mrak, vičući njeno ime, rušeći uz put nameštaj, srljao je iz sobe u sobu, izbezumljen.

Nema je.

Logan je besno bacio kanister sterozina niz stepenice, sjurio se u dvorište i pao na kolena u vlažnu travu jecajući. Nikada nije trebalo da ih ostavlja same. **Proklet bio!** Morao je da bude tu, da ih brani od...

Od koga?

Logan je podigao glavu. Oči su mu gorele hladnom, ubilačkom vatrom. Saznaće. Upotrebiti svoj trening Uspravljača. Analizirati reon. Možda je Džes još uvek živa.

Ustao je. Prišao je verandi i pažljivo počeo da ispituje prostor ispred stepeništa. U mermernobeljoj svetlosti meseca mogao bi naći otiske, trgove...

— Videli smo ih — rekao je mekan glas iza njega.

Logan se okrenuo i suočio sa devojčicom koja nije imala više od sedam godina. Bila je obučena u ogrtač ukrašen pravim cvetovima i nosila je lutku koja govori. Nasmešila se.

— Ovo je Džudi 3. — rekla je i podigla lutku. — A ja sam Bet.

— **Koga** ste videle? — upitao je Logan. Borio se da održi mirnoću u glasu.

— **Divne** ljude — rekla je Bet.

— **Bili** su divni — rekla je lutka u čak-šta-više stilu.

— Reci mi sve o njima — rekao je Logan i seo u travu kraj nje, očiju uprtih u njene.

— Nosili su na sebi lepe stvari. Čipku i somot. I šešire sa širokim obodom. — Glas joj je bio sanjalački.

— Ona je u »tripu« — rekla je lutka. — Zato govori ovako.

— Želiš jednu? — upitala ga je i nasmejala se, kada je izvadila kapsulu iz džepa. — Odlične su. Ja ih upotrebljavam...

Logan je izbio kapsulu iz devojčicine ruke i zgrabio je za ramena.

— Reci mi, **sada**, sve što si videla!

— Džudi ti može reći — rekla je devojčica. — Pitaj **nju**.

Zakikotala se.

Logan ju je ošamario.

— Pitam **tebe!**

Devojčica je zadrhtala i suze su joj potekle niz lice.

— Nisam videla mnogo... odlazili su kada smo dolazile ovamo...

— Koliko?

— Ne znam.

— Dvanaest — rekla je lutka čvrstim glasom. — Brojala sam ih. Jahali su džetcikle.

— Odmetnici! — zastenjavao je Logan.

— Sa mačevima — rekla je lutka.

— I bodežima.

— Loše mi je — rekla je Bet. — Idem kući.

Logan ju je zgrabio i okrenuo ka sebi.

— Ne ideš nikuda dok ne saznam

sve što ti znaš. . . Je li sa njima bila i Džes?

Devojčica ga je gledala, ne shvatajući.

— Moja partnerka! Jesi li videla da je odvode?

— Da — promucala je Bet. — Udarili su je i ona je pala i stavili su je na svoje džetove i odjahali su sa njom.

— Opiši ih!

— Već jesam.

— Rekla sam ti da je drogirana — rekla je lutka. — Pitaj mene ako želiš tačne informacije.

Logan je gledao u tu malu kreaturu.

— U redu. . . ti mi kaži!

— Bilo je devet muškaraca. Tri su bile žene, uključujući i njihovog vođu. Nisam čula imena, niti šta od onoga što su govorili. Bili su obučeni u drevne kostime, skroz u čipkama i somotu. Ljupko, kao što sam rekla — nasmešila mu se lutka. — Sada znaš ono što mi znamo.

I Bet je otrčala niz put, zajedno sa Džudi u rukama.

Unutra, u polumraku kuće, Logan je otišao u spavaću sobu i prišao visokom ormaru od orahovog drveta. Izvukao je najvišu ladicu i iz nje izvadio kožni kovčeg. Uzeo je futrolu iz kovčega. Otkopčao je futrolu i polako izvukao blaster. Srebrni elipsoid. Ručica. Šest odeljaka. Čvrsto ga je stegao u ruci.

Izvadio je blastersko punjenje iz džepa tunike i ubacio ga na mesto. Istog časa, blaster je zasijao, prosuo slap žute svetlosti preko Loganovog lica i grudi.

Zakleo sam se da nikada neću upotrebiti blaster, podsetio se, ali sada ću ga upotrebiti. Na njima. Onima koji su mi ubili sina i oteli Džesiku. I **uživaću** u tome.

Pronaćiću ih.

I upotrebiću blaster.

BORDŽIJE

— Zovemo ih Bordžija jahači — rekao je Džonat. Uzdizao se kraj Logana kao toranj, čitavih dvadeset pet centimetara viši, ali bez Loganove telesne snage. Vođa Ljudi Divljine je bio suvonjav, sama kost i koža, ali njegove oči su bile vrlo žive, tamne i prodorne.

Šetali su u osunčanom, toplom jutru, van glavnog kampa, ispred Linkolnovog memorijala. Džonat je bio u sivoj odori, stegnutoj u struku, a Logan je, po prvi put nakon Argosa, nosio svoju crnu tuniku Uspavlivača, čizme i opasač sa blasterom koji je visio sa desne strane. Ponovo je bio lovac i hteo je kao lovac da se i obuče.

— Poznaješ li ih? — upitao je Logan.

— Nikada ih nisam lično upoznao — rekao je Džonat. — Ali napali su neke od naših. Ubili su jednog našeg čoveka i silovali nekoliko žena.

— Njihov vođa, znaš li njeno ime?

— Nazvala je sebe Lukrecija.

— Znaš li išta o njoj?

— Samo to da poseduje okrutnost kao nijedan drugi odmetnik. Ljudski život joj, očigledno, jako malo znači.

Logan na ovo ništa nije rekao, ali mu se u očima pojavio taman sjaj.

— Ipak. . . možda je Džesika živa — izgovorio je Džonat.

— Nema razloga da se tome nadam.

— Ali ima.

Logan je iznenada stao i zapanjeno pogledao u vođu Ljudi Divljine.

— Šta to govoriš? Oni će je upotrebiti seksualno, a zatim će je ubiti.

— Možda — klimnuo je Džonat.

— Ali ja mislim ovako: odmetnici često trguju ženama koje otmu. Le-

pa žena može biti od prilične vrednosti.

— I ti misliš da bi i Džesika možda...

— ... mogla biti prodana nekom bogatom čoveku ili trgovinskoj grupi. Nakon pada gradova, trgovina se naglo razvila. Na ceni i u velikoj potražnji su, odmah iza nekih droga, upravo lepe žene.

— A odmetnici imaju pristup tržištu?

— Oni su glavni nabavljajući.

Logan je pokupio suvu granu i u gnevju je slomio.

— Ali ne znam **gde** da tražim. Do sada su mogli biti vrlo daleko i to na bilo kojoj strani sveta. Jer ne znam čak ni na koju stranu su otišli.

Džonat je seo na četvrtasto podnožje slomljenog stuba, koji je nekada bio deo vladine zgrade, prstima je lagano prelazio preko patinastog mermera.

— Logane, veruješ li ti u magiju?

— U kom smislu? — upitao je Logan i seo kraj njega.

— Ja verujem da ljudski mozak ima neke mogućnosti, koje smo mi jedva dotakli u istraživanjima. Pre Malog rata, rađeni su eksperimenti u vezi sa telekinezom, telepatijom i još desetakom drugih, inter-relativnih aspekata senzornih fenomena. Moždana ekspanzija... A jedan od tih aspekata se zove vidovitost.

— Mislim da...

— Mogućnost dobijanja vizija, koje su u vezi sa određenom osobom, mestom ili stvari.

— Ne razumem šta, od svega toga, ima bilo kakve veze sa mnom.

— Ima jedan starac, o kome sam čuo... njegovo ime je Andar. Pobegao je Uspavljivačima. Živi na zapadnoj obali, kraj mosta.

— Pa?

— Zovu ga Izabrani. Fizički je

slep. Ipak, on **vidi**. On je vizionar. Može da čita stvari.

— Da ih čita?

— Imaš li nešto što je Džesika nosila... prsten... ogrlicu... ili nešto slično?

Logan je klimnuo glavom.

— Oduzi to Andaru. Traži da pročita vibracije tog predmeta. Ako je ono što sam čuo istina, on će, po vibracijama, znati da ti kaže gde je ona.

— To je nemoguće!

— Rekao sam ti, on je vizionar. Njegova svest je povezana s onim što on naziva 'kosmički' izvor energije. Svi objekti u svenaru su deo tog izvora. Jedan objekat mu daje direktnu vezu sa drugim.

— To zvuči suludo.

— Ali ti ćeš to **uraditi**... Otići ćeš k njemu?

— Da — rekao je Logan, — otići ću.

VIZIJA

Ujutru, 16. aprila 1988, dvanaest godina pre Malog rata, životinje San Franciska su poludele. Zavijale su, cvilele i skakale u panici...

Nešto se događalo u Zemlji.

Počelo je kao daleko podzemno kotrljanje, duboko ispod ulica San Franciska. Bog je čistio grlo. Potres se pojačao. Tle je drhtalo, a velike zgrade su se povijale. Vode zaliva su se talasale i penile.

A tada su ga ljudi osetili, pokret ispod njihovih stopala, snažno udaranje koje se pojačavalo svake sekunde.

ZEMLJOTRES!

I to velik. Onaj koji su seizmolozi predviđali dekadama. Pukotina svetog Andreje na kraju je ipak izgubila svoju vekovnu čvrstinu i San Francisko je bio osuđen na propast.

Masovna panika. Izvori vode su eruptirali. Brane su pukle. Čamci su podignuti i smrskani o obalu. Automobili su padali sa mostova i survivali se sa puteva.

A **zvuci**... Metalna grmljavina umirućih zgrada, kolaps, udaranje o tle stakla i metala. Krik uznemirene Zemlje mešao se sa vapajem hiljada ljudi u agoniji kada se voda izlila i krenula da ih proguta, njihova kola, kuće, letilice.

Trajalo je svega pet minuta (iako je šok trajao nedeljama posle). Kao Atlantida, grad je nestao ispod ledeno-plave vode Pacifika, ostavljajući za sobom samo razbacana ostrvca kao potvrdu da je tu nekada bio i postojao veliki grad—metropola.

Most Golden Gejt je bio jedno od tih ostrva.

Veći deo mosta je nestao. Pod pritiskom potresa, masivni metalni kablovi su popucali i sikćući kroz vazduh uništavali ostale delove konstrukcije i povukli ih u vodu zaliva. Ali vrh mosta je ostao iznad vode, ogromna masa uvrnutog metala uzdizala se i označavala smrt grada.

Logan je pogledao dole, na liniju obale. Talasi sa belim krestama su udarali u crne stene, čiji su suncem opaljeni vrhovi štrčali iz uzburkanog okeana. I pravo ispred, ruševine San Francisko kompleksa...

Kao Uspavljivač, Logan je mislio da je jedina realnost, realnost sistema i da je snaga blastera iznad snage svesti. Misticizam je bio beznačajno praznoverje i nije imao potvrde u svetu činjenica. Ipak, sada kada je bilo neophodno da koristi dragoceno vreme da pronađe Džesiku, on je došao ovamo u nadi da će mu neki stari slepac pomoći i reći gde su Bordžije.

Put od Vašingtona je bio mučan. Tračno vozilo bi ga dovde dovelo u minutama, ali let preko sve te teritorije je trajao nekoliko dana. Pa ipak, letilica se i dalje odlično ponašala i Logan je bio zahvalan zbog toga. Teško bi bilo doći do nekog dela za žirokopter jer su bili sasvim retki.

Nagnuo je letilicu i spustio se nisko nad vodu. Usmerio se ka visokom tornju, rdavo-narandžaste boje koji se uzdizao na oko dve milje od njega.

Dia ga je videla da dolazi. Približila se svom ocu, onoliko koliko se usudila da pride.

— Rekao si mi da će doći čovek, oče moj, i evo ga, dolazi. Sa neba. Dolazi u crnom, kao noć. Nekada je bio Uspavljivač. Nosi njihovu uniformu.

— Oni su me progonili — rekao je starac. — Ali ja sam im pobegao. Živeo sam i bez njihovih blastera. Biće čudno, sada, pomoći jednom od njih.

— Ovaj je drugačiji. Postoji priča... On je bežao, borio se protiv drugih Uspavljivača, mnoge je i ubio, braneći begunce. Njegovo ime je Logan.

— Ja pomažem svakom ko dođe kod mene — meko je rekao starac.

— Ne pravim izuzetke. Svi smo mi jedno.

— **Vidim ga!** — prošaputala je Dia, sa uzbuđenjem u glasu.

I podigla je svoje slepe oči ka nebu.

Spuštanje je zahtevalo preciznost. Metalna, izbrazdana platforma nije pružala mogućnost za sletanje, a jak vetar je bacao žirokopter po vazduhu i postojala je opasnost da zapne za konstrukciju, što bi bilo pogubno...

Logan je nekako ipak uspeo da sleti i ugasio je mašinu. Motori su utihnuli dok je izlazio. Stajao je na prohladnom morskom povetarcu i gledao u kolibu.

Bila je metaloidna, četvrtasta, mnogo manja od gradske jedinice. U stvari, grubo je izgledala. Andar i njegovi su je verovatno izgradili od delova mosta. Ali zašto čak ovde, usred ničega?

Niko nije izašao da ga pozdravi. Nije da je Logan očekivao neku formalnu dobrodošlicu, ali bilo mu je rečeno da Andar ima dve ćerke, od kojih jedna živi sa njim. I da stari mistik uvek ostaje ovde. Pa ipak je koliba, naslonjena na ostatke kabla, bila sasvim tiha. Izgledala je napušteno.

Približio se, održavajući ravnotežu na vetru. Pogrešan korak na klizavoj površini će ga odvesti u ledeni Pacifik.

Vrata kolibe su bila otvorena. Logan se kolebao, a zatim je sagnuo glavu i ušao.

Mrak. Nakon sjajnog neba i vode, zadivljena unutrašnjost je izgledala neprozirna. Ali nešto je sijalo, kao vatra, u daljem kraju ove prostorije bez prozora.

Figura.

— Pridi napred, Logane — rekla je sjajna figura.

Logan je prilazio sve dok ga Andarov glas nije zaustavio.

— Ne preblizu. . . Stani sada! I nemoj pokušavati da me dodirneš. Nema opasnosti ako budeš na odstojanju. Jesi li informisan o mom stanju?

— Ne — rekao je Logan.

— Ja sam slepa žrtva atomskog bleska. Moja unutrašnja struktura tela je oštećena. Moja koža je radioaktivna. Ne oseća hladnoću ili toplotu već dugo. Moje meso je neoset-

ljivo na bol. . . Pa ipak, moram živeti odvojeno da ne bih kontaminirao druge. Samo moje ćerke mogu ostati kraj mene duže vremena. One se brinu o meni.

— Razumem — rekao je Logan.

— Sedi, molim te. Dia, pripremi jastuče.

Figura u senci je krenula prema Loganu. On je žmirkao, pokušavajući da vidi detalje, ali njegove oči se još nisu privikle na tminu.

Jastuče je bilo postavljeno blizu njega. Seo je, utonuvši u njega.

— Hvala. . . — rekao je Logan. — Ne mogu baš dobro da te vidim. — Ti imaš oči — začuo se muzikalan smeh. — Ja ih nemam, pa ipak te **vidim!**

— Moja ćerka, Dia — rekao je Andar. — Obe moje ćerke su slepe od rođenja. One, međutim, vide svojim unutrašnjim okom.

— Moja sestra, Liat, je na obali. — rekla je Andarova kći. — Ali i ona te vidi, Logane.

— Znači da delite sposobnost vašeg oca.

— Samo do izvesne mere — rekla je devojka. — Čak je i **naš** vid ograničen. Mi ne možemo da čitamo vibracione aure, kao naš otac. Njegova sposobnost je drugačija od naše.

Logan je sada mogao da vidi devojku, koja je sedela nedaleko od svog oca. Pad duge, zlatne kose. Pognuto, zaobljeno telo. Koža kao od slonovače. Delikatno, ljupko lice. Nosila je dugu odoru u tamnocrvenoj boji, stegnutu ispod nežnih oblina njenih grudi.

— A sada mi reci kako mogu da ti pomognem — upitao je starac. Bio je povijen na golom podu metalne kolibe, potpuno nag, prekrštenih nogu i dlanova podignutih u vazduh. Njegove duboko usađene oči su gorele belim sjajem u širokoj lo-

banji bez kose. Njegova svetleća koža... a smežurana i vremenom na... na.

On je bio najstarije ljudsko biće koje je Logan video.

— Mog sina je ubila jedna grupa odmetnika koji su poznati kao Bordžija jahači. Odveli su moju suprugu Džesku. — Zastao je. — Želim da znam da li je živa i gde se nalazi.

— A šta si mi doneo od njenih stvari?

Logan je izvukao ogrlicu iz džepa tunike i krenuo da je pruži Andaru.

— Ne... stavi je kod mojih nogu.

Logan je tako uradio. Proučavao je napeto mistika, pitajući se...

Starac je pokupio ogrlicu, prelazio svojim dugim prstima preko nje, a zatim je oko nje sklopio desnu pesnicu. Tu pesnicu je zatim položio na sredinu svoje sjajne lobanje i bez pokreta je tamo držao.

Ti jako sumnjaš u to da ti moj otac može pomoći... Molim te, Logane, nemoj sumnjati. Veruj. On će ti pomoći.

Logan je čuo Diine reči iako su njene usne ostale zatvorene. Iz njih nije izašao nikakav zvuk.

Telepatija. Jedino objašnjenje. Ali ako je ona, da li je i on?

Ne, Logane. On čita vibracije, ali ne može da šalje i prima misli kao što Liat i ja možemo. To nije njegova moć. Njemu moraš glasno govoriti, kao i on tebi.

Logan je bio zbunjen.

Ali ja čitam tvoje misli, baš kao i ti moje iako nisam telepata.

Njen odgovor mu je odmah stigao.

Ti si paratelepata, što znači da možeš mentalno da razgovaraš sa nekim ko je potpuno obdaren, kao što sam ja. Ovaj talenat sam videla u tebi čim si stupio u moju auru. Tvoja svest je bogata i snažna. Mog-

la bi biti uzdignuta do visokog nivoa.

Ove reči su se između njih menjale u delovima sekunde i ljudski govor je znenada postao za Logana nezgrapnan i nepotreban.

Starac je rekao:

— Vibracije su mi sve rekle. Vidim jasno tvoju ženu.

— Džesika je živa? — Logan je skočio na noge.

— Sedi... slušaj moje reči. Dozvoli da ti kažem svoju viziju.

Logan je poslušao. Srce mu je snažno udaralo.

— Ona je sa onima koje nazivaš Bordžija jahači. — Starac je govorio polako. — Oni... tretiraju je neljudski, ali ipak je živa.

— Gde su? — upitao je Logan u grču. — Gde je drže?

— To ne mogu da ti kažem — rekao mu je Andar. — Moja svest mi ne daje njihovu lokaciju u egzaktnim terminima.

— U kojim terminima onda? — Loganov glas je bio zahtevajući. — Reci mi šta vidiš!

Bes ti neće pomoći, Logane. Veruj mu... dozvoli mu da te vodi. Bes i nestrpljenje će samo blokirati prijem vizije mome ocu.

Logan je znao da je ona u pravu. Ali za njega je bilo skoro nemoguće da se u tom trenutku smiri.

— Ja... primam mnogo utisaka... **Vidim...**

Andarova glava je pala napred. Stavio je vrhove prstiju na lobanju. Glas mu je postao visok drhtav i kao da peva, krenule su ritmične reči:

Tamo... gde umire raketa...

i ljulja se rampa... ispod Sunca... videćeš ravnice divlje... čućeš vapaj nevinih... tamo gde Bordžje jašu...

Logan je duboko uzdahnuo.

— Raketodrom! — rekao je. —

Kejp Štajnbek u Floridi. Mora da tamo imaju bazu.

Andar više nije rekao ni reči. Glava mu je ostala pognuta, brada naslonjena na koščate grudi. Njegove ruke su bile opuštene i mirovale su mu u krilu.

Moj otac spava. Upotreba njegove moći ga je zamorila. Moraš ići, Logane. Rekao ti je sve što je mogao.

— To je dovoljno. — rekao je Logan. — Sada ih mogu **pronaći!**

ŠTAJNBEK

Bleda ravnica puknute, betonske ploče, ispred hangara.

Zardale raketne rampe.

Napušteni bunker.

Goli, betonski blokovi zgrada.

Raketodrom.

Bez žirokoptera kojim je ostao skriven van reona, Logan se čvrstim korakom kretao u treperavom svetlu, preko ravnice od mrtvog betona.

Bio je ovde i pre, kada je sve vrveo od života i kada su rakete ka Utočištu uzletele. Balard mu je ovde spasao život. Deceniju kasnije, dao je svoj da bi spasao i ostale. Veliki čovek. Legenda. Logan se prisetio pesme koju su pevali o njemu...

Živeo je dva životna veka,

I Balard je njegovo ime.

Živeo je dva životna veka,

Što se ne bi' ponosili time?

Ne osećamo srama.

Sećemo se Balarda.

Sećamo se Balarda.

Sećemo se njegovog imena...

Kada su Uspavljivači pogodili Kejp, uništili su sve Balardove rakete u nameri da preseku vezu sa Utočištem. Logan je prošao kraj njih, beživotnih brodova, zardalih i opaljenih suncem Floride. Tela uništena nitro-udarima. To su bili brodovi kojima je do Utočišta trebalo da se

prevezu zalihe, neophodne za opstanak. Uništivši njih, Uspavljivači su uništili i Agros.

Ali bilo mu je teško da misli na brodove, Agros, čak i na Balarda. Logan je bio koncentrisan na posao koji je ovde trebalo da obavi, a jedno pitanje ga je opsedalo: **da li je još uvek živa?**

Znao je da su odmetnici tu. Video je odsjaj sa njihovih džetova, obasjanih zalazećim suncem, dok je sleteo žirokopterom u blizini raketodroma. Sada je imao cilj. Gigantski ostaci teretnog broda. Bio je dizajniran za rutu od Zemlje do Meseca, a nazvali su ga **Pekvod**, po legendarnom Ahabovom brodu. Njegov okean je bio svemir, njegov kit — veliki Mesec. Bio je glavna veza između Zemlje i kolonije na tamnoj strani pre nego što su stanice zatvorene i prekinuta svemirska putovanja nakon Malog Rata.

I kako je ovaj ponosni svemirski mamut završio, pitao se Logan. Kao štab za gomilu psihopata. E pa, isteraću tu gamad iz metalnih ćelija. Kada danas sve završim, ovaj brod će ponovo biti čist.

Logan se približavao **Pekvodu** zaobilazno, držeći se senki betonskih bunkera. Nije smeo da dozvoli da bude viđen od nekog odmetnika sve dok ne bude unutar broda. Iz vazduha, pre sletanja, Logan je izbrojao preko deset džetova, što znači da će imati i toliko protivnika. Osim toga, nije hteo da dovodi Džesiku u opasnost, ukoliko je još uvek njihov zatvorenik. Upotrebili bi je da ga zaustave, ako za to dobiju šansu.

Logan je imao blaster u ruci i osećao je snagu oružja. Ponovo lovac, približava se svom plenu...

Sada, nakon toliko dana dozvolio je sebi da razmišlja o Džeku, da se seti njegovog beživotnog tela u

mračnom hodniku velike kuće na Potomaku, gde je bio žrtva ovih nitkova. Sada je želeo da misli na Džeka, želeo je da se ispuni besom i ubilačkom vatrom...

Bezbedni se? Bezbedni se!

Postavili su jednog jahača da stražari. Momak je bio velik, grubog izgleda, odeven u košulju od smota, čipkane italijanske gamašne.

Na teškom, zlatnom lancu oko struka, visio je fjuzer u futroli.

Logan je skliznuo u osenčeni ulaz, zgurivši se tamo. Pitao se da li ga je stražar video.

Imao je odličnu prednost jer stražar očigledno nije očekivao napad. Bio je naslonjen na jedan od parkiranih džetova, pio je iz srebrnastosi-ve poljoske, napola pijan, pospanih očiju.

Logan ga je oborio jednim veštim udarcem u podnožje vrata, nečujno, smrtonosno sa brutalnom efikasnošću.

Hladno je pogledao na telo, razmišljajući: jesi li ti ubio mog sina? Izvukao je fjuzer iz korica. Ovakvo oružje je to napravilo. Možda si ti bio taj. Možda.

Zvuk iz unutrašnjosti rakete. Smeh. Divlji, pijani glasovi. Dobro. Imaju žurku, što znači da će vreme njihove reakcije biti prilično produženo pod uticajem alkohola. Grmnuće kroz njih kao božje svetlo.

Ali gde je Džes?

Zaključana u drugom delu broda? Prodata ili zamenjena? Mrtva?

Logan će uskoro znati.

Sa blasterom u ruci, kretao se po unutrašnjosti rakete, prema zvuku smeha Bordžija.

Pekvod je bio ogroman. Red za redom prtljažnih pregrada, nizovi kabina i hodnika. Njegov trup je bio ojačan velikim, zakrivljenim rebri-

ma od čelika, koja su omogućavala da brod izdrži čak i direktan udarac meteora. Izgrađen da traje deset hiljada godina... iznutra je izgledao nov, kao onog dana kada je napravljen.

Kako je Logan napredovao kroz brod, uzput je pogledao sve pregratke. Ni traga od Džesike.

Ali Andar ju je video ovde...

Sada je već blizu jahačima i njihovoj pijanoj galami.

Logan se sklonio u senku i pribio uza zid od dur-čelika. Neko je dolazio u njegovom pravcu. Čekao je.

Bio je to jedan od odmetnika, verovatno poslat da smeni stražu.

Logan je sačekao da prođe, a onda je pružio ruku i podlakticom stegao čoveka ispod vrata. Povukao ga je unutar jednog odeljka. Oči jahača su bile razrogačene, nije mogao da diše zbog jačine Loganovog pritiska.

— Govori ili ću te ubiti. — Logan je malo olabavio stisak.

— Št-šta hoćeš da znaš?

— Žena koju ste oteli na Potomaku, je li ovde?

— Ne... ne ovde.

— Gde je, onda?

Jahač je pokušao da se oslobodi i posegnuo je za fjuzerom.

Logan mu je slomio kičmu.

Trebalo je da odgovara. Ali ionako bih ga ubio.

Zakoračio je preko jahačevih ostataka. Logan je sada imao dva fjuzera, plus blaster. Više mu nije bilo bitno sa koliko njih će se suočiti.

Ponovo smeh. Bio je sada skoro iznad njih. Još petnaestak metara, a onda otvoren prolaz. Bili su u glavnoj sali, za trpezarijskim stolom, jeli su, pili vino i očigledno još nisu primetili lovca u crnom.

Kada se Logan pojavio na ulazu, svi pokreti i zvuci su iščezli. Blaster

mu je bio u koricama, a u svakoj ruci fjuzer.

— Sve oružje na sto — rekao je.

Tu je bilo devet jahača, od toga dve žene. Muškarci su imali fjuzere, a žene bodeže. Pažljivo su spustili oružje na sto, polako se krećući, očiju uprtih u Logana. Njegovo lice im je govorilo da je on šetajuća smrt.

— Koji od vas je voda?

— Ja sam — rekao je Princ. Bilo je note prkosa i začikavanja u njegovom glasu. Niko za stolom se nije protivio njegovoj izjavi.

Logan ga je spalio. Obe cevi.

— A sada — obratio se ostalima — želim da vas pitam o ženi koju ste oteli kod Potomaka. Ko će mi reći nešto o tome?

Odmetnici su bili zapanjeni. Gledali su od Loganovnih očiju do Prinčevog spaljenog tela.

— Ona je **želela** da pode sa nama — rekao je Ariosto. — Molila nas je da je povedemo, pa smo...

Dupli mlaz plamena. Ariosto je pao preko stola.

U sobi se osećao jak miris izgorelog mesa.

— Još neko? — upitao je Logan mirnim glasom. — Pričajte, ali samo istinu.

Ostali su bili bleđi, beskrvnih usana, znajući da je smrt na samo otkucaj srca od njih.

— Princ ju je želeo za sebe... — rekla je jedna od žena, nesigurnim glasom. Stalno je kvasila usne malim, ružičastim jezikom.

— Princ?

Pokazala je glavom prema prvom telu.

— Nastavi.

— Tako smo je povelili. Bila je vredna. Kada je... kada je Princ... završio sa njom, mi... znali smo da možemo mnogo dobiti za nju na tržištu.

— Ko je ubio dečaka?

— Princ. Fjuzerom.

— Gde je žena sada?

— Pošto ju je Princ doveo ovamo. Lukrecija je odlučila da...

— Lukrecija? — Logan je pogledao ženu, Ris. — To si ti?

zatresla glavom, zapanjeno ahu, gledajući.

— Ko si onda ti?

Pre nego što je odgovor mogao biti dat, jedan od muškarca je skočio, zgrabio fjuzer sa stola, i u kratkom luku je podigao oružje i povukao ležerski obarač.

Logan je bio pogoden u desno rame. Punjenje mu je spalilo meso, bol je probolo njegovo telo. Ispustio je oružje iz desne ruke koja je mlitavo pala, u šoku. Jedna od žena je zgrabila bodež, još dva muškarca su već imali oružje u rukama i pucali su u Logana.

Promašili su.

Bilo je gotovo vrlo brzo. U bolnom besu, Logan ih je sve pobio brzom paljbom, bacivši se u stranu. Drugi fjuzerje pao na pod broda. Zabacio je glavu. Teskoban jauk mu je kliznuo sa usana. Bol u desnom ramenu je bio nepodnošljiv. Živa vatra u mesu.

Znao je da je ranjen. Znao je da je jahač po imenu Lukrecija negde na brodu. Ali u tom trenutku je bio nesposoban da se pokrene. Šok je obuzeo njegovo telo.

Logan se skotrljao na pod. Podigao je levu pesnicu i snažno se udario u okrugli mišić ispod palca. Da prouzrokuje novi bolni centar, da ublaži time grč agonije u ramenu.

Čuo je Lukreciju.

Bat koraka koji su dolazili hitro, prolazom za posadu, sa višeg brodskog nivoa. Verovatno je naoružana. Ako ostane ovako, ubiće ga.

Ustani! Svest je naređivala slede-

nim mišićima. **Izvuci blaster!** Ne mogu. **Možeš!**

Još samo sekund i ona će biti tu. Nespretno je pružio levu ruku prema koricama, podigao ih i počeo da izvlači blaster.

Imao ga je uperenog ravno u nju kada se pojavila iza ugla ~~hodnika~~. Bio je u pravu. **Jeste bila naružna**, dugim bodežom od florentinskog čelika.

— Baci to — prostenjao je Logan, gledajući gore u nju. Još uvek nije mogao da ustane.

— Ti si Logan, zar ne? — pitala je Lukrecija. Bacila je bodež i nasmešila se.

Prelepa žena. Smrtno opasna i lepa. Njen dugi dvorjanski ogrtač, skraćen do bokova, lepršao je čipkom, ukrašen zlatom i srebrom.

— Jesam — odgovorio je.

— Ostali nisu mislili da ćeš nas pratiti. Ja jesam. Mislila sam da ćeš uskoro biti ovde.

— Ovde sam.

— Jesu li svi... — pokazala je glavom u pravcu sale.

— Svi — rekao je.

— Odlično — nasmešila se ponovo. — Bili su glupava gomila. Možeš me pustiti da odem. Nemaš ništa od toga da me sada ubiješ.

— Zašto bih te pustio?

— U zamenu za informaciju. O tvojoj Džesiki.

Logan se zgrčio i stegnuo vilicu.

— Govori.

— Ne dok mi ne obećaš da ću ovaj brod živa napustiti.

— Ne dajem obećanja Bordžijama!

Slegla je ramenima, popravivši svoj ogrtač.

— Onda me ubij. I nikada nećeš saznati istinu o svojoj ženi. Ja sam **jedina** koja ti može reći tu istinu.

— Otkud znaš da te ionako neću ubiti?

— Ti si čovek od ponosa i častan. Čula sam o tebi, Logane. Ako ti daš obećanje, onda ga i održiš. Reci mi da ću živeti i imaćeš svoju istinu.

— U redu, živećeš.

— Džesika je mrtva.

Mrtva.

Reč je skoro zaslepila Logana bolom. Njegovo rame je bilo ništa. Samo reč je bila bol. I bol. I bol.

— Kako?

— Princ ju je ubio i spalio telo. Došli smo ovamo sa Džesikom u nameri da njome trgujemo. Ali bila je... tvrdoglava. Prouzrokovala je nevolje. Princ se jako naljutio na nju. Nisam tu ništa mogla da uradim. Pokušala sam da je spasem, nazovi to pohlepom ako hoćeš, ali nažalost, nisam uspela. Mislila sam da je to traćenje.

Okrenula se i krenula ka izlaznom otvoru.

Logan ju je posmatrao kako odlazi.

Umri, ti neljudska kučko!

Okinuo je blaster.

I blaster-hitac je zapevao.

U MEĐUVREMENU

Loganse nije sećao leta žirokopterom nazad, do Starog Vašingtona. Put je bio beznačajan i besmislen za njega.

Da je pronašao Džesiku, mogli bi zajedno preboleti gubitak sina. Jedno bi umanjilo gubitak onom drugom i učinilo ga podnošljivijim. Ali i Džesika je, takođe, bila mrtva.

I Logan se povukao u sebe, kao što se školjka povlači u svoj oklop. U kampu Ljudi Divljine nije pričao ni sa kim. Čutao je i bio je van njihovog ritma života.

Čak ni Džonat nije mogao ništa

da učini, da Logana izvuče iz te očajničke samo-izolacije.

Kolonija se borila za goli opstanak. Teško je bilo dobiti hranu od neplodne zemlje. Pažljivo uzgajani usevi su davali mizerne rezultate prema uloženom trudu i naporu. Ipak, **uspevali** su da opstanu i to je bilo nešto. Sa Džonatom na čelu, kolonija je postigla neku krhku stabilnost.

Po njegovim uputstvima su napravljena skloništa u širokim pećinama ispod Linkolnovog memorijala i tu su se ljudi sklanjali za vreme hladnoća, kiša ili drugih elementarnih nepogoda.

Loganova rana na ramenu je zacelila, ali on nikada nije napuštao pećine. Živeo je kao izgnanik u koloniji, nije učestvovao u radu, niti je uzimao učešća u proslavama prilikom rođenja novog člana kolonije. Jeo je vrlo malo, a pio samo kada je njegovo telo već **vapilo** za vodom.

Za Logana, nivo očaja je dostigao maksimalan intenzitet. Realnost bez Džesike je bila nepodnošljiva. Morao je **totalno** da se povuče, ali za to mu je trebala pomoć.

Jedne noći, vrlo kasno, dok je kamp spavao, otišao je do Džonata. Voda je sedeo, sam u svojim odajama ispod Memorijala, sređujući seme za setvu.

— Želim ih sada — rekao je Logan.

— Ne — rekao mu je voda. — Ne mogu, Logane.

— Sa time mogu naći Džes. To je jedini način da je ponovo nađem. Ti to **znaš**.

— Ali u dozi koju ti zahtevaš ima toliko droge da je to vrlo opasno. Sasvim ćeš biti povučen u prošlost. Tvoje telo će biti ovde, ali tvoja svest... — zatresao je glavom.

Logan je ćutao.

— Ako odeš, može se desiti da se više nikada ne vratiš, da nikada više ne osetiš realnost — rekao mu je Džonat.

— Odbijam tu realnost — rekao je Logan.

— I ne znamo kakvi su propratni efekti. Nikada niko nije nameravao da...

— Ja to želim — glatko je uzvratio Logan.

— Čak i ako ja kažem da je naša zaliha ovde u kampu ograničena. Upotrebljavamo R-11 u medicinske svrhe, da olakšamo mentalni bol, ali u vrlo malim dozama. Ne možemo potrošiti toliku količinu kao što ti zahtevaš.

— Onda ću pribaviti drugde — rekao je Logan. — Na tržištu.

— To je tvoja odluka — rekao je Džonat. — I ja mogu jedino reći da nije mnogo mudra. — U očima mu je bila tuga. — Mrzim da te gledam ovakvog, Logane.

— Kakve veze ima šta ja radim? — odbrusio je Logan. — Ja sam bez Džes ionako mrtav. Ona je za mene sada zauvek izgubljena, ali je još uvek mogu pronaći u svojoj svesti. Sa Džekom. Sve godine koje smo zajedno proživeli su tamo. Želim ih nazad. Ja **moram** ponovo da nađem svoju ženu i sina, a ovo je jedini način.

— I dalje se ne slažem s tim što osradiš, ali razumem. — Džonat je uzdahnulo. — Znaš li nešto o tržištu i kako ćeš napraviti kontakt?

— Ne, ali to bi trebalo da bude prosto.

— Dobiti R-11 neće biti lako. Znam to. Ja sam pokušao da ga nabavim za kamp.

— Ti... na tržištu? — Logan je bio zapanjen.

— Ljudi su moja odgovornost —

rekao je Džonat. — Služim se **svačim** da im pomognem.

— U redu, onda neće biti prosto. Kako da nabavim R-11?

— Ne bi trebalo da ti pomažem u ovome. — Džonat se kolebao.

— Pomoći ćeš mi.

— Samo zato što ne mogu da te zaustavim, pomogao ti ili ne.

— Drago mi je da si to shvatio — rekao je Logan. Lice mu je bilo spremno i mirno.

— Moraćeš da odeš u Njujork kompleks. Na malo, nikada nećeš uspeti da nabaviš takvu količinu.

— Koga treba da nađem?

— Ne znam. Ali te mogu uputiti neke ko zna.

Džonat je dao Loganu tu informaciju.

Do jutra, žirokopter je bio u vazduhu.

RAUL

Leto je carevalo u Karolini. Oblaci insekata. Vlažno. Intenzivno. Prizivanje duhova. Kažnjavanje. Još gore je otkako su gradovi umrli. Nema načina da se pobegne od užarenog vazduha. Nema klima uređaja i tuševa u Kućama osveženja. Samo što teško pritiska tle Karoline, ubija snagu i volju za kretanjem.

Raul 7 je mrzeo tu vrućinu. Ali bez nogu, ne može da putuje mnogo. Ljudi su dolazili k njemu. On nije išao k njima. A Darlington, Južna Karolina, bilo je mesto gde su ga nalazili.

Raul je u sebi imao puno mržnje. Više od svega, mrzeo je što je bogalj. Kada su gradovi pali, bio je zaglavljen u trake za saobraćaj tračnih vozila i jedan blok oštih ivica sručio se ka njemu, kao siktava zmija i u deliću sekunde mu odsekao obe noge, odmah ispod prepona. Čudo da nije do smrti iskrvario. Još jedan

građanin, koji se tu zatekao, upotrebio je prvu pomoć i spasio ga. Zauzvatio je krvarenje na vreme. Ali obe noge su mu bile otišle.

Zene više nisu htele ni da ga pipnu. Zvali su ga nakazom. Kakva ironija! Raul, kralj Staklenog butika, čije su seksualne mogućnosti bile stalan predmet razgovora u Arkadi, skraćen je u ružnog bogalja.

Ali, kao prvoklasni čovek za vezu na tržištu, Raul je i dalje posedovao moć. Bio je spretan. Znao je kako da iščacka stvari koje su ljudi želeli, znao je svako gde, kako i ko. Ako ste želeli neki teško pristupačan proizvod na tržištu, trebalo je samo da odete do Raula. U mali, vlažni ću-mež u maglovitom i toplom Dejton Tarnpajku.

Kao što je otišao Logan.

— Džonat me je poslao — rekao je beznogom čoveku. — Treba mi R-11 i to dosta, a on mi je rekao da ti znaš gde ga mogu pronaći.

Logan je stajao unutra, odmah iza ulaza. Mesto je zaudaralo, a mali čovek, posaden na neku vrstu stolice, zaudarao je istim smradom.

— Koliko ti je potrebno građanin?

— Kvantampak. Prvog kvaliteta.

Raul je zgrčenim prstima počeo mesto gde mu je nekada počinjala desna noga.

— Znaš, ponekad još mogu da osetim celu prokletu stvar. Skroz do vrhova prstiju. Koleno, mišiće, tetive...

A levu... ne mogu da osetim. Samo desnu. Ali **obe** su otišle. Šta ti misliš, kako je to moguće?

— Ne mislim — rekao je Logan. Čekao je, čvrsto gledajući u Raula. — Pa?

— Ne može se nabaviti kvantam van Njujorka — rekao je.

— Ići ću tamo — rekao je Logan.

— Zašto ti treba tako mnogo?
— To je moja stvar.
— Upotrebićeš ga za sebe?
— Možda.
— Prilično dug »trip« u kvantamu
— rekao je Raul, češući se po obrazu.
— Doručak, dugačak »trip«.
— Ja znam šta mi treba — rekao je Logan. — Ti mi samo reci gde da ga nabavim.

Raul je stavio prste na mehanizam za kretanje i zardala kolica su ga prevezla do ugla sobe. Hteo je da otvori donju ladicu pisaćeg stola, ali nije išlo. Snažno je udario desnom pesnicom po njoj.

— Toplota omekša drvo i postane lepljivo — rekao je Loganu. — Toplota sve uništava.

Logan ga je gledao, a lice mu je bilo bezizražajno.

Raul je konačno otvorio ladicu i odande iščackao crnu, u sirovu kožu povezanu knjigu. Zatim se dokotrljao nazad do Logana.

— Ovde — rekao je. — Ovde imam ime kontakta koji ti može prodati R-11 koliko tražiš. Ali prvo...

— Želiš da ti platim.

— Upravo tako.

— Rečeno mi je da bi ti mogao upotrebiti ovo. — I Logan je otvorio kutijicu i istresao nekoliko magnet-skih dragulja na drveni sto. — Sa svakim raspoloženjem, telesna ravnoteža individue se menja, a ove promenljive boje održavaju to raspoloženje. Pripadali su... — **(Džesiki. Još uvek ih mogu videti na njoj.)** — ...ženi koju sam znao. Ovi dragulji su bili prilično popularni u Andeles kompleksu.

— Čuo sam za njih — rekao je Raul. — Nisam nikada nijedan video. — Uzeo je crveni sroliki kamen sa stola. Potamneo je do duboko zele-

ne boje u njegovoj ruci. — Koliko ih imaš?

— Ove. Ne više.

— A šta ćeš upotrebiti za trampu u Njujorku?

— To se tebe ne tiče — rekao je Logan. — Jesmo li se sporazumeli ili nismo?

Raul je pokupio kamenje i hitro ih spakovao u džep.

— Tvoj kontakt — rekao je, pružajući Loganu komad folije iz knjige.

— Kada stigneš tamo, pokaži ovo.

Logan je uzeo i krenuo napolje.

Beznogi čovek ga je pratio, iskotrljavši se iz kolibe na osunčani prostor ispred.

— Uvek mogu da upotrebim više od ovih — rekao je dok se Logan približavao žirokopteru.

Raul je zaklonio oči od vruće svetlosti, ne dobivši odgovor. Gledao je priliku u crnom kako se penje u kontrolno sedište i aktivira motore. Vihor je zaigrao i brisao oko bogalja, uzvrtevši vazduh, kada se letilica vinula u vazduh, pojačavajući snagu.

Žirokopter se okrenuo i nestao.

Raul je prebirao po kamenju u džepu.

Na sparini, njegova nepostojeća desna noga je počela da ga boli.

DIV

Logan je otišao u Njujork kompleks, napustivši školu za Uspravlivače, kada je imao šesnaest godina, da bi se pario sa ženom koja je tamo živela. Sa svojih dvadeset godina, bila je starija žena, godinu dana od Sna. Gonzales 2 je rekao Loganu za nju i da je ona nešto zaista posebno. Kineskinja. Seksualno zadivljujuća.

Gonzales je bio u pravu. Njeni ogromni seksualni apetiti su ostavili Logana iscrpljenog i nestrpljivog da se vrati na dužnost. Uživanje sa

njom je bilo toliko intenzivno da je bilo skoro bolno. Njujork je tada bio drugačiji. Bleštao je, vrveo od građana i bio svetska meka egzotičnog života.

Sada su to bile mračne ruševine.

Ali tu je bilo nečega, što je Logan želeo više nego što je onih dana želeo kinesku devojkicu. A to je R-11.

Kada je 1997. gradonačelnica Margaret Hač naredila da se zatrpaju Central-park, počela je konstrukcija Zelenih divova. Svoje ime mogu zahvaliti činjenici da su izgrađeni na mestu poslednjeg uporišta otvorenog zelenila, u Njujorku. Divovi su konstruisani da zadovolje potrebe tri miliona ljudi, krupan korak u rešavanju akutne krize grada, prenaseljenosti. U visinu su nadmašivali Empajer Stejt i svaki je bio sam sebi dovoljan minijturni grad sa svim komforom i ostalim pogodnostima. Dobiti mesto u jednom, bio je razlog da prodate dušu i potpišete ugovor sa đavolom.

Ali jednog dana, zastarele tornjeve je trebalo srušiti i zameniti.

Javila se nostalgija. Kao uspomena na prošlost, jedan Zeleni div je ostavljen.

Sada je ponovo živio otkako je Mislilac umro. Njegove stanice snage koje su izgrađene pre totalne kompjuterizacije su brzo osposobljene i to mesto je postalo centar tržišta i tržišnih operacija, moćni štab trgovaca koji je brujao od aktivnosti. Nakon više od jednog veka mrtvila, to je sada bilo jedino mesto puno života, u mrtvom gradu.

Logan je došao do Diva po R-11.

Džonat mu je rekao da u Njujorku neće imati nevolje sa Lešinarijama. To je bio grad koji oni nisu kontrolisali. — Trgovci su tamo glumili — rekao mu je Džonat.

— Ko su oni u stvari?

— Uglavnom bivši Uspavljivači. Nekoliko ključnih dilera. Oni drže Lešinare na odstojanju. Grad je otvoren za sve.

Noćno preletanje. Logan je imao utisak da leti iznad čovekovom rukom napravljene planine, prazne, mračne, sa vrhovima od čelika i stakla. Dominirajući na unutrašnjem prostoru grada, sa svojim jezicama plamenog svetla, uzdizao se, u svojih hiljadu petsto metara, Zeleni div.

Dok je preletao iznad blještave strukture, reflektori su uhvatili njegovu letilicu. Dva patrolna broda su uzletela sa krova zgrade i kružila oko Logana sa očiglednom namerom da ga odvedu do nebeske luke na krovu, koja je bila sva u svetlu, baš kao i ceo Div.

Kada je stigao na krov, Logan je ugasio mašinu.

— Oružje nije dozvoljeno — rekao mi je visoki čovek u sivom. Tržišna straža imala je fjuzere. Oči su mu bile ozbiljne.

Logan je klimnuo glavom i ostavio svoj blaster u žirokopter, zajedno sa koricama.

— Koliko dugo mogu ovde ostaviti svoj brod? — upitao je.

— Onoliko koliko dugo imaš posla unutra — rekao je stražar. — Mi ćemo ga čuvati.

— Hvala — rekao je Logan.

Još jedan stražar u sivom mu je prišao kada se približio ulaznom otvoru.

— Ime?

— Logan 3.

— Kod koga?

— Lejsi 14.

— Za to će ti trebati kontaktna propusnica.

Logan mu je pružio list folije koji je dobio od Raula. Stražar je za tre-

nutak proučavao list, zatim ga je u jednom uglu označio i pružio nazad.

— Napred — rekao je i aktivirao mehanizam za otvaranje vrata.

Logan je stupio unutra.

Unutrašnji prolazi su blistali od svetla. Ovo obilje osvetljenja je zapanjilo Logana. Ništa slično nije video još od dana Arkade. Pošto je Div mogao da proizvodi sopstvenu energiju i nije zavisio od Mislioca, smrt velikog kompjutera ga nije oštetila. Staviti ga ponovo u pogon nije bilo komplikovano i sada je ovaj grad u gradu funkcionisao maksimalnom efikasnošću nakon dugih godina tame. Uspavani Div se probudio da služi novim gospodarima.

Iako je zgrada spolja cela blistala, unutra je veliki deo bio u mraku. Dvesta spratova je bilo u mraku, a samo najviši sprat je bio zauzet od strane tržišnih mešetara, plus još tri niža sprata za skladišni prostor. Div je bio privatn i teško je bilo uplesti se u njegove tajne. To su mogli samo glavni i nekoliko bitnih i velikih mušterija, kojima je bio dozvoljen pristup svugde jer su se bavili transakcijama u vezi sa kvalitetnom i traženom, a uz to i teško dostupnom robom. Kao što je R-11.

Na kraju hodnika, još jedan stražar je zaustavio Logana. Ista siva uniforma. Iste oči. Čvrst pogled Uspavljivača. Bivši uspavljivači, kojima je nova uloga odlično pristajala.

— Prolazi — rekao je stražar.

Logan je uzeo list folije. Stražar je pritisnuo senzor na zidu i vrata su kliznula nazad.

Nastavi da hodaš — rekao je stražar.

Još jedan hodnik. Mnogo kraći.

Logan je naišao na tešku zavesu od mekog fiberglasa, iznutra protkanu zlatnom mrežom. Zavesa se

zanjihala i kliznula u stranu. — Uđi, Logane 3.

Ženski glas. Senzualan. Dubok.

Logan je ušao u odeljak ukrašen svilom i osvetljen vatrenim pticama. Mala, drhtava stvorenja, čija su sjajna metaloidna tela pulsirala unutrašnjom svetlošću. Bile su smeštene u centru sobe i odatle su bacale lukove svog svetla u drhtavim, raznobojnim mlazovima. . .

Logan se kolebao, proučavajući prostoriju. Nikoga nije video, samo ptice, kao pokretne, vatrene dragulje.

A onda se žena pojavila, podižući se iz jednog ugla. Ležala je na snežnobelim jastucima i, kada je ustala, izgledalo je kao da se materijalizovala iz poda. Kao da je bila sazdana od svile i slonovače magličastobebe boje.

Njeno telo je bilo perfekcija, bogatstvo oblika, zaobljenih vrhova i mekih dolina, nežno naglašenih belim, lepršavim ogrtačem, koji je nosila. Mačji smaragd je jarko svetleo na njenom grlu.

— Ja sam Lejsi 14 — rekla je.

— Pošto znaš moje ime, pretpostavljam da znaš zašto sam došao. Vatrene ptice je dolepršala do njenog ramena, protresla svoje svetleće perje i velikim, zeleno-crnim očima se zagledala u Logana.

— Zašto tako naglo? — nasmešila se. — Nikada ne prelazim na posao dok ne upoznam svoju mušteriju. Sedi Logane.

Snežni jastuci. Nežan dodir prirodne svile. Nema ležaja ili stolica. Logan je seo, namestivši jedan od većih jastuka pod leđa.

— To je već bolje — rekla je Lejsi. — Piće?

— Ne.

— Insistiram. Imam zaista odlič-

nog voćnog vina iz Španije, koje je nemoguće kopirati — rekla mu je.

— Pošto insistiraš — klimnuo je glavom.

Donela im je vino i sela kraj nje-ga.

— Hajde da popijemo za zadovoljavajući ishod naših razgovora.

Logan je bio izbačen iz ravnoteže. Očekivao je dilera tvrdog lica, koji neće traćiti vreme i reći. Očekivao je da će posao obaviti brzo i otići bez ceremonija. Ali, umesto toga, tu je bila Lejsi. . .

Logan je probao vino i opori ukus se razlio preko jezika.

— Imala si pravo, ovo je zaista dobro vino — rekao je.

— Čula sam o tebi, Logane.

— Šta si čula?

— Da si pronašao i uništio Bordžije. Sam, u Štajnbeku. Jedan protiv dvanaest. Je li to istina?

— Istina je — rekao je Logan. — Ali ja nisam došao da pričam o tome.

— Nije ni potrebno — nasmešila se. — Ti si, očigledno, strastan čovek. Ja sam. . . čekala na nekog izuzetnog.

Logan je izvukao vrećicu sa mesečevim srebrnjacima iza pojasa.

— Ono što ja ovde želim je ono po šta sam došao — rekao je. — Kvantampak R—11.

— To ćeš dobiti u dogledno vreme. Kada ga zaslužiš.

— Imam ovo — rekao je i pružio joj mesečeve srebrnjake. — Na Zemlji nema ničeg poput njih.

Stavila je vrećicu u stranu, neotvorenu.

— Na **ovo** ćemo doći kasnije — rekla je. — Prvo sam **ja** na redu.

Logan je iznenada bio ljut.

Pozovi dilera, pa neka te on bludi — rekao je. — Ili jednog od tvojih bivših Uspavljivača. Svi oni imaju

lepa tela. Obaviće posao na sasvim zadovoljavajući način.

Nasmejala se dubokim, grlenim smehom.

— Ja ne želim tebe, niti bilo kog drugog muškaca — rekla mu je. — Nikada ne bih dozvolila muškarcu da me dodirne. Nikad.

— Pa, šta onda želiš? — Podi za mnom i saznaćeš — ustala je, stavljajući u stranu svoje vino.

— Zar ne bismo mogli samo. . . — ustao je i Logan.

— Ovuda — rekla je Lejsi. — Ako želiš robu, učinićeš kako kažem.

Uzdahnuvši, Logan je krenuo za njom, van prostorije.

Zajedno su prošli kroz kratki hodnik. Lejsi je otvorila vrata od ogledala i pustila Logana napred.

Soba u koju je ušao, bila je veliki odeljak za spavanje. Draperije i baosrem polovina prostora je bila zauzeta sa dva velika, lebdeća kreveta.

— Opruži se — rekla je Lejsi. — Na dalji krevet, ja ću na ovaj.

Logan je učinio kako je rekla. Šta li ona to planira za njega?

Lejsi je držala oko na njemu, dok je rukom uhvatila magnetsku kopču kod vrata. Ogrtač je spao sa nje kao vodopad nežne, bele boje.

— Zar nisam divna? — upitala gaje.

— Jesi rekao je.

Grudi su joj bile nežne i delikatne. Vitak struk se nastavljao u savršene bokove i duge, blago mišićave noge.

— Mnogi su me želeli. Želiš li me ti, Logane?

— U drugo vreme, na drugom mestu. . .

Pružila se preko kreveta, okrenuta prema njemu, sa mačjim osmehom na usnama.

— Ja nisam tvoj zadatak ovde — rekla je. — Izvešćeš malu predstavu. . . za moju stimulaciju.

— Ne razumem.

Oštro je pljesnula dlanovima.

Draperije su se razdvojile u pozadini prostorije.

Bilo ih je tri. Nage. Predivne. Crne kože, pune figure. Perfektne žene, koje bi bile ponos svakog Staklenog butika od Moskve do Pariza.

— One su za tebe, Logane. A ti si za njih — rekla mu je Lejsi.

— Očekuješ od mene da...

— Da ih zadovoljiš. To je ono što moraš da uradiš da bi zadovoljio mene. A ako me **ne zadovoljiš**, nećeš dobiti ono po šta si došao.

Okrenuo se prema devojkama. Oči su joj bile sjajne i tople.

— Skinite ga — rekla je. — Uzbudite ga. Podignite ga.

Nadvile su se nad Loganom kao cvetovi.

Dakle, **ovo** je način da se zadovolji. U redu, rekao je Logan u sebi, učniću kao što traži. Daću joj njenu predstavu. I uživaću u tome. Urōniću u toplo meso... izgubiti se u nje-mu.

Zaista, zašto da ne?

I Logan ih je prihvatio u naručje.

PERLA

Logan je sledio Lejsi 14 kroz kratki hodnik. Kada su ušli u njene odaye, jedna vatrena ptica je sletela Loganu na rame i zasijala svetlim bojama. Oterao ju je i stvorenje je odlepršalo.

— Učinio sam što si tražila — obratio se Lejsi.

— Odlična predstava — složila se. Ponovo je nosila svoj beli ogrtač.

— Hoću li sada dobiti pak?

— Da vidim šta si doneo.

Uzela je vrećicu sa mesečevim srebrnjacima i istresla ih na dlan. Bili su okrugli, sjajni, sa znakom Meseca na sebi.

— Doneo sam ih sa Tamne strane — rekao je Logan. — Nećeš naći još takvih. Nigde.

— Pa... privlačni su — rekla je. — Mogu ih upotrebiti. Ali oni ne mogu platiti za puno pakovanje. Ne za R-11.

— Učinio sam što si tražila sa devojkama... — planuo je Logan.

— I lepo uživao u tome — rekla mu je.

— Zar to nije bilo ono što si želela? Da me gledaš kako ih zadovoljavam da bih zadovoljio tebe? — stegao je vilicu. — Dao sam ti sve što imam. Sve.

— Ne sve. — rekla je.

— Šta je ostalo?

— Tvoj žirokopter. Za njega bi se mogla dobiti dobra cena. Uzeću ove novčiće i tvoj brod — nasmešila se. — Znaš, zaista sam velikodušna u ovome. Ovde si sam, nenaoružan. Obično, moji ljudi bi ti oduzeli letelicu i ne bi dobio ništa zauzvrat. Ali... pošto si me... zabavio, voljna sam da ti po ovoj ceni nabavim drugu.

— Ne mogu se vratiti u kamp bez mog žirokoptera — rekao je Logan. — A **potreban** mi je Džonat. Nemoguće je uzeti R-11 bez prisustva nekoga ko...

— Uzmi ga ovde — rekla je Lejsi.

— Pripremiću prostor za tebe i sve što ti je potrebno.

Logan je razmislio o tome. Za njega ništa nije ostalo u Starom Vašingtonu. Zašto **ne ostati** ovde, u Njujorku kompleksu? Sada nijedan grad nije ništa bolji od drugog, ne bez Džes.

— Prihvatam — rekao je Logan.

— Postoji rizik kod punog paka — rekla je Lejsi. — Moglo bi da te ubije.

Logan je ćutao.

— Ne postoji telo ili svest, koje

može da kontroliše toliku dozu — rekla je. — Bićeš na milosti i nemilosti droge.

— Želim maksimalan trip — rekao je Logan. — **Potpuno** oživljavanje i samo mi pun pak to može dati.

— Tvoja odluka — rekla je Lejsi. — Uzmi svoje stvari sa broda, ukoliko ih imaš, a zatim se vrati ovamo. Imaću R-11.

Mrzeo je što gubi žirokopter. Bila je to visoka cena. Pa ipak, Lejsi ga je jednostavno mogla uzeti, kao što je i rekla. U poslovanju na tržištu nije bilo garancija. Uzimaš ono što ti daje.

Logan je imao blaster, kada mu je stražar rekao:

— Ne možeš se vratiti unutra sa time. — Ime mu je bilo Stajl i bio je kapetan i zapovednik Lejsinih ljudi. Krupan. Nabijen. Okrutnog lica.

— Lejsi je napravila sporazum — rekao je Logan. — Ona dobija brod, a ja svoje stvari. Ovo je moje. To ide sa mnom.

— U redu... — Stajl je izgledao zbunjeno. — Ovog puta ću napraviti izuzetak — rekao je. Ali, drži ga za pojasom.

— Par fjuzera, koji su unutra, možete zadržati. Oni ionako nikada nisu bili moji — rekao je Logan.

Opasao je korice Blastera.

Nije bilo više ničega. Brod je sada bio njihov.

Kao što će R-11 uskoro biti njegov.

Prostorija je bila mala i slabo osvetljena, bez ukrasa. Četiri zida, pod i tavanica. Bez zidova ili otvora.

— Trebaće ti ovo — rekla je Lejsi i napravila pokret rukom. Sivo uniformisani stražar je ubacio ležaj, hitro ga odmotavši. Dušek je pokrivao pod, od zida do zida.

— Kiseonik?

— Ima ga dovoljno. Soba nije za-pečaćena.

— Trebaće mi vode.

— U neophodim intervalima. Direktno u tvoj sistem... infuzijski.

— Ne želim da me neko posmatra — rekao je Logan.

— Neće — rekla je Lejsi. — Ali, ako upadneš u krizu...

— **Bez nadgledanja.** Samo injekcije... vode, kada ja to budem tražio. Dogovoreno?

— Dogovoreno.

— Droga? — upitao je Logan.

Iz pojasa, Lejsi je izvukla mali, srebrni disk. Pritisnula ga je po sredini iz diska je ispala mala, mlečno-bela perla. Zakotrljala se na njenom dlanu, hvatajući svetlost.

— Teško je poverovati da je to puna količina — rekao je Logan.

— Nisi nikada upotrebio R-11? — nasmešila se.

— Ne — priznao je.

— Normalna doza je skoro mikroskopska — rekla mu je. — Ovo je kvantam, puna količina, ovolika količina R-11 je dovoljna za mnogokratnu potrebu, kada se razbije u prah. Nikada nisam videla nekoga da uzima celu perlu.

— Oživljači su umrli zajedno sa gradovima — rekao je Logan. — Ovo je jedini preostali način da se ode nazad.

— Zar je ići nazad **toliko** važno?

— Da, toliko je važno — rekao je Logan.

Jedan dugi trenutak ga je gledala, a zatim mu je pružila perlu.

— Samo je stavi na sredinu jezika — rekla mu je. — Neka se rastvori direktno u tkivo. Deluje odmah nakon rastvaranja.

Zatim ga je ostavila.

TRIP

Logan je podigao perlu, držeći je između palca i kažiprsta desne ruke. Proučavao ju je na slabom setlu u prostoriji. Izgleda bezopasno. Predivna u svojoj jednostavnoj perfekciji.

Ali sadržajna. Vrlo, vrlo sadržajna.

Površinski probojna droga, koju su mu dali Lešinari bile je slatkiš u poređenju sa R-11, koja je napravljena da prodre do najdubljih nivoa proživljenog životnog iskustva. Naučno je dokazano da, bez ikakve sumnje, svako iskustvo koje se ponovo doživljava, bez obzira na to koliko trivijalno ono bilo, ima izuzetnu uverljivost. Svaki prizor, zvuk, miris, svaki senzorski moment dodira, svaka izgovorena reč... sve je tu, u tri dimenzije, živo, u dubini ljudskog mozga.

Princip rada Oživljača je bio izgrađen na tim osnovima. U njegovim matericama je bilo moguće ponovo preživeti bilo koji čas, dan ili bilo koji drugi trenutak iz prošlosti.

To je bila ključna reč: **izbor**. Oživljači su omogućivali selektivnu kontrolu i ispunjavali su želje. Tu su bili i posebni uređaji, koji su održavali pravilno funkcionisanje organizma. Oživljači su bili sigurni.

Ali nije tako sa R-11. Kod maksimalne doze nije bilo kontrole. Memorije se ne biraju po volji, izbor je nemoguć. Međutim, bez pune doze, Logan ne bi mogao biti siguran da će doživeti potpuno iskustvo sa Džekom Džesikom. Pod slabijom dozom bi se moglo desiti da ih uopšte ne pronađe.

R-11 je imao jednu prednost nad ostalim drogama. Vraćao je istinu, nije davao fantaziju. Iskustva, ne halucinacije. Ono što će Logan po-

novo proživeti, biće prava istina, pravi događaji iz prošlosti.

A zakopani u prošlosti, njegova žena i sin su čekali na njega.

Logan je seo na ležaj, koji se meko udubio pod njegovom težinom.

Sada.

Perla u usta. Na jezik. Rastvaranje...

Logan se borio za ravnotežu. Vetar je lepršao u njegovoj tunici, udarajući ga kratkim, snažnim naletima. Nije bio siguran na nogama, a pad je značio smrt.

Imao je šesnaest godina bio je novi među Uspavljivačima. Surovi Uspavljivač, tek izašao sa Treninga Dubokog sna, u lovu na svoju prvu ženu, nervozan i nestrpljiv da se dokaže.

Loganov begunac, Brendit 6, igrala je ples stakla u Arkdi pre nego što je njen kristal pocrneo. Bila je izuzetno snažna sa jakim smislom za kontrolu tela. Navukla je svog gonioca do spoljašnje, razdvojene rampe i grabila je svojim putem, duž vitkih metalnih konstrukcija, ispred njega. Vukla ga napred.

Trebalo je da pucaš blaster-hicem. Blaster-hitac bi je dovršio.

U svom uzbuđenju, Logan je pod esio blaster na rasparač, a da bi bio efikasan, rasparač mora da deluje sa veće blizine. Mogao bi da podesi blaster, ali tada bi morao da upotrebi obe ruke i izgubio bi ravnotežu.

— Šta je Uspavljivaču? — njen glas ga je zadirkivao. — Zar ne možeš da me uhvatiš?

Prošla je iza jednog ugla i nije mu više bila u vidokrugu. Logan je požurio preko uzane rampe da se dočepa ugla. Čekala ga je.

— Mrtav si, Uspavljivaču!

I Brendit 6 mu je, držeći se za ugao, zadala udarac posred grudi levom nogom. Logan se savio i pao

na kolena. Blaster mu je ispo iz ruke. Hitro, se okrenuo, desnom rukom je potražio oslonac i bridom leve ruke joj zadao snažan udarac u predeo vrata.

Iznenadni udarac je zahvatio Brendit 6 po grlu i zgnječio njenu Adamovu jabučicu. Uхватила se za vrat, iskašljavajući krv, a zatim je pala preko ivice u dugom letu, vrišteći.

Logan je osetio olakšanje i odmah zatim i stid. Nije uspeo da je upuca i još gore, mnogo gore, izgubio je svoj blaster. Uspavljivač se **nikada** ne sme odvojiti od svog oružja, to je pravilo broj jedan. A on je dozvolio jednoj begunici da ga razoruža i skoro ubije.

Na rampi, sam na jakom vetru, Logan nije mogao da se pokrene. Bio je nemoćan u svojoj mizeriji.

— Greška! — rekao je glasno. — Greška!

Hoće li **ikada** zaslužiti da nosi uniformu Uspavljivača.

Egipat je bio dosadan.

Logan je imao osam godina i uzeo je robokamilu da se odveze do piramida sa svojim prijateljem Evansom 9. Ranije tog jutra, bili su u Japanu i našli su da je Kjoto glup i bezvezan sa svojim hramovima i debelim bronzanim kipovima. Ali u Tokiju, jedan samo borac im je pokazao kako da onesposobe protivnika teatralnim izlivom agresivnosti, bez stvarnog fizičkog kontakta. Fascinantno.

Ali, Egipat je bio vrućina, beskrajni pesak i ružne robokamile. Piramide su bile razočaravajuće, manje nego što je Logan očekivao i očajno im je trebalo renovira je. Površina m je bila hrapava i okrunjena, sa dosta rupa, tamo gde su stene nedostajale, a vrha skoro da nije ni bilo.

— Trebalo bi da ih oprave — rekao je Logan. — Da ih malo doteraju.

— Ne, već da ih sruše — rekao je Evans. — Da naprave nove i **bolje**. Stare stvari nisu ružne — rekao je Logan.

I te noći su otišli tračnim vozilom za Ugandu.

— Mogu da napustim ovo, da pođem s tobom — rekla mu je.

— Ne, to je nemoguće.

— Zašto?

— Zato.

— Ali ja sam ti uzbudljiva? Uživam u mom telu?

— Da.

— Onda ćemo biti u paru. Dok ne krene loše. Kada krene, ja ću otići. Šta je u tome loše?

— Dosta toga — rekao je. — Ja živim sam.

— Zašto?

— Zato što sam ono što jesam.

To ju je učutkalo.

Ljubavne boje Staklenog butika su igrale po njihovim telima. Zlatna...

Srebrna...

Crvena...

Žuta...

Plava...

A ona je i dalje ćutala.

Kada je Logan otišao, bio je ljut. Zašto on **ne može** da živi sa nekim? Zašto **mora** da živi sam, nalazeći seksualna zadovoljstva ovako, na fragmente, na impulsivnoj bazi?

Zato što sam ono što jesam.

Uspavljivač ne može efikasno delovati ako je sa nekim u paru. Sve emocionalne veze moraju biti razdvojene. Ne mogu se praviti kompromisi. Ništa ne sme da se meša u dužnost.

Dužnost.

Dužnost.

— Pokaži mi svoju ruku, Logane
— rekao je psiho—doktor.

Logan je poslušao.

— Da li znaš zašto imaš ovo? —
upitao ga je, tapkajući kažiprstom
po kristalnom cvetu na dlanu.

— Da govori moju starost — re-
kao je Logan.

— I koiliko si star?

— Šest godina.

— I šta se događa kada imaš se-
dam?

— Onda će da bude plav — rekao
je Logan i pogledao na dlan. — Ta-
da ću... napustiti Odgajalište.

Doktor je klimnuo glavom. Imao
je prijatne oči.

— I plašiš se toga?

— Da.

— Zašto? Zašto se plašiš, Logane?
Reči su se prosule, u žurbi:

— Zato što volim svoju pričajuću
lutku i zato što ne želim da napus-
tim Odgajalište i zato...

— Samo napred, kaži mi.

— Zato što je svet tako veliki, a ja
sam tako mali.

— Ali svaki dečak ili devojčica ta-
ko oseća, pa ipak se ne plaše.

— Kladim se da se neki od njih
plaše — rekao je Logan. — Inače ne
biupotreбили mašinu poput vas.

— Ja se brinem o mnogim stvari-
ma u Odgajalištu. — rekao je do-
ktor. Iz ladice je izvukao paketić
slatkiša.

— Ne želim slatkiše — rekao je
Logan.

— Ali imaju lep ukus i činiće ti
dobro — rekao je doktor.

— Od njih mi se spava.

— Uzmi slatkiše, Logane.

— Ne.

— Učini kako ti kažem! — Uzmi je-
dan.

— Ne.

Logan je ustuknuo, ali četvrtasta
mašina je išla za njim. Doktorove

ljubazne oči više nisu bile takve. Si-
jale su odlučnošću.

— Raportiraću o ovome Autogu-
vernanti — zapretio je. — Bićeš kaž-
njen.

— Baš me briga — rekao je Logan
čvrsto.

— Vrlo dobro — rekao je doktor.
Zatim je pritisnuo dugme na stolu.
Autoguvernanta se ukotrljala u
kancelariju.

— Logan 3 će biti kažnjen. Nakon
toga, dobiće slatkiše.

— Da, doktore — rekao je okrugli,
mnogoruki robot. Uzeo je Loganovu
ruku u jednu od svojih.

— Vidiš Logane — rekao je do-
ktor dok je dečak odlazio, — **ne mo-
žeš pobediti.**

— Koliko dugo je u transu? —
upitala je Lejsi.

— Dva dana, šest časova — rekao
je Stajl.

— Grčevi?

— Za sada ne.

— Puls?

— Slab, ali stalan.

— Proračuni?

— Jedan prema petnaest. Unut-
rašnja hemijska ravnoteža je pore-
mećena, ali ne kritično. Naravno,
ide sve dublje. Može biti i gore. Ne-
ma načina da se to predvidi.

— Ako umre, odmah me obavesti.

— Naravno — rekao je Stajl.

Udarac je pogodio Logana u gor-
nji deo ramena, u deltoidni mišić.
Precizno i silovito. Osetivši da mu
se leva ruka opustila, iskrenuo se
da bi zadržao Frensisu na liniji na-
pada.

Krenuo je povratnim savate-
—udarcem, zahvatio je Frensisu
univou rebra, odbacivši ga nazad,
nateravši ga da se bori za vazduh.

— Dobar si, Logane — rekao je vi-
soki, vitki čovek, kružeći oko svog
protivnika.

— Ti si bolji, proklet bio! — rekao je Logan. — Ali ja učim.

— Svakim danom sve više — složio se Frensis. — Hocemo li završiti?

Logan je klimnuo glavom, trljajući bolno rame.

— Bilo mi je dosta.

Uključili su igličasti tuš, stojeći ćutke jedan kraj drugog, u oblaku režućeg spreja. Frensis je platio za svoju reputaciju. Njegovo telo, za razliku od glatkog Loganovog, je bilo posuto ožiljcima od stotina smrtonosnih borbi protiv fanatičnih begunaca, odmetnika... Od svih Uspavljivača Anđeles kompleksa, Frensis je bio najbrži, najopasniji, najbolji. Logan je još uvek bio njegov učenik, ali uskoro će biti ravnopravni, sa njegovim prirodnim talentom, zdravim rezonovanjem i malo dobre sreće.

Frensis je sve ovo imao.

Odšetalali su nazad do sobe za borbu i obukli sive uniforme.

— Večeras je trip—žurka kod Stenhoupaa — rekao je Logan. — Zašto ne bismo otišli?

Frensis se neznatno nasmešio. Osmeh je bio beskrvan.

— Ja ne idem na žurke — rekao je.

— Ali mi smo van dužnosti do...

— Uspavljivač nikada nije van dužnosti — hladno je rekao Frensis.

— Mogli bi nas pozvati.

— To mi se još nikada nije dogodilo — rekao je Logan.

— Moglo bi — rekao je Frensis.

— Šta ti radiš sa svojim slobodnim vremenom? — Logan ga je pogledao.

— Iskorištavam ga ispravno. Ne traćim ga ne žene i trip—žurke.

— Odustajem — uzdahnio je Logan. Nasmešio se. — Znaš, Frensis, ne bih se iznenadio da pod tvojom

kožom pronađem malo žice i bakra... Ti nisi baš sasvim čovek.

— Ja radim svoj posao — protisnuo je Frensis.

— Naravno. Naravno da radiš — rekao je Logan. — Zaboravi šta sam rekao.

Ali, dok je gledao Frensisa kako odlazi, Logan se pitao: šta on dodavola, radi sa svojim slobodnim vremenom.

— Ovaj je opasan — rekao je Evans. — Ukrao je žirokopter i ima fjuzer za sobom. Mislim da nam treba pojačanje.

— Idi i dovedi ih — složio se Logan. — Ja ću da vidim mogu li ga srediti.

— Na platformi? Možeš li je voziti?

— Jahao sam ih i ranije. Mnogo su brže od žirokoptera.

— Budi pažljiv — rekao je Evans, trčeći do najbližeg interfona.

Logan je proverio punjenje. Puno. Mogao je upotrebiti i nitro, ako bude morao. Uključio je platformu i uzleteo pod jakim uglom. Prejako. Smanjio je nagib, uhvatio ravnotežu i povećao brzinu.

Begunčev žirokopter je viđen u Kansas (Misuri liniji, što znači da, ako preseče kroz veliki KC, mogao bi ga stići kod Džeferson kompleksa.

Reka Misuri se valjala pod njim, smeđa i muljevita. Samo nekoliko brzih, privatnih džetova, inače je reka bila mirna i pusta. Stara reka... ona nije marila za begunce, interfon, pojačanje ili San. Samo se mirno valjala.

Logan je tačno procenio. Ugledao je ukradeni žirokopter odmah iza Džefersona. Kretao se punom snagom.

Begunac je video Logana kako se

približava i okrenuo je svoj brod da se suoči sa novom opasnošću.

Podigao je fjuzer! Vreme je da mu pokažeš šta možeš sa platformom.

Begunac je opalio. I promašio.

I opalio ponovo.

Logan je bio suncem zaslepljeni vilinski konjic. Skakutao je, naglo menjao pravac, nemoguća meta.

Otkopčao je blaster.

Žirokopter je sunuo ka njemu.

Logan je podesio punjenje na eksploziver. Sad!

Begunac i brod, nestali su u oblaku plavo-belog plamena. Pogode na letilica je poletela naniže i sa grmljavinom zaronila u zemlju Misurija.

Logan je sleteo i sjahao da proveriti begunca. Ništa nije od njega ostalo, sem desne ruke koja je groteskno virila iz plamena.

U sredini njegovog dlana: crni kristal.

— Ima li promena? — upitala je Lejsi.

— Gore mu je — rekao je Stajl. — U nekoliko mišića grčevi. A i srce poskakuje.

— Dakle, ne može dalje?

— On je čvrst momak. Mogao bi te iznenaditi — rekao je Stajl.

Čekali su na Tamnoj strani, gde su njihovi brodovi bili pripremani za skok na Agros. Logan je držao Džesiku, blizu, govorio joj je koliko je voli i kako nije ni slutio da se može tako intenzivno osećati neka emocija.

— Sada smo slobodni — rekla mu je. — Možemo živeti bez straha, možemo izgraditi zajednički život, imati dece, trideset, četrdeset, pedeset...

Nasmešio se i dodirnuo njenu kosu. Bože kako je lepa.

— Želim sina — rekao joj je.

— Imaćemo ga — rekla je, stežući Loganovu ruku.

— A on će imati **svoju** decu... i mi ćemo biti... kako ih ono zovu?

— Deda i baba — rekla je.

Logan se nasmejao, zatresavši glavom.

— Zar to nije teško poverovati, prihvatiti? Nisu snovi. Niti fantazija. **Istinski** život pred nama, na Argosu.

— Balard je rekao da tamo neće biti lako — podsetila ga je. Na oči su joj se navukli oblaci. — Zelela bih...

— Šta?

— ... da je Balard mogao da pode sa nama. **Treba nam** takav čovek na Argosu.

— Potrebniji je na Zemlji — rekao je Logan. — Da održava raketnu vezu, da pomaže drugim beguncima.

— Znam — klimnula je glavom.

— Dugujemo mu svoje živote.

— Svako ko je ovde duguje mu isti dug — rekao je Logan.

I zagrijeni, gledali su na blistavi, beživotni horizont Meseca.

Kada je Džek imao pet godina, Logan i Džesika su mu priredili posebnu žurku. Pozvani su samo oni koji su rođeni u svemiru i koji nikada nisu upoznali planetu Zemlju.

Logan je pričao deci o zemaljskim igrama koje je igrao u Odgajalištu, o vibro-loptama i pričajućim lutkama. Izgledalo je da im nikada nije dosta priče o Zemlji.

— Jesu li tamo zaista bili Uspavljivači koji su te lovili? — upitala ga je jedna devojčica.

Logan je klimnuo glavom.

— A jesu li Uspavljivači zaista rdavi?

— Jesu — rekao je Logan. — Ali učili su ih da budu. Neki od njih su se promenili... nisu ostali loši.

— Ti si bio jedan od njih, zar ne? — upitao je desetogodišnjak, sjajnih očiju.

— Ja sam bio jedn od njih — priznao je Logan.

— I jesi li bio rđav?

— Neko vreme.

— Ne! — vrisnuo je Džek i otrčao svom ocu preko sobe. — Logan **nikada** nije bio rđav!

Dečak je jecao.

Džesika im je prišla i obojicu zagrlila. Poljubila je Logana u obraz. U tišini koja je nastala, šestogodišnji dečak je uhvatio Logana za ruku.

— Možemo li se sada igrati? Možemo li?

— Sada je pribraniji — rekao je Stajl. — Opušteniji. Skoro normalan. Izgleda da je njegova svest pronašla ono što je tražio. Vrlo je duboko.

— Šta misliš, koliko se može dobiti za Blaster jednog Uspavljivača? — upitala ga je Lejsi.

— Mnogo. Ali morao bi da bude defuziran i da se izmeni osnovna detonaciona mustra.

— Može li se to uraditi?

— Može. To je vrlo komplikovana procedura.

Koračala je po sobi, razmišljajući.

— On nikada neće zameniti ili prodati blaster — rekao je Stajl.

— Znam — rekla je. — Neće biti moguće pregovarati sa njim. — Zastala je i pogledala pravo u Stajla. — Ubićemo ga.

NAZAD

Prostrt na ležaju, licem nadole, Logan nije bio svestan da se u sobi nešto menja, da se u atmosferu nešto **dodaje**. Bio je duboko u svetu svoje podsvesti sa Džesikom i Džekom. Iz malog otvora ispod vrata, bezbojna supstanca je polako curila unutra.

Tetrahid. Otrovan i totalno efektan, kada je u pitanju ljudsko telesno tkivo. Kada jednom dospe u pluća, uništava ih smrtonosnom efikasnošću.

Logan je udisao... izdisao... udisao...

Preostalo mu je još tačno deset minuta života.

Logane, Logane, da li me čuješ? Ja... čujem te.

U velikoj si opasnosti. Moraš nazad.

Ne... ovde sa Džesikom i Džekom.

Slušaj me, Logane, To je Dia.

Kako? Kako si me pronašla?

Džonat. Kada se nisi vratio u kamp, poslao mi je poruku. Znao je da te niko dguti ne može pronaći.

Gde... si ti?

Blizu. Blizu Diva. Znala sam da mi nikada ne bi dozvolili da te vidim... zato ti šaljem svoje misli... moraš nazad iz tog transa.

Ne... ne mogu nazad.

Oni te ubijaju, Logane.

Nije istina. Pomažu mi, daju vodu...

Sve je to gotovo. Žena, Lejsi, predomislila se i želi tvoj blaster. Znam njene misli... ona ti želi smrt. Otrov je u vazduhu. Moraš da se probudiš, odmah! Pomoći ću ti... naše dve svesti zajedno... samo su minuti preostali!

Logan je terao svoje telo da se bori sa drogom i Dia je povezala svoju svest sa njegovom. Prizori u Loganovoj glavi su počeli da se mešaju, lome...

... I Džasika je bila... ljubavna soba i Balard kaže »Majka te voli«...

ko je Frensis, ko je... Džek, samo pet, ali već je...

poljubio ju je duboko, jer je znao da nikada neće...

Jače! Probaj jače, Logane!

Pokušavam. Ne mogu. Nema koristi.

Bori se oslobodi se... jer Boks je bio u pećini... padajući...

i ljubav je...

pa

dala...

sve je pa—

d

a

l

o

**Ne. Preduboko... predaleko u...
Ali uspevaš... uspevamo zajedno... skoro si... napolju!**

Logan je zbunjeno žmirkao. U glavi mu je udaralo. Kao da mu je hiljade igala zabodeno u lobanju.

Još samo par sekundi je ostalo, Logan! Upotrebi blaster! Hajde!

Logan je nespreno posegnuo za koricom, a nosnice su mu bile ispunjene otrovnim mirisom tetrahida... Gas je bio oko njega. Zaustavio je dah, izvukao blaster...

Opalio.

Eksplodiver je razneo vrata sobe i unutra je pokuljao svež vazduh. Logan je ustao i zateturao se preko ležaja ka izlazu.

Gde si Dia?

Napolju. Na ulici, odmah ispod Diva. Videćeš me.

Biću tamo, uskoro.

Stajl je bio u hodniku i jurnuo je ka Loganu sa oružjem u ruci.

Blaster na rasparač.

Logan je opalio, raznevši ga na komade.

Lejsi je ovo videla i hitro se povukla u svoje odaje. Vatrene ptice su se uznemirile i lepršale.

Prikupljajući brzo snagu, Logan je kliznuo kraj nje, stigao do izlaznih vrata, prema krovu.

— Zaustavite ga! Zaustavite ga! — vikala je Lejsi iza njega.

Tri stražara su pokušala, ali bez uspeha. Logan ih je razbacao udarcima tela i blastera.

Lejsi se pojavila na vratima krova sa fjuzer u ruci. Pucala je na Logana koji se približavao žirokopteru. Njen prvi hitac je odvalio komad aluminijske pregrade, odmah kraj Loganove glave.

Besno se okrenuo prema njoj, pogledao je u oči i opalio.

Dia nije bila sama kada je Logan stigao do nje. Čovek iz kampa, koji ju je dovezao do Njujorka, bio je tu.

— Kako ste našli još jedan žirokopter? — upitao ga je Logan.

— Ima ih još par komada, naokolo. Našao sam ovaj u Zapadnoj Virdžiniji. Trebala mu je nova žiro-jedinica, ali sada je u redu.

— Reci Džonatu koliko sam mu zahvalan — rekao je Logan.

— Biće mu milo kada čuje da si dobro.

Zahvaljujući tebi. Pomislio je Logan, gledajući u Diu.

Ona mu se nasmešila.

— Idete li sa mnom nazad? — čovek je upitao Logana.

Ne. Idemo na zapad. Zajedno.

— Ne — rekao je Logan. — Idemo na zapad.

Dva čoveka su se rukovala.

— Dobar put — rekao je Logan i sa Diom je posmatrao kako brod nestaje u noć.

Kuda sada? Koliko na zpad? pitao je Logan.

Sve do obale, rekla mu je, sedeći kraj njega u brujećem žirokopteru. Njujorška teritorija se kotrljala pod njima, noćno crna i masivna.

Želim da te povedem kući, Logane. Nasmešila se, a njene ruke su nežno dodirivale njegovo lice. **Na zapad, u moj dom.**

Kada ga je dodirnula, Logan je osetio strast u njenoj svesti.

On joj je dugovao život, ali da li je mogao da joj pruži i nešto više od zahvalnosti? Da li je sada imao neku obavezu prema njoj?

Logan nije bio siguran.

Saznaće kada za to bude vreme.

OČI

Liat ih je čekala.

Pre nego što ju je ugledao, Logan je osetio njene tople misli, koje su se podizale u nebo da ga pozdrave: **Dobrodošao, Logane... dobrodošao u naš dom!**

Žirokopter je u letu iznad nje zatalasao vazduh i njena kosa je za-lepršala kao srebrni pozdrav Loganu, oko njenog prelepo izvajanog lica i vrata. Ogrtač boje dima s rastvorio, otkrivajući vitko, mačje mišićavo telo. Veselo im je mahala.

Zar nije lepa?

Da, baš ko i ti, Dia.

Logan je sleteo u pesak na rubu oken. Kada su on i Dia sišli sa letilice, Pacifik je podizao valove plavo-zelene čipke i rosipao ih pred njihove noge.

Dve sestre su se čvrsto zagrlilile.

Kod njih nije bilo kolebljivih pokreta ili slepog posezanja, iako su bile bez čula vida!

Ne, mi vidimo, Logane.

I to sa jasnoćom, mnogo većom nego ti.

Kradete mi misli!

Obe devojke su se nasmešile. Bilo je rano jutro i odsjaj sunca je pravio bronzani pokrivač na okeanu. Nebo je bilo oprano vetrom i sjalo je, kao još jedno čelično-plavo more, bez oblaka, sve do horizonta. Oštar miris soli i algi je dopro do Logana, pomešan sa dahom vetra.

Lia je uzela Logana za ruku. **Dra- go mi je što si bezbedan.**

Tvoja sestra... ona me je pronašla, kada niko drugi nije ni mogao.

Šetali su po mokrom pesku.

Dia je uzela drugu Loganovu ruku i sestre su ga povele ka uzdignutoj hridi od ružičastog koral. **Naš dom.**

Naš dvorac!

Upravo tako. Bio je to ogromni dvorac od ružičastih i belih algi, koji se visoko uzdizao iz peska. Sunce je opalilo njihove oštre ivice.

Pažljivo... gazi tamo gde mi gazi- mo. Korali su vrlo oštri. Upozorila ga je Dia.

Logan je pratio sestre putem koji je vodio u dubinu strukture.

Konačno su došli u veliku, sun- cem okupanu prostoriju. Bila je obložena komadima meke tkanine. Ovde je ivica svakog koral. bila tim komadima zaštićena, jastucima i penastim materijalom.

Gledaj!

Liat je krenula preko prostorije do velikog, koralno-kristalnog potpornog stuba. Stavila je ruku na stub i niz srebrnastih zaves. se na-

vukao po tavanici, formirajući za- štitnu pregradu iznad njihovih gla- va.

Ovo su štitnici od vremena, rekla mu je Dia. **Mi nismo kao naš otac i naša koža je osetljiva na promenu temperature. Ovo nas štiti od vetra i magle.**

A što se zagrevanja tiče... rekla je Liat.

Pritisnula je još jedan deo kristala i vatra je buknila na sredini sobe.

Neverovatno.

Želimo da živiš ovde sa nama, Lo- gane, rekla je Dia. **Da deliš naš dom, naše živote... našu ljubav.**

Uplovile su i Liatine misli: **Samo smo nas dve. Jedna je skoro uvek sa ocem na mostu. Menjamo se.**

Kada Liat ode, pusto je...

I meni, kada Dia ode... Potreban si nam, Logane.

Potreban...

Brak? upitao je Logan. **Između nas troje?**

Moglo bi biti predivno, Logane!

I Logan je pomislio: **Džek je oti- šao.**

Otišao. Odjeknule su.

Džes je otišla.

Otišla... Prošaputala je Diina sa- vest.

A mi smo ovde, rekla je Liat.

Noć. Dan. I još jedna noć...

Logan je našao uživanja sa Diom i Liat. Njihove svesti i tela su se vrteli u vrtlogu senzualnih užitaka, unak- rsnoj vatri misli, emocija, utisaka, podeljenih iskustava...

Ali postojala je i prepreka.

Tvoje oči, Logane. Smetaju ti da vidiš.

Dia je bila sa njim. Ležali su u okeanu koji se tu protezao duž sun- cem obasjane, žutim peskom posu- te, plaže.

Logan se nasmešio. **Ja vidim sun- ce na vodi. Vidim galebove na be-**

bu... Dodirnuo je njeno telo. Vidim tvoju lepotu...

Ali ja vidim više, rekla mu je. Tako mnogo više, Logane! Moja vizija je videna unutrašnjim okom i daleko je iznad tvoje koncepcije vida. Za mene su otvoreni čitavi svetovi, koji su za tebe zatvoreni. Želim da ih delim.

Kako?

Moraš osloboditi svoje unutrašnje oko... dozvoliti mu da se razvija do totalne svesnosti.

Za mene je to, Dia, nemoguće.

Ne, grešiš. Treba samo da ukloniš barijeru koju stvara tvoj spoljašnji vid, da bi oslobodio onaj veći, unutrašnji. On čeka da bude oslobođen.

Govoriš li ti to da bi trebalo da se... oslepim?

Zatresla je glavom, nežno se smešći. Ne, ja govorim da bi trebalo da se oslobodiš... uđeš u naš svet... Liatin i moj. Postani istinski vezan uz nas. Posедуješ zapanjujuću sposobnost koju ima samo jako mali broj ljudi. Kao što smo mi obdarene, i ti si.

A kako ću to uraditi?

Postoji štitnik od vrućine u dvorcu... od sunčevog metala. Njegova površina je sjajna kao i samo sunce. Stani ispred njega i otvoreno se zagledaj... i to će te osloboditi. To će odneti barijeru koja nas deli.

Je li to zaista moguće?

Jeste, Logane, jeste!

Te noći, u dvorcu, Logan nije mogao da spava.

Postojanje sada, kraj Andarovih kćeri, nije imalo realnosti. Dia ga je spasla od Sigurne smrti i, na neki način, njegov život je bio njen.

Nije ništa tražila od njega. Samo je davala. Sada je želela da mu da još više, svoj unutrašnji svet, da ga podeli sa njim.

Zašto se toliko plašio da izgubi svoje oči? Video je gradove, okrutnost, strah i bedu begunaca koji su ubijeni blasterom. Video je kako kuga krči svoj put na Argosu, uništavajući njegove prijatelje, video je Ljude Divljine, izgubljene i bespomoćne protiv besa prirode. Video je opruženo, mrtvo telo svog sina...

Džek je mrtav. Džesika je mrtva. Šta mu je još preostalo, u tom svetu senki?

Podne. Sunce je visoko iznad dvorca. Njih troje je stajalo ispred predmeta pod pokrivačem.

Kada uklonimo zavesu, pogledaj duboko u štit, Logane, rekla mu je Dia. Nemoj treptati ili skretati pogled.

Deset sekundi. To je sve što je potrebno, uveravala ga je Liat. Neće biti bola, samo intenzivna svetlost. Razumem.

Dia ga je zagrlila, poljubila mu usne. Veruj nam, Logane.

Verujem. Verujem vam obema.

Samo tih nekoliko sekundi i bićeš zauvek sa nama, rekla je Liat.

Logan se obuhvatio rukama stisnutih zuba, napetih mišića vilice.

Klimnuo je glavom.

Otvorite zavesu!

Dia je prišla štitu i povukla kao vino crven pokrivač.

Svetlost! Neverovatna, prodorna, blještava svetlost... sunčani sjaj tako intenzivnog svetla, da je Logan ustuknuo.

Ipak, nije trepnuo.

Šest sekundi!

Sedam...

Tri sekunde, Logane!

Zvuci od gore. Motori što paraju vazduhom. Crvena zavesa se zanjihala, pala i do pola pokrila štit.

Logan se okrenuo na divlji uzvik odozgo:

— Logane! Brzo, Logane! Imam novosti!

Džonатов glas.

U vrtlogu peska, žirokopter je sleteo na plažu. Džonatan je iskočio iz mašine i potrčao prema Loganu, mašući i vičući.

Sreli su se na ivici koralnog spru-da.

— Doleteo sam ovamo onog trenutka kada sam čuo vest. Ne bih nikome drugom dozvolio da je prenese.

— **Kakvu** vest, Džonate?

Voda Ljudi Divljine je stegao svog prijatelja za ramena, oči su mu sijale dok je izgovarao reči:

— Ona je živa, Džesika je **živa**!

DŽONAT

— U redu, sada mi kaži **sve** što znaš — zatražio je Logan u grču.

Bili su u dvorcu. Džonat je sedeo na jastucima i pio zeleno, morsko vino, koje mu je Dia donela. Ona i njena sestra su se držale blizu Logana koji je uznemireno koračao po prostoriji dok je slušao Džonata i pitao ga za detalje.

— Bivši Uspavljivač po imenu Evans, doneo mi je vest — rekao je Čovek Divljine. — Rekao mi je...

— Evans?

— Da — odgovorio je Džonat.

— Znam ga od detinjstva. Zajedno smo radili u Anđeles kompleksu.

— **Rekao je** da je bio tvoj prijatelj — klimnuo je glavom Džonat. — Da je postao begunac zbog tebe.

— Evans... begunac?

— Ti si dospao do Utočišta, pa je odlučio da i on pokuša, ali nije mogao da se poveže sa Balardovim ljudima. Evans se krio kada su Uspavljivači probili liniju na Štajnbeku.

— Zašto bi se onda upetljao sa Gantom?

— Kada je Mislilac umro, smatrao je prirodnim da se priključi ostalim bivšim Uspavljivačima koji su bili sa Gantom. Kada je Gant preuzeo komandu, Evans ga je sledio.

Blesak trenutne mentalne komunikacije između Logana i sestara: **Ko je Gant?**

Čudovište. Nejgori među Uspavljivačima. Mrzi me.

Zašto?

On je bio glavni u Anđeles kompleksu kada sam ja postao begunac. Moj uspešan beg u Utočište je bio lična uvreda za njega i crna mrlja na njegovom rekordu. Ja sam jedini Uspavljivač koji je uspeo da stigne do Utočišta i zato me mrzi.

— Evans i Gant su se posvađali — rekao je Džonat. — Gant je pokušao da ga ubije. Pobegao je i došao k nama, tražeći tebe. Hteo je da ti kaže da je Gant kupio Džesiku na tržištu.

— Ona kučka, Bordžija me je lagala — rekao je Logan. — Uverila me je da je Džes mrtva.

— Očigledno, da bi zaštitila sebe — rekao je Džonat. — Bacajući krivicu na Princa, mislila je da ćeš je pustiti.

— Ali nisam — rekao je hladno Logan.

Dia je bila uspaničena. Ti ćeš nas napustiti! Tvoje misli mi to kazuju.

Idem po Džes.

Ali Gant... on ti je nikada neće dati.

Uzeću je.

Ubiće te, Logane!

Verovatno će pokušati.

Uspavljivači su sa njim. Nećeš nikad...

— Gde je ona? — Logan je upitao Džonata. Mišić mu je igrao na obrazu. — Gde je Gant drži?

Džonat mu je rekao.

DAKOTA

Duboko zelenilo pod njima. Četinarska šuma se talasala, probijena ponegde visokim granitnim vrhovima, dijamantskim jezerima, preko kojih je klizila tamna senka žirokoptera.

Crne planine Dakote.

— Kada stignemo tamo — rekao je Logan — želim da ostaneš kraj letilice dok ne izvučem Džes napolje.

— Odbijam. Želim da idem sa tobom — rekao je Džonat. — Trebaće ti sva moguća pomoć.

— Onda uzmi jedan od ovih — pružio je Džonatu fjuzer. — Uspomena od Bordžija.

— Nikada nisam time pucao.

— Nema veze. Samo ga uperi i pritisni senzor palcem. Nabijen je lejzerskom snagom. Zrak će probiti bilo koju površinu.

— Misliš li da uopšte imamo neke šanse da je izvučemo?

— Ima li kakve razlike ako kažem i ne?

Džonat je uzdahnuo, okrećući oružje u ruci.

— To što znaš da je on drži... to upravlja tobom.

— Ali ne i tobom. — rekao je Logan. — **Zašto** si pošao sa mnom, Džonate?

— Zato što si mi prijatelj — nasmešio se. — I slučajno imam visoko mišljenje o prijateljstvu. To je jedna od stvari na koje mogu računati u ovom našem novom svetu.

— Da li ti je Evans rekao koliko Uspavljivača ima Gant sa sobom?

— Barem dva tuceta... možda više. Nije bio siguran.

— Mene brine sam Gant — rekao je Logan. — Čovek je totalna mašina za ubijanje. I ne pravi greške.

— Evans mi je rekao da Gant mis-

li da si ti mrtav, da su te Bordžije ubile u Štajnbeku.

— Dobro. To znači da neće očekivati našu posetu. To nam daje neznatnu prednost.

Leteli su u tišini nad Dakotom.

Logan je razmišljao o Liat i o Dii. O zalascima sunca na okeanu, ponoćnom pesku i svežem vazduhu na obali. I o noćima između njih na mekoj koralnoj tami... Znale su da im se nikada neće vratiti. A kada je krenuo, poslale su mu svoje pozdrave koji su mu grmeli u glavi, dok se žirokopter podizao u oblaku peska sa plaže...

Volimo te, Logane!... Uvek ćemo te voleti.

Uvek.

Uvek.

Glasovi blede. Umiru iza njega.

UVEK.

Uvek.

Uvek.

— Tamo? — Džonat je uzbuđeno pokazivao nadole. — Rašmor! Sada smo blizu.

Skakutava senka žirokoptera je klizila preko sivih granitnih stena vrha Rašmor.

Logan je pravio proračune: Gant možda ima izvidnike, a pošto je iznenađenje bitno, spustio je letelicu na šumom zaklonjeni plato, nedaleko od njihovog cilja.

— Poslednja šansa da se predomisliš — rekao je Logan pošto su motori utihnuli.

— Hajdemo — uzvratio je Džonat, usana stisnutih u odlučnu liniju.

— Ako se budemo kretali dovoljno brzo, mogli bismo stići do zalaska sunca.

— Zatakao je fjuzer za pojas i izvadio kanister sa vodom iz žirokoptera.

— Trebalo bi da pokrijemo brod — rekao je Džonat. — Ako uspemo da se vratimo ovde, a njega ne bude...

— Niko ga ne može ugledati iz vazduha — uveravao ga je Logan. — Ne na ovom platou. Dovoljno je siguran.

I tada su krenuli.

Zemlja je bila izuzetno džombasta, sa oštrim kamenjem i zamršnim korenjem, koje je usporavalo njihovo napredovanje. Ozleđivali su kožu, sunce je nemilosrdno peklo u leđa.

Kada su zastajali da se odmore, delili su vodu iz kanistra.

— Koliko još? — pitao je vođa Ljudi Divljine, teško dišući, naslonjen na jelu.

— Jedan čas možda — odgovorio je Logan. — Kada sam ovde ranije bio sa Džes, došli smo iz drugog pravca, ali trebalo bi uskoro da ga ugledamo.

I jesu.

Ponos Dakote.

Granitni kolos koji se uzdiže preko stotinu metara u nebo Crnih planina.

Ratnički poglavica na moćnom pastuvu.

Planina koja je postala čovek: Ludi Konj.

Stajali su na jednom vrhu i imali su odličan pogled na planinu.

— Veličanstveno! — uzviknuo je Džonat.

— On je vodio Sijukse protiv Kastera u Litl Big Hornu — rekao je Logan. — Tašunka-uitko. Veliki vođa. Kažu da njegova ruka pokazuje u pravcu Večitih lovišta njegovog naroda.

— A sada pripada Gantu — rekao je Džonat sa gorčinom u glasu.

Počeli su da se spuštaju.

Sunce je dodirivalo zapadni horizont kada su stigli do podnožja Ludog Konja.

Logan je podigao ruku, zastavši. Zlatan predmet se presijavao u visokoj travi sa njegove leve strane.

Nešto živo? Skriveni Uspavljivač?

Pažljivo se približavao, sa oružjem u ruci, a Džonat ga je pratio.

Rubinsko oko je gledalo gore u Logana. Sočiva su mu bila smrskana, jedan smrskani deo, pretvoren u gomilu zardalog metala.

— Šta je to?

— Mehanički orao — rekao je Logan, naginjući se da ispita ostatke. — Robot-stražar, projektovan za zaštitu Ludog Konja. Izgleda da je ovaj umro zajedno sa Misliocem.

Džonat je podigao deo bronzanog krila.

— Velik — rekao je.

— I smrtno opasan — dodao je Logan. — Par njih me je napalo kada sam prošli put bio ovde. — Logan je upro prstom na gore. — Žive na njegovom ramenu. Napadaju sve što se miče.

— Onda budimo zadovoljni što ovaj ovde nije živ.

Logan se nasmešio.

— Kako ćemo ući unutra? — upitao je Džonat.

— Postoje tri glavna prilaza do pećine, ali Gant verovatno ima ljude na svakom... Najbolje šanse imamo, ako pokušamo odozgo. Kroz pukotinu u steni.

— Nisam baš najbolji u penjanju — rekao je Džonat.

Nećemo morati da idemo previsoko. Planina je napukla na više mesta. Treba da dospemo do bilo kog.

Logan se popeo sam da istraži pukotine i odabere jednu. Zadovoljan, mahnuo je Džonatu.

— Ovamo — rekao je. — Ova ovde.

Nespretno, Džonat se popeo i pridružio mu se.

— Budi izuzetno pažljiv unutra — upozorio ga je Logan. — Jedan odronjen kamen će otići sve do dna i naša igra je gotova.

Džonat je klimnuo glavom.

Logan je izvukao malu lampu iz džepa.

— Moraću ovo da držim zaklonjeno — rekao je. — Ali barem nećemo biti u totalnom mraku. Budi iza mene.

— Sigurno ne mislim da idem prvi — nasmejao se Džonat.

— Jedna stvar me zbunjuje — rekao je Logan.

— Šta?

— Zašto ti Evans nije rekao **gde** Gant drži Džesiku? Možemo tamo unutra lutati **miljama!**

— Moja greška -- priznao je Džonat. — Kada mi je rekao da je živa, bio sam toliko nestrpljiv da ti saopštim vest, da ga nisam ni ispitivao.

— Nema veze — rekao je Logan.

— Ukoliko je Džes živa i unutra, ja ću je pronaći... nema veze koliko daleko ćemo ići ili koliko vremena će nam to uzeti.

MISLILAC

Dogovorili su se da pričaju samo ako to bude neophodno i sada su se lagano kretali kroz tamu, između stisnutih zidova u utrobi planine. Nadole.

Prema Misliocu.

Izgrađen 1980-ih godina, simboli-zovao je jedno od najvećih naučnih dostignuća do tada i nije bio konstruisan da vlada Zemljom.

Kada je konačno 1991. god. smešten ovde, u pećine Ludog Konja, počinjala je nova istraživačka era, koja je obećavala kraj bolestima i gladi. Zaista ogroman kompjuterski kompleks izuzetne snage je u stvari

bio produžetak kompjutera za svemirske probe iz 1970-ih, ali sa mnogo više potencijala.

Do Malog rata.

Kada su mladi preuzeli vlast u svetskim vladama, preuzeli su i Mislioca, reprogramirali ga za svoje ciljeve, podesili smrt na granicu od 21 godine i služili se kompjuterom kao sredstvom za obezbeđenje izvršavanja njihovih naredbi. Gradovi Zemlje su živeli u svojim metalnim oklopima i postali su totalno zavisni od njih. Misliočeve multi-milionske arterije su postale primarna svetska mreža koja je davala energiju i kontrolisala svaki grad na zemaljskoj kugli.

Kao što vitez ubija zmaja, Balard je ubio kompjuter. Sada je ležao tu, prostranstvo pocrnelog inertnog metala, beskrajna mreža mrtvih releja i pokidanih kablova — ispod granitne površine Ludog Konja.

Ali, i mrtav, budio je strahopoštovanje.

— Bio je živ, kada sam bio ovde sa Džesikom — rekao je Logan nežno, dok je sa Džonatom stajao na ispuštu i posmatrao kompleks. Pukotine u stenovitim zidovima planine prepuštale su malo svetla, koje se propisalo po velikoj ravnici mrtvog metala povezanih kompjuterskih ban-ki.

— Otišao je zauvek — promrmeljao je Džonat. Krenuo je ka podu pećine. Logan ga je šćepao trenutak pre nego što je njegova noga dotakla pod prekriven prašinom, a zatim ga je snažno povukao.

— Šta ne valja? Gant nije ovde.

— Ne Gant — rekao je Logan. — Posmatrač.

— Posmatrač?

— Još jedan robot-ubica. Programiran da odmah reaguje i na najmanji pritisak na površinu poda.

Tišina. Nema alarma. Ni pokreta.

— U redu je — uzdahnio je Logan. — Mrtav je — nasmeši se Džonatu. — Veruj mi, ne bih želeo da ta stvar krene na tebe.

— Kuda sad? — upitao je Džonat.

— Nisam siguran — odgovori Logan gledajući dole na gomilu metal.

— Da li ti je Evans rekao zašto je Gant odabrao Ludog Konja za svoj štab.

— Ne, samo da je ovde.

— Verovatno je našao neki ispravan izvor energije za osvetljenje i grejanje, upotrebivši delove Mislioca. Jednom, kada lociramo izvor energije, našli smo i Ganta.

— Ova stvar se prostire miljama.

— Najbolje šanse su nam ako krenemo prema Centralnom jezgru.

— Ali ja sam mislio da je ovo mrtvo... sve.

— Komponente su još uvek tu — rekao je Logan. — Gant je možda našao načina da ponovo aktivira neke od njih. — Uzeo je kanister sa vodom. — Hoćeš li ti malo?

— Grlo mi je suvo otkako smo ovamo ušli — priznao je Džonat i otpio nekoliko gutljaja.

I Logan je otpio, a zatim vratio kanister u tuniku.

— Hajdemo. I hodaj meko celim putem.

Sa oružjem u ruci, krenuli su ka Jezgru.

ŽIV

Teoretski, Logan je znao gde se nalazi srce Mislioca, ali nikada nije tamo i bio. Međutim, ukoliko je njegovo razmišljanje u pogledu Gantovog korišćenja energije tačno, Jezgro će se ubrzo pokazati pred njima.

Brujanje energije, kao u košnici,

upozorilo ih je dok su silazili niz jedan, milju dugačak, hodnik.

Dubokim šapatom, Logan je rekao Džonatu.

— Gantovi ljudi bi mogli biti u ovom reonu. Drži se zidova.

Šum je jačao.

— Puzi — naredio je Logan. — Skoro smo stigli.

Mileli su napred, došavši na kraju do spiralnog balkona koji je gledao na sjajnu masu Centralnog jezgra.

Bilo je bučno... Medusobno povezane, velike, elektronske polulopte, izdizale su se do gornjeg nivoa planine, a svaka je pulsirala neizmerljivom energijom. Barem polovina polulopti je bila »živa«.

Logan je bio zatečen. Prizor ovalike kompjuterske snage ga je zapanjio. Reaktivirajući ovaliki deo Jezgra, Gant je otišao mnogo dalje nego što je Logan mislio da je moguće.

U koju svrhu? Očigledno je da ima mnogo više energije nego što bi mu trebalo za osnovne potrebe.

— Želim da pridem bliže — rekao je Logan Džonatu. — Ti ostani ovde, dok ja...

— Bliže? — pojačan glas se prolomio i grmnuo oko njih. — Jednostavna želja Logane 3. Biću srećan da ti je ispunim.

Snop svetlosti je obasjao Logana i Džonata koji su odskočili, sa oružjem na gotovs. Logan je zatreptao u tamu.

— Jesi li ti Gant?

— Jesam — odvratio je glas.

— Gde je Džesika?

— Gde, zaista? — i smeh se zaoario. — Zašto bih ti išta rekao?

— Naoružani smo — rekao je Logan. — Možemo napraviti dosta štete.

Tamna figura se pojavila ispred njih na balkonu.

— To je prazna pretnja — rekao je

glas koji je Logan odmah prepoznao.

— Evans!

— Prošlo je dosta vremena, Logane. Kada si otišao na Argos, mislio sam da se više nećemo sresti. Ipak... — nasmešio se. — Evo, tu si!

Džonat se tresao od gneva.

— Ti si me **upotrebio** da dovučeš Logana ovamo. Sve što si mi rekao... laži! Sve same laži!

— Ne sve — rekao je Evans blago.

— Rekao sam da je Gant ovde, kao što jeste. I da ima Džesiku. Takođe istina.

Džonatove oči su blesnule. Podigao je fjuzer.

— Ti prljavi...

Evans ga je pogodio hicem iz blastera. Rasparač. U iznenadnoj erupciji toplote, Džonatovo telo je razneto. Njegovi ostaci su se prosuli pred Loganovim nogama.

— Zarobljen si, Logane — zarameo je Gantov glas. — Moji ljudi su vas pratili, otkako ste ušli u Ludog Konja. A sada, ako želiš da vidiš Džesiku živu, predaj svoje oružje Evansu 9.

— Učini to! — odrezao je Evans.

Napetog lica, očiju čvrsto uprtih u svog bivšeg prijatelja, Logan je predao fjuzer Evansu.

Drugi Uspavljivači su se stvorili oko njega. Jedan mu je vezao ruke iza leđa. Drugi mu je hitro prebacio lanac oko vrata, pričvrstio ga za zglobove i zategao.

Za to vreme, Logan je ćutao.

— Dobrodošao nazad, prijatelju — rekao mu je Evans sa osmehom. Logan mu je pljunuo u lice.

GANT

Visok dva metra i deset centimetara. Jakih ruku. Tamna, opaljena koža. Duboke, svetlucave oči. Na usnama osmeh ajkule.

Gant.

Logan je stajao ispred njega, između dva Uspavljivača.

— Dole — rekao je Gant jedom od njih.

U znak odgovora, Uspavljivač je snažno povukao lanac, prisilivši Logana da padne na kolena.

Gant je kružio oko njega u laganom krugu.

— Telo ti je u dobroj kondiciji — lupio je Logana po ramenu. — Solidni mišići. Drago mi je što vidim da si vodio računa o sebi. Mnogo Uspavljivača se opustilo, dozvolili su da se njihova tela...

Gde-je-ona? — Loganov glas je bio na rubu, reči izgovorene sa hladnom srdžbom.

— Videćeš je — rekao je Gant. Dajem ti svoju časnu reč da ćete vas dvoje ponovo biti zajedno, ubrzo.

— Da li si je... povredio?

Gant je pogledao dole u Logana i, po prvi put, nasmešio se. Osmeh je bio groteskan. Visoki čovek je zamenio zube rubinima. Sjali su kao krv u Gantovoj širokoj vilici.

— Nikada ne oštećujem stvari od vrednosti — rekao je. — A Džesika je bila od izuzetne vrednosti za mene. — Ponovo rubinski osmeh. — Dodela mi je **tebe**.

Dao je znak Uspavljivačima. Logan je uspravljen i gurnut na kauč nasuprot Gantovog stola.

Visoki čovek se namestio u kožnoj fotelji, prekrstio ruke i nagnuo se preko površine stola, koja je bila od ogledala.

— Ova planina je moja, Logane. Jednom je bila Balardova, ali on je bio nepažljiv.

Logan je našao da mu je nemoguće da sluša ovog čoveka. Želeo je svakim delićem bića da mu se baci na grlo.

— Ti si uništio vezu sa Utočištem

na Štajnbeku — rekao je Logan. — I pratio Balarda dovde.

— Tačno. Ali malo sam zakasnio. Pre nego što sam ga ubio, Balard je imao vremena da uništi veliki deo Mislioca. Na sreću, ne sve. Kao što vidiš, ostavio je veći deo Jezgra nedirnut.

Logan je ćutao, dok se Gant poigravao velikim, uglastim rubinom, jednim od nekoliko koji su bili na stolu. Pažljivo ga je proučavao, okrećući ga lagano među prstima.

— Sada imam Centralno jezgro i tebe. Dupli dobitak.

— Sve ove godine... ti si se jeo zbog mog bekstva.

— Ti si me obeščastio kao Uspavljivača!

— Ti **nemaš** časti, Gante! Nisi je **nikada** ni imao. Sve što hoćeš je osveta.

— To je častan cilj — rekao je Gant. — Mnogi veliki ljudi su ga imali — nasmejao se. — Štaviše, kada si poubijao Bordžije na Štajnbeku, i ti si imao taj isti cilj. Osvetu.

— Želim Džes nazad. Otišao sam tamo da je pronađem... ali ti si bio iza svega toga. Ti si je oteo!

— Ne, žao mi je, ali mislim da to sebi ne mogu pripisati. Odmetnici su je oveli, a nisu ni slutili njenu vrednost. Kupio sam je po vrlo povoljnoj ceni. Međutim cena nije bitna...

Ustao je i polako šetao oko Logana, sa desnom rukom u kosi. Gurnuo ga je u leđa.

— Želeo sam tebe, Logane! — glas mu je bio hladni čelik. — Želeo sam te **ovde!**

Tada se ponovo nasmejao i odšetao do stolice.

— U stvari, dok se Džesika nije pojavila na tržištu, ja nisam ni znao da si se vratio na Zemlju. Ali jednom, kada sam je našao, sve je bilo

lako. Kupiti je. Držati je. Poslati ti vest. Čekati da dođeš. Sve vrlo jednostavno.

— Kako da znam da je nisi ubio?

— Nikako — rekao je Gant. — Razmišljao sam o tome da te dovedem ovamo i da ti pokažem njene ostatke... ali sam smislio bolji plan. Koji će me... više **zadovoljiti**.

— Jesi li zadovoljan sa Džonatonovom smrću? — gorko je upitao Logan.

— On je bio samo oružje. Nije bilo drugačijih planova za njega.

— Slušaj... razgovarali smo. Kada ću videti Džes?

— Uskoro, kao što sam i obećao — nasmejao se visoki čovek. — Primetio sam, inače, da ti se moj osmeh čini neobičnim. Rubini su bili moje privatno vlasništvo. Posetio sam Njujork i dao da mi nameste ove. Više mi se **svida** efekat.

— Zašto ne mogu da vidim Džesiku sada?

— Zato što ja tako kažem! — Lice mu se zateglo. — Prvo... ima jedna posebna prostorija, koju bih želeo da posetiš. Moj dizajn. Mislim da ćeš naći da je... stimulativna. **Nakon** što je posetiš, ići ćeš kod Džesike.

— Gant, ako me lažeš... ako je mrtva...

— Šta ćeš uraditi?

— Ubiću te. Nekako ću te **ubiti**.

Gantov smeh je zagrmeo u sobi. Kao Uspavljivač, uvek si imao energije, sa mopouzdanja... Ali u tvojoj trenutnoj situaciji, pretiti meni, prazan je i smešan gest. — Uzeo je fjuzer, i prislonio ga na Loganovo čelo. — Mogao bih te spaliti u trenutku.

— To ne poričem — rekao je Logan. Njegove oči su uhvatile Gantov pogled i zadržale ga. — Ako čuo si šta sam rekao.

Gant je sklonio oružje i iznenada

okrenuo leđa Loganu. Podigao je ruku.

— Vodite ga.

I Logana su odvukli iz sobe.

OLUJA

U šest godina, od pada gradova, Gant je izgradio svoje lično carstvo. Popravljajući Mislioca, konstruisao je ceo mali grad ispod planine. Logan je video samo delove, dok su ga vodili niz hodnike kraj laboratorija, odaje za posadu, skladišta za hranu i materijal. . . i bio je impresioniran.

Ipak, nije postavljao pitanja. Njegova radnoznalost u vezi sa Gantom je bila prigušena iščekivanjem da vidi Džesiku, da je ponovo zagrlji. . . Ona je **ovde**, rekao je sam sebi, u jednoj od ovih zgrada. . .

Bekstvo je, u ovoj situaciji, bilo beznadežno. Osim što je bio vezan trakom i lancem, tu su bila i četvori-ca Uspavljivača (jedan je vodio, dvojica sa svake strane. i jedan pozadi) koji su nosili blastere.

Učiniće kako mu naređuju. Ako Gant nije lagao, dozvoliće mu da vidi Džes, nakon te, bilo kakve, torture i on će je izdržati. Jer Logan je izdržao mnogo toga u svom životu. Izdržaće i ovo i nadati se.

Džes, Džes. . . Volim te!

— Stani tu — rekao je Uspavljivač ispred.

Stigli su do širokih, duralumini-jumskih vrata, smeštenih na dnu jednog hodnika. Vrata su bila od čvrstog metala i mirisala su na ulje. Jedan od Uspavljivača ih je otključao i povukao nazad.

— Unutra — rekao je.

Logan je ušao i teška vrata su se zatvorila iza njega.

Tihi smeh u hodniku i Uspavljiva-či su otišli.

Logan je bio sam.

Prostorija je bila velika, možda

osam puta osam metara, od metala, totalno gola. Nikakvog predmeta bilo koje vrste. Samo metalni zidovi, tavanica, pod. I, kao što je Logan primetio, hladno na dodir.

U tavanici je bilo mnogo rupa različite veličine, a isto tako i na podu.

Zar će ovde biti ugušen gasom? Je li to Gantov plan? Kakva ironija. Od iste sudbine spasen u Njujorku, ovde ću umreti. . . Hoće li mi Gant zaista dozvoliti da vidim Džesiku?

Logan je podigao glavu i napeo mišiće. Iznenada se okrenuo.

Neko ga je dodirivao!

Ne, ne neko. Nešto. S'ah'o pomeranje vazduha je dodirivao njegovo lice, kosu. . . izlazeći iz otvora na zidu. Svežina. Ne gas. Svež vazduh.

Ali strujanje se pojačavalo, postepeno je postajalo sve jače i jače.

Nežan zvuk dobovanja i Logan je osetio vlagu na koži. Lagano, kapi vode su padale na njega iz otvora na tavanici.

Prigušen zvuk grmljavine u prostoriji, neznatan, udaljen zvuk, kao udarci u gigantski doboš.

Kretanje vazduha se pretvorilo u povetarac koji je donosio pro hladnu svežinu Loganu, već mokrom od kapljica vode. Kapi su učestale i postale postojane, kvaseći sasvim Loganovu kosu i odeću.

Povetarac je uskoro postao **vetar** koji je snažno šibao Logana iz zidnih otvora.

Kiša se pojačala i postala je zavesa od ledenih iglica, a prigušeni zvuk grmljavine začuo se u punoj snazi i zaparao je kroz Loganove uši.

Zateturao se, iznenađen i bespomoćan, na vetru koji ga je kažnjavao i svakim sekundom dobijao u snazi.

Sada se još jedna zastrašujuća pojava manifestovala u prostoriji.

Munje živog svetla su zaigrale i zaparale oko njega, prvo na jednom zidu, a zatim i na sledećem.

Logan je stisnuo uši obema rukama da priguši brutalni urlik groma, otvarao je i zatvarao usta u šoku i agoniji.

Jak udarac vetra ga je bacio na pod. Podigao se na kolena, boreći se za ravnotežu na klizavom podu. Pokušao je da se dovuče do ugla, da tako smanji dejstvo oluje, ali udarci munja po zidovima su ga ponovo oterali na sredinu prostorije.

Vetar je sada postao demonski urlik, a grmljavina nepodnošljivo glasna u metalnoj sobi.

Nešto je počelo da seče po Loganovoj koži, da nateruje krv niz njegove obraze. Grad, zrna leda oštih ivica su udarala po njegovoj nezaštićenoj glavi i ramenima.

Sada je vetar iznenada promenio pravac i svom silinom je poneo Logana ka suprotnom zidu. Logan je jako udario u zid prednjom stranom tela.

Ponovo je uraganski nalet promenio pravac i Logan je poleteo ka sledećem zidu preko klizavog poda, udarivši silinom koja lomi kosti.

Još jednom.

I još jednom.

I još jednom.

Ošamućen i iznemogao, Logan je dahtao ležeći na leđima, krv mu je tekla iz desetak rana, grad i kiša su tukli po njegovom mesu.

Otvorio je usta i kriknuo, ali okrutna, beskrajna rika vetra je progutala njegov jauk.

I oluja je besnela.

ZAJEDNO

— Misliš li da je sada spreman?

— upitao je Evans 9.

— Kaži im da zaustave oluju — klimnuo je Gant glavom. — Zatim

neka odvedu Logana u sobu K... — osmeh mu je zasjao crvenilom — ... gde ću održati obećanje koje sam mu dao.

Evans se okrenuo i pošao, kada ga je zaustavio Gantov glas.

— Hteo bih nešto da znam.

— Da?

— Radoznao sam — upitao je Gant — zašto si ga izdao? Jednom ste bili prijatelji... ipak si mu namestio zamku i navukao ga ovamo.

— Ja sam ponosan čovek — rekao Evans 9. — Bio sam u Loganovoj senci. Među Uspavljivačima, on je imao superiornu poziciju. Bio je arogantan i sebi dovoljan. Nikada nije pokušao da me razume. Čak je i naše prijateljstvo smatrao poklonom. Mislio je da za mene treba da bude čast što sam njegov prijatelj! Ali ja **nikada** nisam bio njegov prijatelj! Znao sam da ću ga jednog dana pobediti. I jesam.

— Zaista, jesi — klimnuo je glavom Gant. — Izgleda da delimo iste emocije u odnosu na Logana. Što nas zbližava u daljim postupcima.

— Želim da umre — hladno je rekao Evans.

Zatim je izašao.

Kada su otvorili vrata, Logan se nije micao, niti ih je pogledao. Voda je kapala sa tavanice i slivala se po podu.

Oluja je bila gotova.

Logan je ležao u udaljenom uglu, kolena čvrsto stisnutih uz telo. Glava na grudima, oči zatvorene. Disanje mu je bilo nepravilno. Njegova mokra i iscepana uniforma je bila natopljena krvlju.

Dva Uspavljivača su mu prišla, podigla ga za laktove i povukla ka vratima. Kretao se posrćući, zamagljenog, nefokusiranog pogleda. Tihi, mrmljavi zvuci su otpadali sa njegovih usana.

Uspavljivači su se jedan drugom nasmešili, dok su ga odvodili iz olujne sobe.

Soba K je bila deo Gantovih privatnih odaja i bila je raskošna. Udubljena u živoj steni granitne planine, zidova obloženih sirovom kožom, osvetljena mesečevim loptama koje su bacale svoju nežnu svetlost na Džesikinu bledu kožu. Kada je Gant ušao, jurnula je ka njemu, molećivih očiju.

— Jeste li doveli Logana? Gde je on?

Gant je prošao tamnoputom rukom kroz sjaj njene kose.

— Dovode ga. Biće ovde **uskoro**, uveravam te.

Okrenula se i nervozno sela na stolicu. Svileni, zeleni ogrtač, kratko sečen, stezao je njene obline i isticao prelepe grudi.

— Siguran sam da će naći da si poželjnija nego ikad — rekao je Gant, prilazeći vinskom stočiću. Pošto je seo, natiočio je sebi francuskog vina i pomirisao bogate mirise pića. — Kada se sve uzme u obzir, Bordžije su lepo postupale sa tobom. Mogli su te povrediti, uništiti tvoju lepotu.

— Oni su mi bili **odvratni** — rekla je Džesika.

— Hajde Džesika, stavi se na njihovo mesto. Ti si im pripadala. Žena sa velikom seksualnom privlačnošću. Prirodno — oni su te upotrebili. Ali Lukrecija je dovoljno znala da postavi granice. To je bio ključ. Čuvala te je za prodaju na tržištu. Da je znala koliko te ja želim i u kakvu hitnu svrhu — nasmejao se — sasvim sigurno bi mnogo više zaradila.

— Drago mi je da ju je Logan ubio — rekla je Džesika namršteno. — Ona nije zaslužila da živi, ni nakon onoga što je učinila Džeku.

— Tvoj Logan je silovit čovek jake volje. — Zastao je zbog efekta. — Ili treba da kažem... **bio**.

Džesika je gledala zatečeno, iznenađeno uplašena. Njene oči su pro našle Gantove.

— Znači, on **ne dolazi**! Lagao si me... Logan je mrtav!

Gant se nasmešio i mesečeve lopate su zasjale grimizom na njegovim rubinskim zubima.

— Ne, nije mrtav. Jednostavno... omekšan... oslobođen svoje silovitosti. Poklonio sam mu telesni mir.

— Zašto bih verovala u bilo šta što ti kažeš?

— Imao sam dosta nevolje dok ga nisam dovukao ovamo do tebe. Po pravdi, trebalo bi da mi budeš **zahvalna**, a ne tako sumnjičava.

Džesikine oči su planule, šake je stisnula.

— Mrzite nas dvoje jer smo se usudili da učinimo nešto što vi niste smeli, da potražite Utočište.

— Ja sam se držao svoje dužnosti.

— Gantov glas je postao tvrd. — Logan je od svoje pobegao.

Začulo se meko kucanje na vratima.

— Ah, trenutak vašeg susreta je nadohvat ruke. Trebalo bi da bude dirljivo. — Gant je naslonio dlan na vrata i ona se tiho otvoriše.

Logan je bio tu, njegovo izlomljeno telo su dva Uspavljivača uspravno držala između sebe. Brzo je zatrepao kada je Džesika potrčala ka njemu, da ga zagrli.

— Logane... oh, **Logane**! — Stavila je svoje ruke oko njega, frenetično ga ljubeći, držala je njegovo lice u rukama. On nije pokazivao znake prepoznavanja. Lice mu je bilo sasvim bezizražajno.

— Ne prepozna je me! — okrenula se ka Gantu, zapanjena. — Šta ste mu **uradili**?

Gant se nasmešio, crvena niska začu se, stva.

Logan je gledao u ništa.

PRIJATELJ

Strgnuta im je odeća i bačeni su u ćeliju od gole stene, prijavog poda, kroz koju je stalno duvao hladan vazduh, što je dopirao kroz pukotine u Ludom Konju. Gantove instrukcije su bile jezive: bez odeće, bez hrane, vode svaka dva dana.

Hteo je da ih vidi uništene, ponižene.

Logan je bio bespomoćan. Mucao je, izgubio kontrolu tela, bio je nesposoban da govori. Dok ga je držala, Džesika je osećala kako mu se mišići slabo grče. Kolutao je očima. Sluz je curila iz uglova njegovih iskrivljenih usana.

Olujna soba ga je slomila.

Dugim satima, Džesika se nije odvajala od njega, grejala ga je svojim nežnim prstima i milovala mu rane, ali on je nije prepoznavao. Ona je bila topla prisutnost, ništa više, u njegovom svetu iza magličaste mentalne mreže.

Njene reči su bile molitva:

— Logane, dragi moj... najdraži... Logane... Logane... Logane, ljubavi moja...

Ali imali su prijatelja tu, u Ludom Konju. Tihu senku koja se kretala kroz zamršene pećine u stenama oko Mislioca, prijatelja koji je znao Ganta i njegove postupke i koji je čekao trenutak da se pokrene protiv njega.

Koji posmatra.

Čeka.

Dok nije sastavio plan.

I krenuo u akciju.

Gant je ušao u njihovu ćeliju sa Steratom, zapovednikom njegove straže. Sterat je bio pognut, grubog

izgleda, sa mišićima lovačkog psa. Bio je odeven u kožu boje slonovače, imao je visoke čizme i nosio je malu, ručnu torbu.

Džesika je pogledala gore, u njih, trepćući, privijajući Logana bliže, na svoje rame.

Gant je otvorio torbu i izvadio neki savijen predmet.

Korbač.

Pružio je korbač Džesiki.

— Upotrebi ga na njemu — rekao je mirnim, bezosećajnim glasom.

— Ne! — bacila ga je u stranu.

Gant je klimnuo glavom Steratu. Ovaj je podigao Džesiku uhvativši je za kosu i bacio ju je prema Gantu, koji ju je ošamario. Jako.

Logan je zatreptao ka njima, lica lišenog utisaka. Krv je potekla niz Džesikine usne.

— Ja... neću — produhtala je.

— Ako nećeš — rekao je Gant izvlačeći fjuzer iz korica — spaliću ga tako kako leži! — Uperio je oružje u Logana.

Logan je glupavo žmirkao.

— Podigni ga! — rekao je Gant. — I upotrebi ga. — Oči su mu sevale. Džesika je uzela bič.

Iza jedinice za medicinsko snabdevanje, u tami pećinskih stena, kretao se oblik.

Uspavljivač koji je bio na straži kod jedinice se dosađivao. Razmišljao je koliko je bolje biti stražar kod radnika, gde ima i žena, koje možeš upotrebiti kada ti se prohte. Samo odeš do ćelije, izvučeš jednu napole, upotrebiš i baciš je nazad. Radnici se nisu bunili. Kome i da se žale? Oh, nije im se to svidelo. Jedan od njih je jednom pokušao da napadne stražara, dok je bio zaposlen oko ženske, ali su ga spalili. Za primer. Nije se moglo isplatiti da napadneš stražara. Svi su to shvatili.

Pa, Sterat mu duguje jednu malu promenu. Čuva medicinske zalihe već skoro čitav mesec. Možda bi se uskoro mogao prebaciti kod radnika. Da se malo zabavi sa nekim lepim, mladim komadom mesa.

Oblik se iskrao iz senke i prišao bliže.

Uspavljivač je zevnuo, seo, ruku prekrštenih na grudima. Zatvorio je oči i razmišljao o ženama...

Dok se senka ušunjala u jedinicu, neprimećena.

Jod, sedativi, flasteri, gaza, vata.

Pažljivo! Namesti ostale zalihe da se ne primeti nestanak onoga što je uzeto. Bez lomljave. Bez zvukova. Brzo... brzo!

I senka je kliznula nazad, u pećine.

Zatvorena u planini, Džesika je izgubila osećaj za vreme. Dok je držala svog čoveka, to hrabro ljudsko biće, koji je dao sve da je spase, prisetila se svojih predosećanja o tome da će njih dvoje upravo ovako biti zatvoreni u Gantovim ćelijama. Nekako je njena svest oslabljena nedostatkom hrane, smatrala da će njih dvoje ostati ovako zajedno zauvek, u agoniji bez smrti, napušteni, gladni, tela nagriženih hladnoćom i iznurenih glađu...

Tada bi došao Gant. Da uživa u prizoru. Ponekad bi je dao Evansu ili Steratu, koji bi je uzeli, brutalno, u ćeliji, za Gantovu razonodu. Ali uglavnom je bila tama, hladnoća, bol u mišićima i noćni insekti...

Logan nikada nije govorio. Ležao je u njenim rukama, nesposoban da pati sa njom, da deli glad ili bol.

Ipak, Džesika ga je volela većom strašću nego ikada. I sve dok ih Gant ne ubije, njena ljubav će ostati postojani plamen koji greje najdublji deo njenog bića.

Ona će izdržati.

Oni će izdržati.

Zaduženi za čuvanje Loganove ćelije su bili osam Uspavljivača koji su se menjali čestočasovno, dvojica uvek na straži. Vrhunski ljudi. Odabrao ih je Gant lično.

Na dužnosti: Lister 4 i Brun 17. Ozbiljna, tvrda lica, oprezni kao mačke. Koračali su ispred ćelija i (po Gantovom izričitom naređenju) u rukama nosili blastere.

— Imao sam jednom begunca — govorio je Lister tvrdim, kontrolisanim glasom — koji je ušao u Odgajalište. Prošao je kraj robota. Morao sam za njim.

— I? — rekao je Brun.

— Saterao sam ga uza zid u Jaslicama. Bio sam spreman da ga blasterišem, kada se Autoguvernanta ukotrljala. Uznemirena. Nije mi dala da pucam. Brinula je za dečicu. Izbila mi je blaster iz ruke. Begunac je skočio za njim. Ščepao ga je. Bum! Razneo je svoju ruku do ramena.

— Znaju begunci i bolje — rekao je Brun.

— Ovaj je valjda zaboravio — rekao je Lister, a neznatan osmeh mu se pojavio na usnama. — U svakom slučaju, kada sam...

Lister je stao, osmeha je nestalo. Seo je vrlo polako, a zatim je pao u prašinu, licem prema dole.

Mala, sjajna hipnoigla je virila iz njegovog vrata.

Brun je odskočio u stranu i podigao blaster, zagledavši se u pećinsku tamu oko njega.

Tišina.

Nikakvog pokreta.

Taman je hteo da pritisne alarm kraj dovratka, kada je i druga hipnoigla zapevala iz tame i zabila se duboko u karotidnu arteriju.

Blaster mu je ispao iz mlitavih prstiju, dok je polako klizio na kole-

na. Oči su mu izgubile žižu. Pao je na leđa, udarivši glavom u stenu, ali ne osećajući udarac.

Tišina.

Zatim, tiho grebanje šljunka.

Oblik, u pokretu.

Džesika je videla figuru kako dolazi brzo niz osvetljeni hodnik ka njihovoj ćeliji. Ne Gant. Niti Evans. Ili Sterat. A ni straža.

Ko onda?

Ubica, poslat da ih sredi?

Ne, Gant je uvek govorio da će lično gledati kako umiru, a Džesika je znala da je to obećanje koje će on i održati.

Ja sam Meri-Meri 2 — rekla je prilika. — Jednom smo se sreli, jako davno.

Džesika je pogledala u devojk. Vitka. Obučena u iscepanu zelenu tuniku. Nije je znala. Meri-Meri se nasmešila.

— U Andeles kompleksu. Ispod katedrale. Tada sam imala samo pet godina. Pobegla sam iz Odgajališta.

— Da — rekla je Džesika. — Sad se sećam. Ali kako si...

— Bez pitanja. Otarasila sam se oba stražara, ali imamo jako malo vremena. — Izvukla je srebrnasti ključ i žurno njime otvorila vrata ćelije.

Prostorija je zaudarala na vlažnu zemlju, plesan i trulež.

— On ne može da hoda — rekla je Džesika, gledajući dole na Logana koji je bio sklupčan na sredini prostorije, na prljavom podu, ruku čvrsto stegnutih oko kolena. Prazno je gledao u zid.

— Zajedno ćemo mu pomoći. Ja sam jača nego što izgledam — rekla je Meri-Meri.

Žene su malo držale, a malo vukle Logana do uspravnog položaja. Glava mu se ljuljala, bez kontrole.

Baloni pljuvačke su se skupljali na njegovim, kao kreč belim, usnama.

Udaljeni zvuk otvaranja i zatvaranja vrata, metalni udarac.

— Požuri! — rekla je Meri-Meri.

— Neko dolazi.

POTRAGA

Gant. Evans. Sterat. Pravili su šale na račun onoga što će zateći u ćeliji ispred njih. Smejali su se dok su dolazili niz hodnik.

Zatim je Gant uzviknuo:

— Otišli! — glas mu je zagrmeo.

— Njihova ćelija je prazna!

— Neko je upotrebio ključ — rekao je Evans. — Vrata nisu obijena.

Gant je na kažiprstu desne ruke nosio masivan, srebrni prsten sa krupnim rubinom, koji je otvorio Steratovo lice sa strane, kada ga je Gant udario.

— Ti! Ti si zadužen za ovu ćeliju! Ti si odgovoran!

— Ne mogu biti daleko — rekao je Evans. Klečao je na jednom kolenu u ćeliji, držeći jednu ruku na podu. — Još je toplo od njihovih tela.

Gant se okrenuo od Sterata koji je ječao, polusvestan.

— Maksimalna budnost. Spoljašnjost ove planine ima da se zapečati. Još uvek su tu negde, unutra.

Evans je klimnuo glavom i uzeo videofon.

— Naći ćemo ih — prodahao je Sterat. Ruka na povređenom obrazu, krv. — Kunem se da ćemo ih naći!

Gant ga je pogledao, ništa ne rekavši, držao je izgubljeno u ruci korbač.

— Ovde... pridržaj ga — rekla je Meri-Meri. — Spusti ga dole.

Džesika i devojka su spustile Logana na improvizovani ležaj sa prekrivačima, a zatim su i one kliznule dole kraj njega, iscrpljene. Njihov put po unutrašnjosti planine ih je totalno umorio i izvukao iz njih snagu. Logan je pokušao da hoda, ali njegovo telo je odbijalo da sarađuje. Bio je samo težina koju su njih dve morale da vuku, objekat koji su morale da nose kroz mračne prolaze i lavirinte, vođene samo Meri-Merim poznavanjem zamršenih pećina.

Stigli su do pećine koja je bila devojčin dom. Sunčevi zraci koji su se probijali kroz visoku pukotinu u spoljašnjim stenama Ludog Konja davali su slabu svetlost. Bilo je oko pola popodneva.

Džesika je ležala okupana zracima, upijajući željno toplotu, lica podignutog prema gore. Suze su se skupile u njenim očima i potekle su niz obraze, ali ipak se smešila.

— Tako dugo... otkako... sam osetila sunce.

— Pripremala sam ovo — rekla je Meri-Meri. — Iz Gantovih zaliha sam uzimala sve što sam mislila da će nam biti potrebno. Malo ovde, malo onde — pokazala je glavom prema pozadini pećine. — Imamo hrane, vode, lekove za Logana... čak i ovo! — povukla je u stranu prekrivač i otkrila dva fjuzera.

Džesika ju je pogledala.

— Gant je hteo da nas ubije.

— Znam — rekla je devojka. — Posmatrala sam sve. On uživa u tuđem bolu. Uvek je i uživao. Kao Usjavljivač, nikada nije brinuo koga će povrediti u lovu. Blasterisao je svakoga ko mu se nađe na putu. Jednom je ubio sedmogodišnjaka.

— Kako si ti dospela ovde, u Ludog Konja?

— Došla sam sa Balardom, ako

deo veze sa Utočištem. Kada je umro, ja sam pobegla u pećine i kradem hranu koja mi je potrebna. Nikada nisu primetili. Jako sam obazriva.

— Znači da Gant ne zna da si ti živa?

— On ne zna da sam ovde u planini. Ali to sam i bila u mogućnosti da posmatram i saznam koji su Gantovi planovi. Monstruozi su.

— Znam da obnavlja Centralno jezgro — rekla je Džesika. — Ali ostalo...

Gant planira da oživi Mislioca i da tako vrati gradove u život. Ako mu to uspe, onda će on biti gospodar sveta.

— Ali Balard je ubio Mislioca.

— Ne sasvim — rekla je Meri-Meri. — Nije imao dovoljno vremena. Gantovi ljudi su bili na putu do Ludog Konja, kada je on stigao, tik ispred njih. Balard je učinio koliko je mogao. Skratio je Centralno jezgro, uništio sve glavne releje... dovoljno da nokautira gradove. Ali Gant ga je ubio blaster-hicem, pre nego što je uspeo da uništi glavninu kompjuterskog tela. Mislić nije mrtav, on samo **spava**. A Gant namerava da ga probudi.

— Ne možete ih **naći**! A zašto? — Sterat je besneo nad svojim ljudima. — Oni su tu u planini, zar ne? Svaki izlaz je zapečaćen. Zašto ih niste pronašli?

— Ovde ima deset hiljada pećina — rekao je vođa jedne grupe za pretraživanje. Trebaće nam godine da ih sve pretražimo. Jednostavno, to nije izvodljivo. Istražili smo najbliže pećine, ali oni su otišli dublje. Za nas, preduboko da bi smo ih pratili.

— Šta je sa otiscima stopala?

— Veći deo tla je stenovit i čvrst. Nismo našli nikakve otiske.

— Onda ćemo ih gladu materati

da se pojave. Vreme je na našoj strani. Udvostručite stražu kod zalihama hrane i vode. Ne mogu pobeći iz planine. A kada se na kraju pojave, mi ćemo ih čekati.

Logan je spavao. Meri-Meri je pronašla odeću za njega, previla je rane po njegovom telu i nahranila ga. Injekcije koje mu je dala dozvolile su njegovom izmučenom telu da se opusti i da počne da se obnavlja. Njegova prirodna snaga je ulazila u igru. Mišići su mu ponovo jačali, koža je vraćala boju.

Ponekad bi se probudio, mamuran i izgubljen, na podu pećine, dozivajući Džesikino ime. Ona je uvek bila tu da ga pridrži, zagrli i nežno vrati u san, pričajući mu da su sada sigurni . . . sigurni . . . sigurni.

Povremeno, Meri-Meri bi išla u izviđanje i vraćala se sa vestima o Gantovim operacijama. Džesika je imala mnogo pitanja za nju.

— Kako nabavlja ljude koji rade za njega. Sigurno ih ne nagrađuje?

— Nagrađuje?! — Meri-Meri se nasmejala. — Gant ih kupuje na tržištu kao robove. Dovuče ih ovamo i rade u smenama od po dvadeset četiri časa. Sada već ima preko stotinu ljudi i žena. Između smena ih drži zaključane u ćelijama. Evo . . .

Skicirala je mapu Gantovog štaba u pećini.

— Ova zgrada je za tehničare.

— Koliko ih ima?

— Desetine. Većinom su to stručnjaci. Oni nadgledaju radnike. Glavni naučnik se zove Fenister. Pravi genije. On može da osposobi Mislioca do pune funkcionalnosti.

— Ali zašto bi jedan tako briljantan čovek radio za Ganta?

— Videla si šta je Gant učinio Loganu. Služi se mučenjem da bi postigao svoje ciljeve. Fenister zna da

bi bio lagano mučen do smrti, ako ne uradi ono što Gant traži od njega. Svi oni to znaju.

— I svi to . . . prihvataju?

— U početku su se tri tehničara pobunila, odbijajući da budu deo Gantovih planova. On ih je upotrebio da dâ primer drugima. Ono što im je uradio bilo je . . . užasno za gledati. Sada se niko ne protivi Gantu. Niko.

— Pa kako se onda on može zaustaviti?

— Meri-Meri je uzdahnula, oči su joj se smračile.

— Mislim da se on **ne može zaustaviti** — rekla je.

FENISTER

Iskre su prskale plavom bojom spram terminala. Fenister 2 je stajao sečivo režuće vatre iz Plamenika i završio razdvajanje. Zatim je fuzirao tro—relejni segment. Testirao je vod. Perfektno.

— Gant je ovde — rekao je glas kraj njegovog lakta. Fenister je klimanjem glave primio na znanje ovo obaveštenje, stavio u stranu Plamenik i skinuo zaštitne naočare. Kada su gradovi pali, on je bio čovek spreman za San, što je značilo da sada ima dvadeset sedam godina. Nikad nije bio begunac. Nije bilo u Fenisterovoj prirodi da se krije, beži i sakriva. Njegov svet su bili kompjuteri i nauka i da mu je Mislić naredio da umre, on bi mirno izvršio komandu i svojevolejno otišao u Butik .

Ali nakon smrti gradova, brzo je shvatio da je i život iza granice koju je postavila mašina, dragocen. Oslobođen od zaduženja sa kompjuterom, sreo je ženu, Lizu 18 i pažljivo se brinuo o njoj. Složili su se da imaju decu i da ubuduće žive kao par.

Odmetnici su ih napali. Liza je prodana na tržištu, a on je doveden u Ludog Konja kao radnik za Ganta.

— Osposobi Mislioca i ja ću ti vratiti Lizu — obećao mu je Gant. — Ako ne učiniš to, nikada je ponovo nećeš videti.

I tako, uprkos ličnom protivljenju ovakvom projektu, složio se da obavi taj posao.

Centralno jezgro je bilo prvo na redu i evo, bilo je skoro završeno. Glavnina kompjuterskog tela sledi, svaka operacija će biti proverena preciznošću koja karakteriše Fenisterov rad.

Ali ipak ne dovoljno brzo da bi Gant bio zadovoljan. Tri najbolja Fenisterova čoveka su mučena prošle nedelje, još jedan ubijen i sada Gant dolazi ponovo u Centralno jezgro, da izvrši još jači pritisak na njegov tim.

On neće odbiti njegove zahteve. Nije bilo u njegovoj prirodi da to uradi. Ipak, mrzeo je Ganta istim, tihim, dubokim intenzitetom, kojim je obavljao svoj posao. Oživeti Mislioca pod upravljanjem tog čoveka, za Fenistera je bila agonija, koja ga je danonoćno pratila kao i sopstveni dah.

Gant je stajao pred njim, njegova visoka senka je padala preko Fenisterovog pognutog tela. Kao i obično, Evans 9 je bio sa njim, đavolji duet. Ta misao je gorko na trenutak zabavila Fenistera. Niko nije verovala u đavole, već skoro dvesta godina, pa ipak, Gant i njegova bratija Uspavljivača su bili glavni kandidati za đavolje bratstvo.

— Koliko još? — pitao je Gant.

— Jezgro će potpuno funkcionisati u roku od dvanaest časova. Nakon toga, biće potrebno još nedelju

do deset dana za glavno telo kompjutera.

Gant se uhvatio za rubin na svom grlu, okrenuo se ka Evansu i rekao:

— Reci mi šta je on to upravo rekao?

— Jezgro u punom pogonu u roku od šest časova, glavno telo kompletirano u sledeća tri dana.

— Nemoguće! — protestovao je Fenister. — Nemam tehničare, opremu . . .

— Ah, ali imaš — rekao je nežno Gant, upućujući mu rubinski osmeh. — Upravo smo na tržištu dobili tucе tehničara za tebe. Dodatna oprema stiže noćas, žirokopterom. Ti ćeš mi učiniti po volji. Zar ne?

Fenister je uzdahnuo i stegao svoje tanke usne.

— Da, učiniću vam po volji.

OZDRAVLJENJE

Oblik, drhtav. Zamagljen, dvostruk. Dolazi u žižu.

Lice. Žensko lice. Blizu njegovog. Nasmešeno.

Džesika!

Bez reči, sa suzama u očima, držao ju je, svojim usnama potražio njene, upijao slatkoću njene kože, dodirivao mekoću njene kose. Njegove ruke su se u grču sklopile oko nje.

— U redu je, Logane — rekla mu je. — Siguran si . . . živ . . . sa mnom. Sada je sve **redu**.

Duboko i drhtavo je uzdahnuo. Nije skidao pogled sa njenih očiju.

— Mislio sam da sam te zauvek izgubio . . . kada su odmetnici . . .

Zaustavila ga je stavivši prst na njegove usne.

— To je sve gotovo. Sada smo ponovo zajedno.

Logan je ustao, teško se savijajući, još uvek slab. Pogledao je oko sebe po pećini.

— Gde smo mi? Poslednje što se sećam . . . oluja.

— Mi smo sa Meri-Meri u Ludom Konju. Ona ti je spasla život, izvukla nas je oboje iz zatvora, dala ti lek . . .

Meri-Meri je prišla Loganu i uzela ga za ruke.

— Bila sam mala devojčica u katedrali, kada si ti bežao — rekla je.

— Sećam se — rekao je Logan.

Rekla mu je kako se krila u planini, u nemogućnosti da ode po pomoć, o Gantovim snagama (Mora da ima pedeset Uspavljivača sa sobom!). I na kraju, sve o Gantovom planu da oživi Mislioca.

— Moramo ga zaustaviti! — rekao je Logan. — Ako ne, on će obnoviti ceo taj nehumani proces . . . možda i nešto gore od smrti u dvadeset prvoj . . . lagana smrt u ropstvu, unutar gradova. Mora biti zaustavljen, pre nego što se to dogodi.

— Ali kako? — pitala je Meri-Meri. — Jedan čovek i dve žene protiv njegovih naoružanih Uspavljivača?

— Trebaće nam pomoć — priznao je Logan.

— A ko će nam pomoći? — upitala je Džesika. — Ljudi Divljine su bez vode, otkako je Džonat poginuo, kolebljivi i slabi. Gant će ih uništiti za tren! A i kako da im javimo? Planina je zatvorena, ne možemo se provući napolje.

— Ona je u pravu — rekla je Meri-Meri. — Osim toga, Gantove operacije su skoro završene. Nemamo vremena da dovodimo pomoć spolja, čak i kada bi smo neku našli.

— Zategli su se mišići na Loganovoj vilici, oči su mu bile spremne, uperene na unutrašnji cilj.

— U tom slučaju, sve ostaje na nama — rekao je.

ORAO

Na Argosu, u jednoj drevnoj knjizi, Logan je pročitao stihove kojih se još uvek sećao:

Ako želiš

da uđeš

u orlovo gnezdo

moraš da obučeš

perje njegovo.

To je bio razlog što je od Meri-Meri tražio da ga odvede do mesta gde drže zalihe.

Iz prikrajka su posmatrali stražare.

— Četvorica — prošaputao je Logan. — Zašto četvorica?

— Gant je udvostručio straže na svim vratima — rekla mu je. Previše, pomislio je Logan. Vrata, kao mogućnost, otpadaju.

— Krov, je li zaštićen žicom?

— Ne — rekla je. — Onda, idem tuda — rekao je Logan, stavljajući fjuzer za pojas.

— Oni ćete čuti!

— Ko može da čuje mačku? — nasmešio se Logan.

I nestao.

Na krovu, Logan se držao nisko, krećući se polutrkom po glatkoj, sivoj podlozi. Kao Uspavljivač, radio je ovakve stvari mnogo puta, ulazio u zgrade kradom. Ovo će biti jednostavno.

Našao je otvor za ventilaciju, koji je vodio nadole. Uz pomoć cevi svog oružja je podigao poklopac, radio je brzo i bešumno. Jednom unutra, pažljivo je vratio poklopac na mesto. Ako iko bude proveravao krov, misliće da je sve u redu.

Miris avanture ga je obuzeo. Ponovo je imao svoju snagu, barem veći njen deo. Imao je Džesiku koja ga voli, i živa je. Imao je i mržnju za Ganta da zagreje njegovu krv. U

tom trenutku, Loganu se činilo da ne može da pogreši, da je zaista nepobediv. Nasmejao se na tu ludu misao, ali logika sada nije ni bila bitna. Emocije su vladale njime, brzo ga vodile kroz njegov plan.

Locirao je skladište bez teškoća. Bilo je tačno tamo gde mu je Meri-Meri rekla da će biti. Brava nije bila nikakav problem i on je kliznuo unutra.

Nikoga na dužnosti. Velika prostorija sa dugim čeličnim policama na kojima su bile zalihe odeće za radnike. Logan je odabrao tri modela, tamnoplave boje i brzo dodao nekoliko zaštitnih naočara i rukavica. Dok je uzimao stvari, postupao je upravo onako kako mu je Meri-Meri rekla da uradi. Namestio je ostalo da se ne primeti da je nešto uzeto.

Sa svim što mu je potrebno ispod jedne ruke, Logan je krenuo ka krovu. Kada je začuo glasove, nije se micao. Kada su zamrli, nastavio je. Bez problema.

Nepobediv.

Obukli su se. Maske. Rukavice. Kombinezoni.

U toj tamnoplavoj odeći bilo je nemoguće da ih neko prepozna. Savršeno će se stopiti sa ostalim radnicima i moći će slobodno da se kreću, bez straha da će biti otkriveni.

Kada je izložio plan, Logan je mislio da ide sam, ali Meri-Meri mu je napomenula da će mu ona biti potrebna da ukaže na pojedine tačke.

— U redu, onda nas dvoje.

Ne, nije dobro. Za ono što će uraditi, potreban je timski rad, i **svi troje** će ići da bi se posao obavio.

Evolutivno, Logan se složio.

EZGRO

Centralno jezgro je bilo Fenister-ponos. Radeći danonoćno, rame

uz rame sa svojim ljudima, skoro bez sna, menjao je i popravljao, čak kao po masi kompjuterskog metala, dovodeći ga do originalne perfekcije. Rekonstruisao je srce Mislioca. Sada, je to srce ponovo snažno kucalo i slalo svoju snagu duž milijama dugih kablova, dopirući do najudaljenijih delova ogromnog kompjutera.

Život je ponovo priticao u Mislioca.

Sada su kraj Jezgra bili samo ljudi iz održavanja. Glavnina Fenisterovih snaga bila je usmerena na samo kompjutersko telo. Radio je očajnički da bi zadovoljio Gantove zahteve, shvatajući da je izuzetno teško verovatno da će uspeti. On je **morao** da uspe, za dobro svojih ljudi i Lizino.

Neuspeh je bio nezamisliv.

Tri prilike su se iskrale iz tame pećina . . . tri radnika, zajedno sa još petnaestak drugih . . . išli su ka Jezgri . . . nosili su zaštitne naočare, obavezno u ovom reonu.

Uspavljivač koji je pratio ovu grupu, nije primetio ništa neuobičajeno. On nije brojao radnike. To nije bila njegova odgovornost. Ako mu pošalju deset ili dvadeset, njegov posao je da ih odvede do Jezgra i da pazi da sve bude mirno. Fenister je znao šta treba da rade, on nije. I nije ga bilo ni briga. Oni su bili ovce za teranje, a on je bio pastir.

U grupi, Logan je držao Meri-Meri i Džesiku blizu sebe. Iza naočara je posmatrao okolinu. Sada su ulazili u Jezgro, njihov čuvar ih je vodio dole, ka pulsirajućoj unutrašnjosti.

— Baš na vreme — rekao je stražar odozdo, glas mu je bio prigušen maskom.

— Jesam li ja ikada zakasnio? —

zabrundao je Uspavljivač koji je vodio grupu.

— Lepo se zabavi — rekao je stražar, vodeći svoju grupu radnika nazad u ćelije.

Uspeli smo! Logan je u sebi likovao. Ovde smo!

Sa Meri-Meri i Džesikom, primicao se visokom bloku izvan stražarevog vidokruga. Krijući pokrete telom, Logan je iz odeva izvukao tanko čelično sečivo i hitro otvorio bravu na ormaru za alat.

Brzo, svako od njih je uzeo po jedan plamenik. Ormar je zatim zatvoren i zaključan.

Nastavili su.

Logan nije bio siguran na koju stranu treba dalje.

— Kuda? — upitao je Meri-Meri, približivši joj se.

— Ja ću voditi — rekla je. — Prati me.

Logan i Džesika su se držali blizu nje, dok je nalazila put oko gigantskih polulopti, između sjajnih releja, duboko ka brujećim dubinama unutrašnjosti Jezgra.

Sada su bili sasvim odvojeni od ostalih radnika i mogli su da počnu sa realizacijom Loganovog plana. Uspavljivač na dužnosti je bio daleko van vidokruga.

— Je li ovo pravi snop? — upitao je Logan, zastavši ispred gomile raznobojnih kablova za energiju, koji su izbijali iz Jezgra kao ogromne zmije.

— Da — rekla je Meri-Meri.

Logan je kleknuo da ih ispita.

— Ako ih presečemo i prespojimo unakrst, nastaće energetska preopterećenje, koje će razneti Jezgro.

— Ali kako ćemo mi izaći? — upitala je Džesika, sa panikom u prigušenom glasu.

— Imaćemo malo vremena pre nego što dođe do punog efekta —

rekao joj je Logan. — Neće se desiti istog trenutka. Samo je jedan Spavljivač na straži i sa njim ću izaći na kraj. Bićemo sigurni unutar pećine, kada dođe do eksplozije.

— Hoće li to zaista zaustaviti Ganta?

— Ne sasvim — rekao je Logan. — Ali moraće ponovo da gradi Centralno jezgro. Do tada ćemo nekako pobeći odavde i dovesti pomoć da ga uništimo. Ovo će **uspeti**, siguran sam!

Svi su podesili svoje plamenike na maksimum probojnosti. Upotrebivši najjaču snagu, trebalo bi da lako preseku kablove.

Ali biće opasno.

Jaka koncentracija je neophodna. Dubina svakog reza mora biti precizna. Suviše plitko i kablovi se neće moći spojiti, suviše duboko i kablovi će pući i na mestu ih ubiti, a Jezgro će ostati neoštećeno.

— Spremni? — Loganov plamenik je blesnuo plavim plamenom na vrhu.

Dve žene su klimnule glavom.

— Počinji! — rekao je.

I tri sjajne oštrice plamena su počele da probijaju kablove.

PAŽNJA!

Gant je bio pijan.

Povremeno je sebi dozvoljavao luksuz da pije alkohol, ali danas je poseban dan za slavlje: Jezgro je bilo u potpunosti osposobljeno i rad na telu Mislioca je glatko napredovao. Uskoro će biti u mogućnosti da ga programira prema svojim željama, da osvetli sve gradove, kao milione zvezda, sa njim kao vladarem Univerzuma!

Zaista, dan za proslavu.

Pio je špansko vino sa Evansom, koji je bio isto toliko pijan. Pevali su pesme, sasvim bez sluha, udarajući

pesnicama po stolu i smejući se nepostojećim šalama.

Na vratima se pojavio Sterat. Izgledao je uznemireno.

Nisu na njega obraćali pažnju. Primakao se Gantu i počeo da muca:

— Biće bolje da me saslušate — rekao je.

Pijan ili ne, Gant nije bio budala i izraz u Steratovim očima mu je rekao da sluša.

— Da li je Fenister dozvolio upotrebu plamenika u Jezgru? — upitao je Sterat.

— Naravno da nije — odrezao je Gant. — Jezgro je gotovo.

— Tamo straža upravo proverava alat. Nedostaju tri plamenika.

Gantovo lice se smračilo. Oči su mu se u trenu izbistrile. Efekti vina su isparili usled jačine njegovog besa.

— Hajdemo tamo dole! — rekao je Evansu.

Loganov kabel je bio upravo razdvojen, spreman za prespajanje. Napeto je gladao dok su Džesika i Meri-Meri radile na svojim kablovima. Plamen je ustaljeno sekao oмотаč.

Skoro gotovo.

Tada, glas stražara:

— Šta vas troje tu radite?

Logan je znao da blef sada ne bi imao smisla. Reči ne bi koristile.

Okrenuo se ka Uspavljivaču, aktivirao plamenik i ubilačka, vatrena oštrica je zahvatila stražara u nivou ramena, režući kroz vene i meso...

Okrenuo se, dahnio i umro.

— Hajdemo! — uzviknuo je Logan. — Napolje! Brzo!

— Možemo **završiti**, Logane! — viknula je Meri-Meri. — Još minut ili dva. Skoro smo...

Zgrabio ju je za ruku i gurnuo napred.

— Nešto je posumnjao. Ne bi došao ovamo da nije. Verovatno su proverili alat. Doći će još njih.

Izolacija je značila smrt, Logan je znao. Razdvojeni i u begu bili bi lako uočeni i uhvaćeni. Zaštitna boja okoline je bila njihova jedina nada, orlovo perje! Sa maskama, zaštitnim naočarima i u kombinezonima, svi radnici su isti. Da bi pobjegli trebalo da se pomešaju sa ostalim prilikama obučenim u plavo, a zatim da čekaju priliku da iščeznu u pećinama.

Do vremena kada je Logan našao glavnu grupu, Meri-Meri je nestala. Okrenuo se ka Džesiki, glas mu je bio tvrd, zapovednički.

— Gde je ona?

— Otišla je nazad, u Jezgro — rekla je Džesika. — Rekla je da je sigurna da može da završi.

— To je sada nemoguće! — pogledao je oko sebe. Radnici su vršili svoje rutinske poslove, nesvesni smrti stražara.

— Ostani ovde — rekao je. — Idem za njom. Čim se...

— Pažnja! Svi radnici, Pažnja! — zagrmelo je iz zvučnika. — Desila se nezgoda u Jezgru. Pripremite se na nivou 6 za inspekciju.

— Prekasno — prošaputao je Logan Džesiki, gledajući prema višem nivou. Gant i Evans su bili tamo. Sterat kraj njih.

Kako su radnici stizali na vrh, skidane su im maske i Uspavljivači su ih kontrolisali.

— Ovu ne znam — rekao je jedan Uspavljivač.

— Ona nije radnik — rekao je drugi.

— Ja je znam — rekao je grub, poznat glas.

— Meri — Meri je ustuknula, bez daha...

A oči su joj se prikovale za Gantovo okrutno lice.

ODVAŽNOST

— To je bila moja greška — rekao je Logan. — Cela stvar. **Moja** greška!

Dokopali su se pećina i stigli do pećine Meri-Meri. Našavši je praznu, Logan je odmah znao da je devojka zarobljena, inače bi bila ovde i čekala ih.

— Ali, ona je **insistirala** da se vrati... nisi je mogao zaustaviti — rekla je Džesika.

— Ne to — rekao je Logan. — Ceo plan. Od početka nije imao nikakve šanse.

— Grešiš, Logane! Skoro je uspeo. Stvari uspevaju ili ne. Tu nema »skoro« — rekao je gorko. — To je bila budalasta ideja i koštala nas je Meri-Meri.

Seo je na peščani pod pećine i očiju ispunjenih bolom, razmišljao o devojci.

— Sta će Gant... **uraditi** sa njom? — upitala je Džesika, spustivši se kraj njega. Glas joj je bio blag, reči drhtave.

— Znam ga — rekao je Logan. — Znam način na koji on misli. Nema sumnje o tome šta će joj uraditi.

Dugi trenutak tišine. Zatim je Logan tiho izrekao reč. To je nateralo Džesiku da zgrči leđa. Osetila je kako joj hladnoća prožima telo, kada ju je čula.

— Olujna soba.

Stojeći naga i sama u metalnoj prostoriji, suočena sa otvorima na zidu, Meri-Meri je znala da neće živa izaći odatle. Gant će joj se potpuno osvetiti što je izvukla Logana iz njegovih kandži. Eliminisaće je istim užasnim sredstvom koje je primenio da iznuri Logana.

Ovaj put oluja će se nastaviti i završiće se tek kada se završi njen život. Biće rastrgnuta i uništena tom uraganskom snagom...

Meri-Meri je, sa čuđenjem, otkrila da se ne boji smrti. Imala je vatrenu veru u Logana. Znala je da će on, nekako, naći načina da zaustavi Ganta. Nijedan Uspavljivač nikada nije porazio Ganta osim Logana, i preživeo. Nijedan drugi nije stigao do Utočišta, ali Logan jeste. Bio je sposoban za neverovatne akcije, izuzetna dela, i to je razlog što ga Gant tako očajnički želi ubiti.

Gant se bojava Logana 3 kao nijednog drugog čoveka.

Stoga je, duboko, bila zadovoljna. Sve što je ona mogla da uradi bilo je učinjeno. Pokvarila je Gantove planove za Logana i Loganu otkrila druge Gantove planove, učinila ga je svesnim opasnosti i zapalila je njegovu volju, dajući mu cilj i svrhu.

On će tu svrhu ispuniti.

Meri-Meri je bila spremna da umre.

Osetila je promaju u sobi. Nežno, skoro neprimetno, meki dah vazduha je krenuo ka njoj iz zidnih otvora.

Meri-Meri je zadrhtala.

Oluja je počinjala.

Logan se borio protiv besa koji ga je obuzimao. Morao je jako da napregne volju da bi se prisilio na razumno razmišljanje, da bude razumno biće, a ne zver koju vodi instikt. Borio se sa željom da izađe iz pećina i sa tjuzerom u ruci probije put do Ganta.

Nikada ne bih stigao do njega, rekao je Logan sam sebi. Spalili bi me pre nego što bih prešao deset koraka po svetlu. Svaki Uspavljivač u Ludom Konju me želi mrtvog od svog blastera. Taj prizor živi iza nji-

hovich očiju. Gantova nagrada za moju smrt je do sada, sasvim sigurno, pozamašna.

Ipak, nije mogao da se krije po ovim pećinama kao plašljivi moljac, dok Gant ubija devojkicu koja je spasila njegov život, koja mu je donela Džesiku. . .

Čovek će, ne zver, jurnuti.

Ali, jurnuti je morao!

Bili su na malom ispustu stene, sa jasnim pogledom na strukturu ispred sebe.

Bez Meri-Meri, Logan je zavisio od Džesikinog slabog poznavanja Gantove planine.

— I sigurna si da je to to?

— Da — rekla je Džesika — Gant ih sve tamo drži, pod ključem, između smena.

— Komunikacije?

— Postoji videofon od zatvorskog kruga, direktno do Gantovih prostora.

— Dobro — klimnuo je Logan glavom. — Ko je zadužen za ćelije?

— Sterat. Video si ga kako odlazi.

— Koliko Uspavljivača je obično tamo?

— Tri. Jedan odmah iza vrata. Drugi patrolira u bloku sa ćelijama. Još jedan je kod video-pulta. Možda ih sada ima još.

— Sumnjam da je Gant ovde upotrebio još ljudi — rekao je Logan. — Ovo je **zadnje** mesto na kojem će me očekivati.

Čvrsto se zagledala u njegove oči. Njene su blistale.

— Zapamti da te volim — rekla je meko.

— Misliš da nikada neću izaći. . . Da nećemo. . .

— Volim te — ponovila je.

I on ju je poljubio.

Odvažnost je bila Loganova poslednja nada. Sada nema vremena

za nežne poteze, za prikradanje. Hrabra akcija je sve što mu je preostalo, a bio je sam.

Stigao je do spoljašnjih vrata, dok se Džesika povukla u senku. Drškom svog fjuzera je glasno zalupao po metalu.

Oštar glas Uspavljivača iznutra:

— Ko je to?

— Šta **misliš** ko bi bio? Ja sam, Sterat! Otvori ta prokleta vrata, moj ključ je kod Ganta.

Logan je zaustavio dah, stežući fjuzer u ruci. Čuo je Steratov glas iz pećina već dosta puta i njegova imitacija je bila ubedljiva. Još prigušenim vratima, mogla je da prođe.

Srce mu je poskočilo. Vrata su se otvarala.

U deliću sekunde, Logan je scepao stražara za grlo. Brz pokret i glava mu se izgubljeno obesila. Logan je pustio telo da se prospe po podu, dok je zatvarao samozaključavajuća vrata.

Hitro je svukao telo, pa obukao sivu stražarsku uniformu. Navukao je kapu duboko na oči i mirno krenuo ka bloku sa ćelijama.

Petnaest koraka. . . deset. . . pet. . .

— Mislio sam da Sterat dolazi sa tobom — rekao je drugi stražar, gledajući dole u Logana sa platforme na bloku.

— Dolazim sam — rekao je Logan i opalio ravno gore u čoveka.

Nije čekao da vidi kako umire. Okrenuo se kao igrač u pravcu video-pulta, uperio oružje u trećeg Uspavljivača i Loganov glas se prolomio prostorijom:

— Blaster na pult! Brzo!

Logan je mogao čuti mrmor uzbuđenih glasova iz ćelija.

— Šta se dešava?

— Stražar je ubijen!

— Ko? Ko je to učinio?

— Mora da je Logan!

— Logan je ovde!

Ime je projurilo kroz ćelije kao vetar: Logan... Logan... Logan...

Sada je bio kod video-pulta, pokrivajući oružjem stražara.

— Daj mi blok ključeva.

— Ne mogu — rekao je čovek, a na licu su mu izbile graške znoja, dok je gledao u smrt u Loganovim rukama.

— Zašto ne možeš?

— Ćelije su nameštene da se automatski otvaraju u vreme smene, kada se menja i posada. Samo ih Gant može otvoriti između smena.

— Onda ga pozovi na video. — Loganove oči su bile krvavo-sjajne. — Pozovi ga!

— Neće doći — protestvovao je stražar. — Šta bih mogao da mu kažem?

— Reci mu da imaš poruku o Loganu. Reci mu da misliš da znaš gde ga možeš pronaći, ali da želiš da ga lično odvedeš, kako neko drugi ne bi mogao da traži nagradu.

— Nikada neće poverovati u to! A ako i poveruje, povešće sa sobom tuce ljudi!

— Tvoj život zavisi od toga šta će on poverovati — rekao je Logan. — Želi da poginem od **njegove** ruke. To je Gantova strast broj jedan... On će **želeti** da veruje u ono što mu kažeš. A pohlepa je stvar koju će razumeti. Doći će.

Stražar se, još uvek se znojeći, okrenuo ka videofonu.

PLAMENIK

Gant je otključao spoljašnja vrata i hitro stupio unutra.

Korak mu je bio lagan. U njemu je bilo zadovoljstvo. Nekako je ovaj glupi stražar otkrio Loganovo skrovište. **Kako**, nije bitno. Niko mu ne bi ispričao takvu priču da nije istinita. Šta bi moglo naterati tog čoveka

da laže? Niko nije lagao Gantu o Loganu. Niko ne bi bio dovoljno lud da pokuša.

Dakle, istina je: Logan 3 je ponovo u njegovim rukama. I ovaj put ništa živo na ovom svetu neće sprečiti Ganta da ga ubije!

Došlo mu je da zapeva.

Ali, **čekaj**...

Stao je, a oči su mu se raširile. Gde je unutrašnja straža? Gant je podigao pogled ka gornjoj platformi na bloku.

Ni tamo stražara.

Klopka!

— Želeo si me. Ovde sam — rekao je glas iz senke.

Logan je stupio na svetlo sa fjuzerom u ruci uperenim u Gantovu glavu.

Tamnoputi čovek nije mogao da progovori. Mišići u grlu su mu se grčili zbog ovog šoka.

— Tvoj blaster... baci ga — rekao je Logan.

Gant se kolebao, bacajući pogled u pravcu video-pulta.

— Nema straže da ti pomogne. Svi su mrtvi. **Baci** ga!

Blaster u koricama je tresnuo o pod.

— Sada, daj mi centralni blok ključ.

— Nemam ga.

— Neću pitati dvaput. — Logan je udario fjuzerskom cevi Ganta u glavu. Krv je šiknula iz razderanog obraza. Pružio mu je ključ.

— U redu — rekao je Logan. — Sada kreni ispred mene. Brzo!

Krenuli su ka bloku. Iza Ganta, Logan je rekao:

— Šta si uradio sa Meri-Meri?

— Živa je.

— Gde?

— U ćeliji. Glavna Zgrada.

— Ona je u olujnoj sobi, zar ne?

Gant je ćutao.

— Pošto oslobodimo radnike, idemo tamo. Ako je mrtva, poželećeš da si i ti... a umiraćeš dugo.

Nakon poziva Gantu, stažar je skoćio na Logana. Glup potez. Ali, ubivši njega, istim hicem je Logan oštetio videofonske linije. To je znaćilo da nema načina da Ganta prisilili da otkaze torturu u olujnoj sobi, koja je do sada verovatno već zahvatila Meri-Meri.

Misli o nesrećnoj devojci su na trenutak obuzele Logana i to je bilo dovoljno da, u deliću sekunde, iznenada, Gant udari Logana po ruci i izbi je mu oružje.

Logan je krenuo ka Gantu, ali, kao velika crna maćka, on je odskoćio i doćepao se prekidaća na zidu.

Istog trenutka je serija ogledalo-sjajnih, metaloidnih panela pala oko Logana, zatvorivši ga u kružni prostor od oko deset metara u prećniku. Još jedan panel je kliznuo i formirao tavanicu iznad Loganove glave.

Ostao je slep i sam.

Napolju, trijumfalmi Gantov glas:

— Još jedan moj izum, Logane... u slućaju da treba kazniti nekog od mojih radnika. I prilićno maštovit... **Gledaj!**

Tama je nestala kada su zidovi koji su opkoljavali Logana poćeli da svetle. Logan je poćeo da se znoji. Toplota koju su zraćili oko njega postojala je sve jaća.

Ovo mesto je bilo prava rerna. Ogromna pećnica za ljude u kojoj je Gant bukvalno **pekao** svoje ųrtve!

Logan se priljubio uz pod, znajući da će toplota ići naviše i tako je mogao barem na trenutak da predahne. Ali i to je bilo beznadežno. Svaki put kada bi udahnuo, pluća su mu

gorela. Oći su ga pekle. Uskoro će biti mrtav, a telo će mu biti pretvoreno u pepeo.

Gantova konaćna osveta.

Logan je iznenada bio zbunjen: toplota se izgleda smanjivala, a ne povećavala!

Sjaj je lagano nestao sa zidova, vratila se tama.

Zaćuo je i Gantov glas:

— Nisi valjda mislio da ću te pustiti da umreš tu unutra, Logane? I tako lišim sebe prizora tvoje smrti? Ne, to nikada ne bih uradio. Ne posle svega što smo zajedno prošli.

Šta je bilo sledeće? Kakvo novo mućenje je izmislio Grant?

— Ulazim, Logane! Da te gledam kako umireš, ali od moje ruke. Ne ųelim da te neki od mojih izuma dokusuri. To zadovoljstvo sam rezervisao za sebe.

I jedan panel je kliznuo u stranu. Svetlo je ispunilo kružni prostor.

Logan je ustuknuo, videvši Ganta sa plamenikom u šaci.

— Upotrebio si jedan od ovih u svom glupom napadu na moje predivno Jezgro. Sasvim je odgovarajuće da ga ja sada upotrebim na tebi.

I panel se zatvorio i zavladao je mrak.

Logan i Gant su bili zajedno u tami.

DVOBOJ

Na ispustu Stene, Dųesika je ćekala.

Logan joj je rekao da će mu biti potrebna njena pomoć, ako uspe da oslobodi radnike. Do tada, sve što je mogla da uradi je bilo da ćeka na neki znak njegovog uspeha.

A njega nije bilo.

Videla je Ganta kako sam ulazi u zatvorski krug i pretpostavila je da je Logan za to odgovoran, ali niko nije izlazio napolje. Ni Logan. Ni

Gant. Ni radnici.

Šta se desilo unutra?

Logan je znao da je prvo pravilo borbe u mraku ne biti tamo gde tvoj protivnik **očekuje** da ćeš biti. Zato je Logan, čim je nastao mrak, hitrom kretnjom odskočio i tiho se dočekao par metara u stranu.

Dugačak jezik žuto-zelenog plamena mu je rekao da je bio u pravu, jer Gant je nišanio upravo na mesto gde je Logan stajao. Vatra je osvetlila prostor i pokazala Gantu Loganov novi položaj.

Ponovo je povukao obarač.

Ponovo je Logan bio na drugom mestu.

Začuo se suv smeh iz tame.

— Moglo bi ovo biti sasvim prosto ubistvo — rekao je Gant. — U jednoj ruci plamenik, a u drugoj lampa. Tako bih te otkrio u mraku. Logane... — smeh se ponovio. — Ali to bi bilo suviše jednostavno. Ne bi bilo uživanja u tome. Želim da ovo **naše**... takmičenje traje. Želim da **uživam** dok te pretvaram u pepeo.

U jednoj stvari Gant ipak nije bio u pravu. Jer čak i sa lampom bi bilo teško uhvatiti tačan Loganov položaj, zato što su zidovi od sjajnog metala, pri svetlu, vraćali odraz i kao ogledala umnožavali slike.

Ako Logan nastavi da se kreće...

Udarilo je stopalom u zid, pao je.

Istog trenutka, vatra je suknula ka njemu. Logan je odskočio i otkotrljao se, ali desna noga mu je zahvaćena i kroz progorelu odeću pekla ga je rana.

— Blizu, Logane, zar ne? — upitao ga je podsmešljivo glas. — Otkako radim na Misliocu, postao sam prilično vešt u baratanju plamenikom, kao što upravo otkrivaš!

Glas nikada nije dovoljno dugo dopirao iz jednog mesta u tami da bi ga Logan pronašao. Gant je znao

da će ga on napasti, ako bude nepokretna meta. Zato je svaki od njih nastavio da se kreće, lagano... tiho... obazrivo...

Logan je bio nenaoružan. Samo golim rukama protiv ubilačke snage plamenika. Gant je ovo nazivao borbom. Ne borba, **pogubljenje**!

I tada je Logan ustanovio da je Gant prestao da se kreće.

Logan se sledio, napetih mišića, zaustavio je dah.

Gant se nije micao, osluškujući.

Logan takođe. Nepokretan.

Može li čuti udaranje mog srca, pitao se Logan. Udaralo je glasno kao bubanj.

Tišina je rasla, postavši nepodnošljiva.

Loganova usta su bila suva. Očajnički je želeo da proguta, ali i najmanji šum bi privukao Gantovu vatru, isto kao i uzvik.

Njegova desna noga ga je nepodnošljivo bolela. Meso ga je peklo stalnim bolom od butine do članka. Logan je **morao** da pomeri nogu. Nije želeo. Ali...

Morao je.

Gant je opalio.

Plamen je suknuo ka Loganu, a telo mu se umnožilo na srebrnastim zidovima.

Nije bio direktan hitac. Da jeste, već bi bio mrtav. Ali instinktivno. Logan se okrenu u stranu i otkotrljao se sa plamenom oštricom tik iza njega. Iz tame Gant je zadovoljno zarežao:

— Okusi Vatru, Logane! Oseti njen ujed!... Nema više bežanja za tebe. Nema Utočišta do kog treba da stigneš. Nema Džesike. Ni živog Balarda da ti pomogne...

Govorio je još, rugajući se Loganu trijumfalnim, podsmešljivim glasom. Grant je počeo da se smeje i obuzet trijumfom, napravio jednu

vitalnu grešku: zaboravio je da se kreće.

Logan je izvukao opasač svoje tunike i čvrsto ga stegnuo pesnicama za krajeve. Bacio se u pravcu Gantovog smeha i snažno udario...

U šoku, visoki čovek je izgubio dah kada je pao na pod pod težinom Loganovog tela. Plamenik je, ispušten, odleteo u mrak.

— Proklet bio! — viknuo je Gant, uhvativši jakim rukama Logana za grlo.

Imao je snagu deseterice. Bio je zaista džin, u odličnoj kondiciji, mašina za borbu neverovatnih mogućnosti, ispunjen mržnjom za ovog svog neprijatelja koji nastavlja da mu se ruga, koji se usudio, još i sada, da ga fizički napadne.

Iscediće život iz Logana!

Ubija me! Gubim se. Svest mi ble-di. Ne mogu da dišem!

Ali, Logan je slomio stisak. Upotrebivši stopalo, snažno je udario, okrenuo se i prebacio široki pojas oko Gantovog vrata. Počeo je da steže.

Gant se odupirao. Jedan dugi trenutak bilo je nemoguće reći koji od njih dvojice ima veću prednost. Dva bivša Uspavljivača, obučeni da ubijaju, majstori svog zanata. Svaki gonjen mržnjom, svaki odlučan da okonča život onog drugog.

Iznemada, Gantove ruke su pale na Logana. Dlanovi su pali na pod, kao ptičja krila pod kandžama sokola.

Velike, tamnolute ruke su bile mirne. Prsti su se zgrčili, a zatim opustili. I više se nisu pomerili.

Gant je bio mrtav.

PORAZ

Videla ga je.

— Logane!

— Džes!

Zatvorenici su navirali iz ćelija, naoružavali su se plamenicima, metalnim polugama, kamenjem, jurili su ka vratima, koja im je Logan širom otvorio.

— Šta radiš ovde?

— Došla sam da se suočim sa Gantom — rekla je drhćući u njegovom zagrljaju. — Kada nisi izašao... kada **niko** nije izašao, pomislila sam da te je ubio!

— Gant je mrtav — rekao joj je. — Sada učini što ti kažem. Ja idem po Meri—Meri. Ti se vrati u pećine.

Klimnula je glavom i nestala u senci.

Evans 9 je prvi saznao: Pobuna. Glavni blok. Sve ćelije prazne.

Gde je bila straža?

I gde je bio Gant?

Nije bitno. Evans može izaći na kraj sa tom gomilom izmučenih radnika. Bilo mi je **potrebno** malo uzbuđenja. Sve je bilo dosadno ot-kako su uhvatili Logana.

Verovatno je do sada bio bezna-dežno izgubljen u pećinama i Džes-ka zajedno sa njim. Bez Meri—Meri nisu imali nikakve šanse.

Evans je bio na videofonu.

— U kom pravcu napreduju rad-nici?

Video nije davao odgovor. Ekran je bio prazan. Kvar je bio nedopus-tiv u ovakvoj situaciji.

Evans je uzeo svoj blaster, još je-dan fjuzer za pojas i napustio jedi-nicu.

Sterat i ostali su bili napolju, spremni za borbu i pokret. Evans se nasmešio. Njegovi ljudi će pregaziti pobunjenike. Prava izložba najbo-ljih Uspavljivača.

Biće zabavno.

Logan je bio na vratima Olujne sobe. Kroz njih je mogao čuti ura-gan koji je besneo unutra.

— Prekini! — rekao je kontrolnom tehničaru ispred sebe, pritisnuvši fjuzer dublje u čovekova leđa.

Tehničar je uplaćeno jauknuo i pritisnuo glavni prekidač na kontrolnoj tabli.

Oluja je prestala.

— Vrata — odrezao je Logan. — Otvori ih!

Tehničar je poslušao.

Logan ga je odgurnuo u stranu i ušao u sobu.

Bila je živa.

Tamo! — viknuo je Evans, pokazujući. — Eno ih tamo!

Sterat i Uspavljivači su krenuli ka radnicima. Široka stena u tunelu je razdvajala dve grupe.

Uspavljivači su ušli u tunel, sa blasterima na gotovs.

Radnici su zastali, izgledali su zbunjeni. Došaptavali su se međusobno.

— Jadne budale čak i ne pucaju na nas — nasmešio se Sterat. — Možda misle da će nam olakšati posao, ako sada odustanu.

— Šteta — uzdahnio je Evans, podižući blaster. — U stvari sam jedva čekao da...

Nije završio.

Evans i Sterat, zajedno sa ostalim Uspavljivačima su bili pokopani u iznenadnoj grmljavini survavajućih stena... Gomila nitkova, izgubljena u smrtonosnoj lavini pokrenutoj voljom odozgo.

Pod direktnom upravom Džesike 6.

Tunel je bio miran.

Nijedan hitac nije ispaljen, pa ipak, bitka je bila dobijena.

ODBROJAVANJE

Fenister jednostavno nije mogao da veruje, da prihvati činjenicu da se sve završilo tako brzo, da su jedan čovek i jedna žena uništili Gan-

tovu armiju, oslobodili radnike i okrenuli njegov svet naglavce.

— Mesecima je jedina svrha mog postojanja ovde bila da ponovo oživim Mislioca — rekao je Loganu. — I sad tražite od mene da umre?

— Ne — rekao je Logan. — Ne da umre. Želim da ga uništite. Totalno. Tako da nikada više ne bude mogućnosti da se oživi. Nema više kompjuterske vladavine. Nikada.

— Ali pošto je Gant mrtav, ti i ja... mogli bi ga upotrebiti za **dobrobit** čovečanstva, ne za porobljavanje.

— Tu nema ničeg dobrog — rekao je Logan.

Fenister je zatresao glavom.

A ako i ima — rekao je Logan — ko može da kaže koliko dugo ćemo ga mi kontrolisati? Svaki manijak, gladan moći, na ovome svetu, maštao bi da preuzme kontrolu nad njim. Ne, Fenistere, Misliilac mora da umre.

Bili su u naučnoj laboratoriji, iza unutrašnjosti, ogromnoj prostoriji ispunjenoj komplikovanim aparatima i multi-operativnom opremom koju je Gant nabavio.

Ništa od toga ne sme biti pošteđeno.

Džesika je stajala kraj Logana. Delila je njegovo mišljenje. Fenisterovi argumenti nisu mogli da ih pokolebaju u čvrstoj nameri da unište izvor tolikih patnji i smrti u životu koji su spoznali.

— Završićemo posao koji je započinjao Balard — rekao je Logan.

Fenister je lagano klimnuo glavom.

— U redu... možemo to učiniti. Ali cela planina mora otići sa njim. To je jedini način.

Logan je bio potresen ovim. Srušiti velikog ratnika koji je simbolizovao hrabrost i pobunu, koji je vla-

dao divljinom Dakote u ponosu, granitne lepote. . .

Ali, kolebao se samo trenutak. Oči su mu bile tvrde.

— Onda i planina — rekao je.

Biće teško i opasno.

Vremenski uređaj je namešten da detonira eksplozivne naboje, razmeštene po pećinama. Danima su Fenister i njegovi tehničari nameštali ove naboje po pećinama, podešavajući i primarne vremenske uređaje, od kojih je svaki imao odvoje-
nu i vitalnu funkciju.

— Želim da svi budu van planine pre nego što namestimo vremensku napravu — rekao je Logan.

— Neko će morati da ostane u laboratoriji — rekao je Fenister. Lice mu je bilo ispijeno od iscrpljenosti, a oči podbule od nespavanja.

— Zašto?

— Da se uveri da uređaj radi. Nema načina da se nadgleda spolja.

— Vi?

— Ko bi drugi mogao? — izgovorio je Fenister smirenim glasom. — Ja sam jedini koji je kvalifikovan da proverim da li sve radi kako treba.

— Ja ću to uraditi — glatko je rekao Logan. — Samo mi recite šta treba da znam.

Fenister se kucnuo po glavi.

— Sve je to ovde, Logane. I jedino ja to imam — reče raširivši ruke. — Nema nikog drugog.

Trenutak tišine.

— Vi ćete umreti sa Misliocem?

— Ako budem morao.

Logan je za trenutak ćutao.

— Hajde da počnemo — rekao je.

Sunce Dakote je bilo zlatni disk na čistom jutarnjem nebu. Ispod, podalje od planine, okruženi zelenim jelama i grmljem, stajali su nerвозno radnici i tehničari iz Ludog Konja.

Ćutali su. Oči su im bile na planini, uprte u ogromnu granitnu figuru koja je izgledala dovoljno visoka da vlada svetom.

Džesika je stajala kraj Logana, stežući ga za ruku. I njene oči su bile prikovane za planinu. Nedaleko od njih, ležala je Meri—Meri, bleđa i izmučena od iskustva u Olujnoj sobi, ali srećna što deli uspeh u rušenju Gantovih planova.

— Još koliko dugo? — upitala je Meri—Meri.

— Fenister podešava vreme. Kada nam da signal, počinjemo da odbrojavamo od stotinu. Na dvadeset oset bi trebalo da bude ovde kraj nas.

— On je hrabar čovek — rekla je Džesika.

— Briljantan — klimnuo je glavom Logan. — Svetu su sada **potrebni** svi njegovi Fenisteri.

— Hoće li uspeti? — pitala je Meri—Meri.

Logan je pogledao prema ulazu u Lodog Konja, mračnoj rani u podnožju planina.

— Ne znam — odgovorio je.

Signal je dat.

I odbrojavanje je počelo.

UMIRANJE

More prigušenih glasova je odbrojavalo ka nuli, svaki glas na pet, nabijenim emocijama. . .

— . . . osamdeset dva. . . osamdeset jedan. . . osamdeset. . . sedamdeset devet. . .

Sve oči prikovane za planinu.

Logan, Džesika i Meri—Meri su brojali sa ostalima.

— . . . šezdesetšest. . . šezdeset pet. . . šezdeset četiri. . .

Dok je Loganov glas odbrojavao, kao neku litaniju, u glavi je video prizor — Fenister kraj me-

hanizma, proverava da li sve ide kako treba.

— ...četrdeset osam... četrdeset sedam... četrdeset šest...

Vizija koja izluđuje.

Logan je osećao da počinje da se trese. Desna noga ga je bolela, na njoj su još bili tragovi iz borbe sa Gantom. Kad je njegova koža bila u pitanju, onda ga ovakva osećanja nisu opsedala, bio je miran i staložen, ali sada je strahovao za Fenistera i taj strah ga je stezao i mučio.

— ...trideset osam... trideset sedam... trideset šest...

Prokletstvo! Do sada je već trebalo da izađe!

Tamna kapija pećine je zjapila tiha i prazna.

— ...dvadeset devet... dvadeset osam...

— Idem po njega — uzviknuo je.

— Ne ideš — rekla je Džesika. Bila je to glatko izgovorena tvrdnja.

— Drži je — rekao je radniku pored sebe. — Pokušaće da me prati.

— Logane, ti...

Ali on nije čekao, niti je više čuo njen glas. Njen glas je bio milion kilometara iza njega.

Tu je bila samo planina.

I Fenister.

Brojač je bio na šesnaest, kada je Logan stigao do laboratorije.

Fenistera nije bilo!

Brojač je bio napušten, odbrojavao je dragocene sekunde života: četrnaest... trinaest... dvanaest...

— Fenistere! — viknuo je Logan.

— Ovamo! — rekao je glas iz dubine laboratorije.

Logan ga je našao kako kleči i podešava mali komplet žica u terminalu, zgrabio ga je za ruku i povukao na gore.

...devet... osam...

— Napolje!

— Ali još uvek je jedan nepovezani vod ovde i...

— Rekao sam **napolje!**

I Logan ga je povukao prema vratima laboratorije.

...pet... četiri... tri...

Logan je očajnički gledao u brojač.

— Prekasno! Cela planina će odleteti!

— Ne! — Fenister se bacio između Logana i vremenskog uređaja.

I isključio ga.

Brojač je stao.

— Nisam nameravao da izađem — priznao je Fenister. — Gant je bio moja jedina nada da ikada pronađem Lizu. Sada kada je mrtav...

— Mi ćemo je naći — rekao je Logan. — Ja sada poznajem tržište. Naći ćemo je, kunem se.

— Verujem ti.

— Onda uništi Mislioca i izadi sa mnom.

— Ne mogu ponovo podesiti brojač — rekao je Fenister. — To je nemoguće uraditi, a da se ne aktiviraju punjenja.

— Mogu li se aktivirati na neki drugi način?

— Da. Fitiljem. Ali to je smrt za nas.

— Jesi li siguran?

— Fitilj mora biti kratak. Nimalo vremena da odemo iz planine.

— Koliko je to »nimalo«? — pitao ga je Logan.

— Možda... petnaest... dvadeset sekundi. Ne više.

— Možemo uspeti — rekao je Logan. — Napred.

Fenister je povezao žice i dodao kratku nit fitilja.

— Nema načina da ga zapalimo.

— Upotrebiću ovo — rekao je Logan, izvukavši fjuzer.

— Pošli su do vrata i spremili se za trk.

— Kreni — rekao je Logan naučniku. — Ja ću opaliti i krenuti za tobom.

— Ali ja...

— Trči, proklet bio!

Fenister je krenuo, ostavljajući Logana samog.

Pažljivo je nanišanio i povukao obarač.

Fitilj se zapalio i počeo rapidnom brzinom da ispisuje liniju naranđastog plamena ka eksplozivnim punjenjima.

Logan je odbacio oružje i jurnuo za Fenisterom. Uskoro ga je i stigao.

— Brže! — viknuo je Logan.

Trčali su.

Duž glavnog hodnika.

Kroz nizove povezanih soba.

Niz sporedni hodnik.

Gore, uz izdubljene stepenice.

Ispred njih: svetla usta izlaznog tunela i, odmah iza, na sunce Dakote, koje je sijalo i obećavalo život.

Fenister je posrnuo, a zatim i pao uz zvuk lomljenja kosti, na lice, u prašinu na podu pećine.

... dok je fitilj bio sve kraći.

— Ustaj! — Logan ga je povukao.

— Slomljena je — dahtao je Fenister. — Ne mogu da hodam. Nastavi, Logane! Nema vremena za...

Logan je zgrabio naučnikovo telo i bacio ga preko svojih ramena.

— Stegni ruke oko mojih grudi i drži se! — rekao je.

I jurnuo je napred.

Meri-Meri je uzviknula Loganovo ime, kada je videla dve figure kako se pojavljuju na izlazu pećine.

Džesikino grlo se steglo. Nije mogla da govori.

Nekoliko radnika je potrčalo ka Loganu i Fenisteru i pomoglo im da se brzo udalje od planine. Uspeli su.

Jedva.

U laboratoriji: poslednja iskra plamena.

Zatim blistava svetlost.

Potres!

Planina je vrisnula, zvuk lomljenja i kotrljanja granita i Tašunka — utiko je počeo da umire.

Tanka linija pukotine se pojavila na ramenu Ludog Konja: ogromna ruka velikog poglavice Ogalala Sijuksa, na koju je, rame uz rame, moglo da stane pet stotina ljudi, iznenada se odvalila i survala u bezdan.

Masivna glava ratnika se rascepi-la kao rasečena nekom džinovskom sekirom...

Veliki pastuv, koji je nosio poglavicu, iznenada se zatresao, veličanstveno i magično živ, dok su tone teškog granita padale u pukotinu ispod njega. Podignuto kopito se razdvojilo i palo u komadima. Glavnina tela konja i čoveka za trenutak se veličanstveno zanjihala, ulivajući strahopoštovanje, a zatim se nagnula i survala u kiši stena, grmljavine i prašine...

Užasna, nezemaljska tišina.

Kao da je i sam univerzum bio ugašen.

ZAJEDNO

Džesika se okrenula ka Loganu. Kao i njegova, i njena koža je bila bela od granitne prašine. Suze su se slivale niz njene obraze.

Zagrlili su se, ćutke.

Nešto zlo je umrlo sa Misliocem. Ne sam kompjuter, nego upotreba koju mu je čovek nametao.

— Gotovo je, Logane — rekla mu je. — Sada je zaista gotovo.

On je čvrsto stezao njeno telo uz svoje.

— Pošto je Džonat mrtav — rekla je Džesika — Ljudi Divljine treba da imaju novog vođu... Ti im trebaš, Logane.

— Nema više vodstva — mračno je rekao Logan. — To je za nas pogrešna reč. Ja ću im pomagati... Ti ćeš im pomagati... Meri-Meri... Fenister... svi mi. — Obuhvatio je nježno lice rukama. — Zajedno!

A sunce je gorelo, i gorelo, i gorelo... na nebeskom svodu Crne Dakote.

*

AUTOROV POGOVOR

Svet Logana i Džesike je za mene jedan realan svet. Živeo sam u njemu, uvek iznova, još od jula 1963, kada sam kreirao karakter Logana Uspavljivača.

Logan je tog leta bio prilično siromašan lik. Nisam imao daljih planova za njegova. Kada sam došao na ideju da stvorim jedan prenaseľjen svet, sa kompjuterizovanim zakonom smrti ugrađenim u njega i specijalnim policajcima koji taj zakon sprovode, imao sam u vidu samo kratku priču.

Moj junak—policajac, dostigavši smrtnu dob, beži od sopstvenog sistema, upotrebljavajući svoje jedinstveno znanje da izbegne kaznu. To je bilo sve što sam tada imao u glavi.

A sada su tu (računajući i ovu knjigu) dva romana o Loganu, a filmska kompanija MGM je snimila film, televizijsku seriju, a izdata je i edicija stripova o Loganu. I ima još toga.

Dugujem zahvalnost nekolicini ljudi koji su moju osnovnu ideju transformisali u sadašnji oblik u mas-medijima.

Džordžu Klejtonu Džonsonu, koji je dao veliki doprinos da se izgradi svet Logana i Džesike, kao koautor romana **Loganov beg**, izdatog 1967.

Džordžu Palu, koji je najodgovorniji za kupovinu romana od strane MGM-a i koji je vredno radio na dovođenju Logana na ekran. Zbog administrativnih problema u studiju, bio je prisiljen da ostavi projekat.

Soulu Dejvidu, koji je ne samo producirao izuzetno uspehu i oskarnom nagrađenu verziju **Loganovog bega**, već je bio i moj koautor za pilot-tekst za MGM/CBS 1976. godine.

Sidni Vajnberg, mom izdavaču kod »Bantam knjiga«, koja mi je pomogla da sačuvam kompleksni i neuobičajeni ugovor za ovaj nastavak romana. Ona je bila zaljubljenik u Logana od samog početka!

Arčiju Gudvinu, pri »Marvel stripu«, koji je vodio Logana i Džesiku kroz njihove avanture u stripu.

Svim ovim divnim ljudima iskreno i srdačno se zahvaljujem što su pomogli Loganu da živi, voli i bori se u tom posebnom svetu budućnosti. Nameravam da ga održim u životu i u dugom vremenu koje dolazi!

Vilijam F. Nolan
Vudlend Hils, Kalifornija
1977

RASTISLAV DURMAN

LOV NA JESTIVOG DŽOA

Džo je bio Meso.

Ponašao se kao Zaštićeni. To ne znači da se umešao u Lov. Kao Zaštićeni, doduše, nije upotrebljiv za jelo, ali još uvek ima dovoljno kvaliteta za dobar leš.

Došljaci su sustigli Meso, uhvatili ga za ruke i noge, odvukli ga u vozilo Klaonice. Meso je skičalo kao svinja, bezuspešno se otimajući iz sve snage. Kad su stigli do vozila, onesvestio se.

Ništa novo pod suncem.

Uglavnom ciče i otimaju se. Ili besne i psuju. Ili zovu u pomoć, svesni činjenice da su Došljaci nepobedivi i da pomoć nema odakle da stigne. Ima i takvih koji nose oružje sa sobom i kada vide da su Lovina, pokušaju da se samoubiju. Uglavnom im takva smrt ne polazi za rukom, pošto se do poslednjeg trenutka nadaju da Došljaci ne love baš njih, a kada im se konačno prosvetli, već su viđeni za Klaonicu. Ili se ubijaju čim vide Došljake, iako ovi možda nisu krenuli u Lov — nego samo u šetnju. Retki su oni koji još uvek imaju iluziju, da pokušavaju u vozilu Klaonice da se drže dostojanstveno, izbacuju krupne reči i upinju se da budu ljudi sa velikim Ć. Isto kao i oni što se ponašaju kao stoka, pa praznih očiju i prazne glave idu za Došljacima.

Ništa novo pod suncem.

Netipično ponašanje Mesa moglo se dobro unovčiti, bilo da čovek prisustvuje, pa proda novinama, ili izmisli, pa opet proda. Ovo drugo mnogo je praktičnije, pošto običaj

diktira da se jedan deo honorara prosledi porodici objekta istinite priče. Sem toga, ako čovek nije Zaštićeni, može mu se desiti da od hroničara postane Meso čim se malo više približi mestu događaja.

Da se oslanjao na Meso, Džo bi ostao švorc. Ovako, nosi izmišljenu priču u redakciju. Melodrama, slatunjava dozlaboga, viđena još u srednjem veku, ali uvek postoji publika koja će da prolije suzu nad mlađićem čija devojka postaje Meso, pa on gine u pokušaju da završi na Klaonici sa njom, a Došljaci, vođeni svojim vanzemaljskim kriterijumima, neće da mu dozvole da uđe u vozilo.

Priče koje opisuju ponašanje svedoka Lova imaju manju prođu, ali više nema malih para, takva su vremena. Ni sa te strane u ovom lovu nema ništa za Džoa, ponovo ništa novo pod suncem. Oni koji su Meso, pod uslovom da nisu paralisani strahom, razbežali su se čim se vozilo pojavilo na ulici. Oni koji su Zaštićeni ili uživaju u svojoj nedodirljivosti, ili se prave da ne vide ništa, ili proklinju Došljake, ili navijaju. Ponekad za Došljake, ponekad za Meso. Jednom je Džo uzeo velike pare kada je raspoložnje gomile bilo takvo da je navijač posle Lova bio linčovan. Džo je tu, doduše, nešto naučinkao priču, ali nije on kriv što je gomila posao obavila ćutke, brzo i efikasno. Replike koje se odnose na prljavo izdajstvo, veličinu čoveka i kada gubi, Došljake kao kaznu za grehe počinjene u istoriji i slična

nagvaždanja uvek se rado čitaju, iako ama baš ništa ne mogu da pomognu. Možda baš zato.

Lov nije bio gotov, Došljacima je trebalo još Mesa.

Džo je rešio da čeka, a onda, videvši svoj lik u izlogu kafića, naprasno izbacila doručak koji je upravo počinjao da se vari.

Bio je Meso, samo što su to sada mogli svi da vide.

I Došljaci.

Znak Zaštićenog više nije bio na njegovom čelu.

Utrčao je u prvu kapiju.

— Žao mi je — rekla je službenica ne podižući pogled sa novina — Lov je u toku. Ništa ne možemo da učinimo za vas u ovom trenutku.

— Zašto? — pitao je Džo, da dobije u vremenu baš zbog toga što je Lov bio u toku, a on neraspoložen da bude Lovina.

— Rekla sam vam, ne možemo ništa da učinimo za vas — govorila je službenica još uvek ne ostavljajući novine. — Takav je sporazum sa Došljacima.

— Kakav sporazum?

— Džentlmenski.

— Nisam primetio da su Došljaci neki specijalni džentlmeni. . .

— Mi jesmo — službenica je okrenula novu stranicu novina — uglavnom zato što nemamo drugog izbora. Udesili bi nas da im ispred nosa otmemo Lovinu. Mogu da ih razumem. Kako biste se vi osećali da s tima izvlačite ribu, a onda neko dođe i isprska je otrovom u trenutku kada je skidate sa vatre? . . . Ne, gospodine, ništa dok Lov traje. Ako preživite, dođite kada se završi i mi ćemo vam sa zadovoljstvom uštrcati u krv materiju koja je za vas neškodljiva, a za Došljake otrov. Imaćete na čelu znak Zaštićenog i mirno ćete moći da šetate Zemljom bez stra-

ha da ćete završiti u vozilu Klaonice. . .

Sa Džoovim doručkom je bilo gotovo još napolju, želudac se sada grčio pokušavajući da izbacila sam sebe.

Iritirana zvukom pobune Džoovog stomaka, službenica konačno podiže pogled i on se iz procentualno saosećajućeg pretvorio u potpuno zverski.

— Prokleti subverzivni peder! — vrisnula je. — Sem, drži pедера!!!

Džo je potrčao napolje, pokušavajući da se iz vatre ponovo skloni u tiganj.

Grabio je niz ulicu, pravo prema Došljacima u Lovu i vozilu Klaonice. Oni ga možda neće odabrati, za razliku od metaka iz Semovog napoljdanog pištolja.

Niko ne pruža utočište Mesu dok Lov traje. Osim možda neke romantične budale, samo što je verovatnoća pronalaženja romantične budale u pravo vreme na pravom mestu ravna mogućnosti da Pepeljuga ne izgubi cipelicu.

Džo se krio u kontejneru punom đubreta. Došljaci jedu ljude, pa prema tome nisu gadljivi i kontejner za njih može da bude samo manje ekskluzivan tanjir na kome je poslužen Meso. Ako se nameraće na njega, izvadiće ga i odatle. Kontejner može da bude samo mesto na kome se eventualno može sakriti od ljudi. Pospanog Sema je uspeo da zavarava provlačeći se kroz dvorište, ali se ne zavarava. Lov Došljaka će se uskoro možda i završiti, ali onaj drugi, u kome će Nadzornici loviti njega, taj tek počinje. Šanse da ga preživi sa minimalne, ali valjda postoje. Kada bi bio uveren da ih nema, Džo bi pokušao da se probije do prvog mesta i onda skoči.

O tome će razmišljati kasnije. ka-

da Lov na Meso bude gotov i objavljen sirenama. Ne može da se nosi sa više lovaca odjednom.

Do tada će sedeti u kontejneru i lizati rane.

Uzdahnuvši, Džo zavi lice kraginom i krenu niz noć. Ne može ni da se nada da Nadzornici noću spavaju, ali zar je previše tražiti od Sudbine da poradi nešto na tome da ne budu previše budni?

— Džo, ti si ne samo prokleti folirant, nego i budala! — govorio mu je urednik lista za koji je pisao. — Kakav bih ja bio novinar kada ne bih znao da si ti trenutno u bekstvu i da te Nadzornici traže iz sve snage?

— Nikakav — složi se Džo zavlačeći se dublje u fotelju.

— Onda?

— Onda pretpostavi da sam zaboravio da ti kažem šta ima novo...

— Recimo da si zaboravio. I šta sada?

— Imam da ti ponudim nešto. Nadzornici nisu Došljaci.

— To što su ovde samo otežava tvoj položaj, zar ne? Znamo kakvi su ljudi...

— Mislio sam da kažem da nisu tako nepobedivi kao Došljaci. Kakva im je to efikasnost kada sam ja dvadeset četiri sata od kako je krenuo Lov još uvek slobodan!

— Dalje?

— U gradu nemam nikakve šanse, ali, hvala bogu, na ovoj otkačenoj planeti još uvek ima mesta na koja Došljaci dolaze malo ređe, a na kojima vešt čovek može da se krije od ljudi godinama.

— Ti nisi vešt čovek, Džo. Rođen si u gradu, imaš desetak kilograma viška i iskustvo iz divljine koje se zasniva da čitanju Robinzona Krusoa.

— A mašta?

— Toga, recimo, imaš. Šta hoćeš?

— Samo malo gotovine. Onoliko koliko mi je potrebno da kupim pušku, konzerve, vreću za spavanje i te gluposti. Posle toga možeš da zoveš Nadzornike i kažeš kako sam te opljačkao da te ne bi optužili za saučesništvo, ako me je neko video da dolazim. Zauzvrat ćeš od mene dobijati priče od čoveka koji se sakriva u divljini. Autentične priče, ne zaboravi!

— Kupljeno, Džo.

— Naravno, stari moj — nacerio se Džo — kakav bi ti bio urednik kada bi propustio šansu da podigneš tiraž lista...

Osim Džoa, u džungli je bio još jedan begunac, ali taj je toliko dugo bio u džungli da je potpuno pošandrcao i zaboravio i od koga je i zbog čega je pobegao iz civilizacije, a družeći se sa panterima i anakondama, stekao neke sasvim nezgodne navike. To se budućih begunaca tiče, i tu teško da se moglo nešto očekivati. kada Došljaci namerače da jednu neku određenu krvnu grupu ili odaberu neku drugu nomenklaturu sa jelovnika, onda dotičnom Mesu ne vredi ni da se sakrije pet stotina metara ispod površine aktivnog vulkana, a drugi razlozi za beg su se od dolaska Došljaka pomalo izlizali. Posebno što samo u gradovima postoji otrov za došljački metabolizam koji, istina, deluje samo dvadeset četiri sata, ali bar u tom vremenskom intervalu garantuje apsolutnu sigurnost pod znakom Zaštićenog.

— Dečko, vreme je za vesti... — rekao je, primećujući kako je stekao naviku da razgovara sam sa sobom. Interesovalo ga je koliko će mu vremena biti potrebno da postane kao onaj drugi, pa da lepo mogu da se druže i zajedno uživaju u stanju pošandrcanosti. U međuvremenu, mo-

raće da se navikne na samoću u kojoj je jedino društvo tranzistor.

Nije da je na vestima očekivao nešto mnogo novo, ali je ipak bio razočaran. Mogli su da unesu malo svežine i imaginacije u kuknjavu za starim dobrim vremenima u kojima nije bilo Došljaka, nego je cvetao prosperitet kombinovan sa slobodom, bratstvom i jednakošću (što je imalo da znači da su ljudi u to vreme imali potpunu slobodu izbora po pitanju međusobnog, manje ili više figurativnog, proždiranja). Da je on imao priliku da dođe na radio, ta kuknjava bi se razlikovala bar po izboru stilskih sredstava. Ni drugi blok vesti nije predstavljao neko osveženje. Možda su se stvari i dešavale, ali po nekoj logici stvari, tragedija boravka Došljaka bila toliko velika da je srazmerno tome i prostor koji je zauzimala u sredstvima javnog informisanja bio velik. U poređenju sa svakodnevnim smrtima na Klaonici, čak nikada nije imalo prođu ni na radiju, ni u novinama.

Sa tugom je pomislio na sav onaj novac i slavu koje njegove bivše novine imaju od ono nekoliko izveštaja koje je napisao. Da se ranije setio priče o čoveku koji se zamera Nadzornicima pa pobegne u divljinu, bio bi bogat. Dovoljno bogat čak i za kupovinu znaka zaštićenog, i ne bi morao da pribegava falsifikatu samo da bi imao šta da jede (pa, iskreno, možda i nije morao da jede kavi-jar, ali ni sa suvim hlebom ne bi mogao da uštedi za piće, devojke, knjige, kockarnicu)... Uostalom, možda i nije sve tako crno kao što mu se čini. Možda boce u koje je trpao izveštaje nikad nisu ni pronađene, a možda su i pecaroši koji su ih eventualno pronalazili bili nepismeni i time onemogućeni da njihov sadržaj proslede u redakciju...

Sa gađenjem ugasi tranzistor rešen da bude dosledan. Prezreće civilizaciju i baviti se stvarima koje je želeo da radi od detinjstva — u onoj meri u kojoj se to moglo u džungli. Izbor nije bio naročit, ali kada bi mu pošlo za rukom da, posle tolikih nedelja provedenih u lovu, nešto i ulovi, samopouzdanje bi mu se vratilo u dobroj meri i onda bi na budućnost mogao da gleda sa nešto malo više optimizma. Taman toliko koliko mu, treba da izdrži dok spontano ne sretne svog Petka (po mogućnosti — ženskog, do trideset godina, trideset pet maksimalno, ali ako je dobro očuvanog) ili dok ne skupi dovoljno hrabrosti i poludi, pa ga kidnapuje iz prvog naselja...

Probudio se iz čista mira i odmah rasanio.

Nešto nije bilo u redu.

Iz iskustva (sopstvenog, ne Robinsonovog) je znao da džungla noću mora odzvanjati od rike, krikova, urlika, kliktaja, reznja, dozivanja. Bilo je to i sada, ali se dešavalo dosta daleko — u njegovoj neposrednoj blizini se nije čulo ništa. To je moglo da znači samo da su se životinje u njegovoj blizini primirile. Iz toga proizilazi da se oko njega dešava nešto neprirodno. Kako su prirodne neprirodnosti obično bučne, jedino rešenje je ono koje kaže da se tu neko muva. Pošandrcali komšija, Došljaci, Nadzornici ili dobra vila. Dobre vile ne postoje. Džo je zgrabio pušku i dao se u beg.

Jedno bešumno ispaljeno tane zveknulo je na mesto na kome je do pre par sekundi bio.

— Apsolvirali smo Robinzona — procedio je trčeći kao sumanut — sada je na redu najmanje Old Šeterhend...

Sledećih nekoliko dana bili su košmr. Na mahove je čak pomišljao

da to što mu se dešava predstavlja najgoru stvar koju pamti od rođenja, zaboravljajući strahove izazvane vozilom Klaonice na ulici.

Bilo je to jurcanje kroz džunglu, danju, noću, stalno. Nije spavao, nije jeo, osim ono par plodova koje je uz put, gotovo u trku, skidao sa grana.

Nekoliko puta pomislio je da su gonjoci izgubili trag, a onda su se oni pojavljivali niodkuda, nicali iz žbunja, padali iz krošnji drveća, iskakali iza stabala.

Jednom je, više iz očajanja nego što je mislio da pomaže, prihvatio puškaranje i potrošio municiju.

Onda je zaključio da mu je svega dosta, nacerio se i istrčao pravo pred puščane cevi. Osetio je nekoliko jakih udaraca. Kao da su mu prijali, prosto su značili olakšanje i oproštaj sa džunglom, Došljacima, Klaonicom, nadzornicima i svim ostalim stvarima zbog kojih se nije vredelo radati u tom vremenu...

Prvo što je osetio bilo je razočarenje. Prevaren je. Nadzornička rulja nije ga gađala pravim mecima, nego sredstvom za uspavljivanje koje je, na mestu prodora u telo, ostavilo bolne modrice.

U helikopteru, njegova jedina komunikacija sa Nadzornicima bio je poneki udarac koji su mu uputili u prolazu i on im je na tome bio zahvalan. Ne bi mogao da podnese moralisanje.

Bar ne od nekog ko je u duši najviše podnarednik.

Trebalo je da bude dosledan. Da li je Robinzon Kruso imao tranzistor na pustom ostrvu? Nije. Zato i nisu mogli da ga pronađu gonometrima i pokupe.

Istragu nije očekivao; mislio je da će ga jednostavno osuditi i streljati.

— Naravno — rekao mu je siplji-

vi, natmureni Islednik, — završićete kao leš. Jedino što ćemo prvo morati da vas podvrgnemo postupku...

— Posle onoga što sam preživeo u džungli, uopšte nije potrebno da se izražavate u eufemizmima — rekao je Džo najsamosažaljivijim tonom, ne propuštajući da ga oboji valerima najknjiškijeg dostojanstva. — Nazovimo stvari pravim imenima! Nisam ja neka šiparica na zrnu graška pa da dobijem lupanje srca kada čujem da ćete me mučiti...

— Mučiti? — zablenuo se u njega Islednik — ko je govorio o mučenju?

— A šta je onda postupak? Dvadeset dana na Bahamima na račun Klaonice? Ili Došljaka? Ili ćete me neko vreme držati za priplod? — cerekao se Džo suludo. — Imate pravo, moji geni su isuviše dragoceni da bi bili samo tako pojedeni. Prvo se mora uzeti pelcer...

— Znaite šta, drugar? — uzdahnuo je umorno islednik — u ona ranija vremena bez Došljaka, mogli ste na sudu da se izvučete na račun neuračunljivosti. Danas to više ne može da upali, posebno ne kada je neko optužen za veleizdaju sa gomilom otežavajućih okolnosti...

— Veleizdaja, nije nego! — pobunio se Džo. — A na osnovu kog to zakona ja ne mogu da odem da živim u džungli? Gde to piše?

— Što se mene tiče, da niste počinili zločin koji vam se stavlja na teret, mogli ste da odete u džunglu odmah posle rođenja i da se odande i ne vraćate...

— A šta mi se onda stavlja na teret?

— Vi niste čuli kada sam vam rekao da neuračunljivi tipovi nemaju šansi? — brćnuo se islednik — Uostalom, to ne igra nikakvu ulogu u vašem slučaju, ova je istraga iona-

ko samo formalna. Ništa što imate da kažete neće ništa moći da promeni. Vodite ga. . .

U ćeliji je Džo doživeo još jedno razočarenje. Bolje da su mu uskratili komplet njegovih bivših novina kada ih je tražio. U tom slučaju, nikada ne bi saznao da su dva od njegovih pet izveštaja ipak dospela u redakciju i da su objavljena. Doduše, urednikove makaze radile su više i od onoga što bi neki početnik progutao. Redakcijski pacov jednostavno je svojim rečima prepričao sadržaj Džoovih tekstova. Umesto divnih Džoovih rečenica, unutrašnjih monologa, snažnih i proživljenih, psihološki intoniranih opisa, umesto svega onoga što je Džoa činilo velikim piscem opisa, — ništa. Kratka, dinamična rečenica, prejak pridevi, u jednu ravan stopljene dileme, ukratko — senzacionalistički tekst, prilagođen horizontu očekivanja najširih čitalačkih slojeva.

Ipak, iz novina je Džo saznao nešto drugo. Iako upropašćeni, njegovi tekstovi su, sudeći, bar po pismima čitalaca, odjeknuli. Javno mnjenje je na njegovoj strani.

Shodno tome, Islednik samo može da se nada da će suđenje biti pučka formalnost po njegovom došljačkom scenariju

Ako suđenje i ne bude formalnost po unapred pisanom scenariju, javno mnjenje sa time neće imati ništa, osim ako su se predomislili pa neće da ga izlože pogubljenju nego linču.

A urednik mu je prekrajanjem izveštaja u stvari bio učinio uslugu. U tekstovima je izostavljen razlog njegovog odmetanja u džunglu, pa su se čitaoci identifikovali sa njim kao sa osobom suprotstavljenom vlasti iz običnih zemaljskih razloga i navijali za njega.

Sada, kada je objavljeno da je suš-

tina sukoba sa Nadzornicima vanzemaljske prirode, javno mnjenje navija za drugu stranu.

Tako je to bilo oduvek.

U ratu sa spoljnim agresorom, čovek je u stanju da paktira i sa svojom rođenom vlašću.

Suđenje je za nadzornike bilo izuzetno važno, sudeći bar po tome što su svi u sudnici, uključujući i Džoa, dobili jednodnevnu dozu otrova i prema tome, znak Zaštićenog koji neće izbledeti dvadeset četiri sata.

Javni tužilac je bio u elementu; grmeo je kao bog osvete, bušio optužujućim kažiprstom od reflektora usijane slojeve vazduha u sudnici:

... njegovu krivicu nećemo dokazivati, dokaz je na video-traci zahvaljujući prisebnosti službenice u Centru Zaštite! Lepo se vidi da je to on, lepo se vidi da mu se na čelu nalazi falsifikovani znak Zaštićenog! Slavni sude, on je znak Zaštićenog falsifikovao!!! Apelujem na slavni sud da ne prihvati eventualni argument odbrane po kome je to bio originalni znak Zaštićenog koji je nestajao zbog izčeznuća otrova u telu okrivljenog. Svi mi znamo da, kada supstanca koja nas čini nedodirljivim za Došljake, zbog svog nestabilnog hemijskog sastava, prestane da deluje u organizmu, znak potpuno nestane. Kod znaka Zaštićenog nema polovičnog trajanja kao što smo videli na snimku, njega ili ima ili nema! Takva mu je struktura! Istovremeno, apelujem na slavni sud da ne prihvati eventualni argument odbrane po kome je video-zapis montaža! . . .

Branilac po službenoj dužnosti slavnom sudu nije predložio nikakav eventualni argument, tako da tužiočev apel nije ni mogao biti razmatran. Tužilac je tako izgubio priliku da teatralno baci na sudijski

sto nalaz veštaka po kome video-zapis nije montiran, i bio je besan zbog toga.

Nstavio je još žešće:

— Slavni sude, postavlja se pitanje: šta ima loše u tome što je okrivljeni falsifikovao znak Zaštićenog na svom čelu. neko sentimentaln, plitkouman pritom, pomislio bi da je u samoodbrani, u situaciji kada je čoveku ugrožen život, svako sredstvo dozvoljeno! E pa nije! Time što je protivpravno sebe isključio iz Lova, okrivljeni je uništavnom, ali ipak prisutnom procentu, povećao rizik ostalih. Naravno, ne sme se zaboraviti da je okrivljenom za odbranu života stajalo na raspolaganju i legalno sredstvo. Da li ja to iz sudnice čujem upadicu? Kažete da možda nije imao para da kupi znak Zaštićenog?

Dobacivanja iz sudnice, naravno, nije bilo, ali to tužiocu nije smetalo da na njega odgovori:

— Ne, dame i gospodo, okrivljeni je imao para. Šta više, dobro je zaradio pišući za novine. Naravno, stvar je njegovog ličnog izbora kako će trošiti svoj novac, ali ako ga spisaka na luksuz, onda treba da izvuče kosekvence takvog načina života, a ne da ugrožava sistem!

Po prvi put masa u sudnici je zažagorila i tužilac nije mogao da odoli navali inspiracije, nego je napustio svoje mesto i stao ispred sudijskog stola kao na pozornicu:

— Da, slavni sude, dame i gospodo, to je podrivanje sistema u celini. Ukoliko sud ne bude reagovao najstrožom kaznom i tako se ogradio od postupka okrivljenog, Došljaci će pomisliti da je falsifikovanje znaka Zaštite masovna pojava! Neće verovati više znaku zaštićenog i počće da love i zaštićene. Pojesće ih, otrovati se i onda možemo očekivati sa-

mo njihovu osvetu. A kakva može biti njihova osveta, mi ne, možemo čak ni da pretpostavimo! Čak da dozvolimo mogućnost da znamo kako će se svetiti, zar to nešto suštinski menja? Ne menja, slavni sude, dame i gospodo, ni u kom slučaju ne menja! Mi nismo u stanju da im se suprotstavimo ni sada, ne možemo učiniti ništa da se odbranimo, da nas više ne tretiraju kao stoku, da, slavni sude, dame i gospodo, dobro ste čuli. Došljaci nas tretiraju kao stoku, a našu planetu kao obor iz koga mogu da uzmu onoliko hrane koliko im u datom trenutku zatreba, a mi ne možemo ništa! kako da im se suprotstavimo kada su od nas jači i tehnološki i civilizacijski i kako god hoćete. mi treba da budemo srećni što je uopšte pronađena materija koja ljudsko meso čini otrovnim za Došljake. Možda nekom može da se učini surovim što za život čovek mora da plati i to plati novcem, ali takva su pravila igre onih koji poseduju tajnu otrova. Mi Službu Zaštite možemo mrzeti, ali mrzeti sa zahvalnošću, pošto ona bar nekima od nas pruža sigurnost. Možda je to surovo, ali zar kosmos nije surov kada u njemu jedna vrsta može da jede drugu samo zašto što je jača i nadmoćnija?

Tužilac je osetio da se zaneo, da je otišao u širinu i prežvakava stvari koje su milion puta prežvakavane od dolaska Došljaka pa na ovamo. Ako se ubrzo ne vrati na Džoa, najblistaviji trenutak u njegovoj karijeri izgubiće na sjaju.

— Slavni sude, dame i gospodo, predlažem kaznu težu od najteže. Neljudski je i posebnom poveljom ujedinenih nacija zabranjeno, ali ja tražim da se okrivljen kao Meso ponudi Došljacima.

Žagor u sudnici je porastao do te

mere da je sudija morao da interve- niše, iako to nije bio žagor protesta nego odobravanja.

— Slavni sude, dame i gospodo, kazna mora odgovarati zločinu! — vikao je tužilac — u sadašnjem sis- temu ne može se svakom garanto- vati pravo na život, ali optuženi je doveo u pitanje život ljudske vrste!

Tužilac je osetio da mu završnica nije bila onako briljantna kao što je moglo da bude, ali nju ionako niko nije čuo. Gomila je podivljala, usta- la i krenula na Džoa.

Jedva su ga živog izveli iz sudni- ce.

Izricanje presude sud je izvršio u odsustvu publike. Gomila je bila previše uzbuđena i nadzornici nisu hteli da rizikuju nered.

Na predlog javnog tužioca, Džo je ziblja bio osuđen na smrt jedenjem.

Džoov branilac po službenoj duž- nosti napisao je molbu za pomilova- nje.

Generalni sekretar OUN je molbu odbio.

Presuda je postala pravosnažna.

Džo je čekao u ćeliji smrti da sire- ne oglase početak Lova.

Kako se negde u svetu uvek lovio Lov, nije čekao ni minut.

Strpali su ga u helikopter i odvez- li u Pariz.

Izbacili iz helikoptera, gurnuli pred Došljake u Lovu.

Iz nekih razloga, Došljaci ga nisu odabrali.

Odabrali su ga sledeći za nepu- nih pola sata, u Lionu.

Dok su ga vodili prema vozilu Klaonice, trudio se da ponašanjem odudara od dosad viđenih ponaša- nja.

Pokušavao je da hoda na rukama; neka prisutni novinari iz njegove smrti izvuku što veći broj šljafni.

Vozilo Klaonice ga nije impresio-

niralo. Meso je bilo zatvarano u po- sebne boksove tako da nikoga nije video, a karte koje je imao u džepu nije mogao da upotrebi.

Pasijans nije voleo.

Osetio je u vazduhu miris uspav- ljujućeg sredstva.

Možda ti Došljaci i nisu tako loši.

Bar ne kolju naživo.

Ovo mu je bilo drugo buđenje u životu koje nije očekivao, bar ne bez anđela, oblačica i harfi.

Prostorija nije bila ona iz vozila Klaonice.

Ova je bila veća, u izvesnom smis- lu čak i udobna.

Ustao je sa ležaja, prišao umivao- niku.

Posle toga je pojeo ono što je na- šao na stočiću pored ležaja. Bilo je ukusno.

Dok je jeo, upalio se monitor.

— Ukoliko želite — rekao je lju- bazno Došljak — možete nam se po- sle jela pridružiti u zajedničkoj pro- storiji. Put do Zvezanana je duga- čak. . .

Džo nije mogao da dođe sebi. Zi- jao je, ali je to Došljak verovatno protumačio kao klimanje glavom i sklonio se sa monitora.

— Uostalom, što da ne — pro- mrmeljao je Džo — a momci znaju znanje. Možda je i svinjetina ukus- nija ako joj se pre klanja svira mala noćna muzika i ako je češkaju iza uвета. . .

— Plaćeni smo — objašnjavao je kapetan došljačkog broda — da vas prebacimo na planetu Zvezanan na kojoj već postoji vaša kolonija.

— Ako vam je već stalo do koloni- zacije — besneo je Džo — što niste objavili oglas umesto da nas uništa- vate pričama o Mesu i jedenju?

— Mi samo postupamo po in- strukcijama Službe Zaštite koja je

naručilac ovoga posla — odgovorio je kapetan.

— Jesu li oni gazde i na Zvezaninu? — pitao je Džo, pa pošto je čuo da nisu, posto opšti glaktički ugovor o kolonizaciji određuje demokratski postupak u prvih sto godina kolonije većinskim glasanjem, poče da psuje. — A sa kakvim bih samo pro-

kletim apetitom pojeo prokletog bilo koga iz te proklete službe i to prokleta sirovog. . .

Te noći po brodskom vremenu, kapetan Došljaka je po ko zna koji put sanjao da zbilja jede ljude.

I, po ko zna koji put, probudio se da povraća.

S. Tirkeli

SVET BEZ STRANACA

Iznenada, nestalo je svetla.

Prošlo je nekoliko trenutaka dok Blondel nije to prihvatio kao neopozivu činjenicu. Zatim je u nepovrat odletelo još desetak sekundi dok je pojmio šta bi to trebalo da znači. Osetio je iznenadnu jezu i drhtavicu kako mu obuzimaju čitavo telo. Ne, samo to ne! Ipak, sve je odjednom postalo stvarnost. Živa, realna stvarnost, ne priče, nagađanja, pretpostavke. Trebalo je samo da priđe prozoru i razgrne zavese . . .

Stranci su došli.

Najzad, posle toliko godina sumnji i neverice. Blondel sada u to više nije mogao da sumnja. Znao je da je nestanak svetla prouzrokovan dolaskom stranaca. Ali, hrabrost nije nastanjivala njegovo telo koje nikud nije moglo sa tog ležaja. Ustati i doći do prozora, sve to videti i . . . i prihvatiti kao neminovnost. Možda, ipak . . .

Možda je sve ovo samo ružan san? Ulazak u paralelan, izvitoperen svet druge dimenzije? Čvrsto je zatvorio oči, misleći na mirno jučerašnje jutro, kada se probudio svež i ispavan. U kuhinji ga je čekala kafa koja se pušila i prijatno mirisala. Na stolu je stajao njegov doručak, mirisao je tost, sve je bilo tako normalno, svakodnevno, ljudski.

Taj svet se srušio, iza toga je ostao samo mrak, kao realnost koja ga je okruživala. Bio je u

zamci. Oči su ga bolele od naprezanja, ali ništa nije pomagalo. Juče je bilo juče, danas je danas. I nije u drugoj dimenziji, u paralelnom svetu, ne, tu je, sada i sam, okružen tim saznanjem. Pre ili kasnije moraće da ustane kao i hiljade drugih što su to učinili. Bolje je da se sve završi što pre, pomislio je, proklinjući svoju neodlučnost, koju je ponekad u sebi nazivao umerenom hrabrošću.

Ti si u stvari obična kukavica, Blondel, promrmljao je, ustajući. Drugi su imali petlju i izašli su. Imali su zašto i da napuste ovaj bedni život.

Usput, krećući se ka prozoru, udario je nezgodno ranije povređeno koleno. Opsovao je, izgubivši živce. Trebalo je odmah, po nestanku osvetljenja, da skoči i razgrne zavese. Ko zna? Možda je ipak samo kvar u centrali? Sve te laži preko mundovizije, sve te najave, sav nagomilani strah od dolazećih stranaca, bilo je u njemu, tutnjalo je, udaralo i želelo napolje, napolje, napolje!

Nije bio kvar.

U celom gradu nije bilo struje, kao ni na bilo kom drugom mestu na kugli zemaljskoj. Ipak, svetlosti je bilo u izobilju, svetlosti nezemaljske. Video ih je.

Blistave, sjajne, rotirajuće kugle i sferični predmeti čudnih, rotirajućih oblika spuštali su se na Zemlju, ili su već bili na

njoj. Mnogo, premnogo za Blondel. Najveća obmana XX veka udata je u njegove zamućene zenice.

Pa dobro, prošaputao je iskrivljenim usnama. Trebalo je krenuti dalje, neko je morao. I drugi su osećali kao i on, Blondel. Dok mu je ruka drhtala, pronašao je šibice i kresnuo petrolejku, koju je stavio iznad stola. Tako. Sada je mogao da dela u miru, neometan. Trebalo mu je još malo vremena.

Prvi kontakt, pomislio je. Grč mu je izlomio lice. Neće se ništa dogoditi. Stranci su prijateljski raspoloženi. Da, svakako. Mozak mu je širio misli sve dalje, svakako, u početku. A onda? Šta je Kortés učinio kada je prispeo na zlatne obale? Šta se dogodilo plemenima na Zapadu? Ko je progutao Rim, Konstantinopolj? Da, da.

Mnogo se pisalo, govorilo, uticalo na psihu običnih ljudi. Ja nisam običan, pomislio je, ja čitam između redova. Ti drugi, ti prokleti stranci iz kosmičkog bezdana ne mogu biti onakvi kakvim su ih predstavljali. Susret kod asteroidnog pojasa, ispred Marsa. Dirljivo. Ali, to nje ga, Blondela, ne može da zava- ra. Običan manevar invazionista. Kao superiorna tehnologija, dolazeći iz dubina vasiona, morali su da nose i shvatanja o sopstvenoj nadmoći.

Verovatno su mali i zeleni, pomisli Blondel, otvarajući plakar. Želeći kolonije ovde, na kraju ove proklete Galaksije. A neko je morao da povede odbranu u ime Zemlje.

Polako je izvukao uniformu poručnika svemirske flote, koju

je čuvao nedirnutu, još od odlas- ka u prevremenu . . . hm, od- mor. Dovraga! Proklete, samou- verene budale! Trebalo je od- mah prekinuti sa svakim kon- taktom i spržiti njihove brodove! Trebalo je udariti vatrenom pes- nicom po njihovim emisarima! Trebalo je . . .

Kasnije. Više nije mogao tako da se bori, nedostajalo mu je re- či. Navukao je uniformu i pripa- sao laserski inicijator. Oduzeli su mu razorne naboje, ali stari Blondel je bio za korak brži. Sa- čuvao je tri komada iz dobrih, starih vremena.

Stao je pred ogledalo i pogle- dao se. Pri svetlosti petrolejke dobro se osmotrio. Odelo mu je bilo potesno, nabacio je koji su- višni kilogram. Nije bilo enrgič- nosti u pokretima, ali za strance je bio odličan i ovakav. Ubacio je razorni naboj u inicijator i lupnuvši čizmama, pozdravio svoj groteskni lik u ogledalu.

Nekoliko trenutaka kasnije Blondel je bio napolju. Mnogo ljudi je već bilo tamo, okupljenih oko blistavih brodova. Zašto se cere i rukuju sa osvajačima? Da- najci su došli, pašćeš, prokleta Trojo! Masovna histerija prouz- rokovana halucinantnim droga- ma, pomislio je ugledavši visoke, blede strance u živom razgo- voru sa meštanima njegovog grada. Kako ih, do vraga, razu- meju? Sve je to jedan prljavi trik. Kakav će to biti život, ka- kav prokleti svet sa strancima? Ne, ne.

Sa uzvikom je isplao pun na- boj u stranca koji mu je prišao i pružio ruku . . .

*

Visoki Kalmaranin pogleda

svog kolegu, odmaknuvši se od ekrana skenera.

— Pa, kolega? Kakvo je vaše mišljenje?

Doktor Hil, direktor Klinike, uzdahnu.

— Nekog minimalnog napretka ima, mada se sve sporo odvija. Ne želi da sarađuje, mnogo je prepreka koje treba razbijati. Slučaj Gi Blondela nije usamljen. Mislim da ima na stotine hiljada ovakvih slučajeva širom Zemlje. A prošlo je već devet godina otkako su se naše civilizacije srele.

— Da — složi se Kalmarinin.

— Mi, narod Kalmara, lako smo podneli saznanje o vašoj egzistenciji, čak sa radošću. Vaši signali su bili pravo otkrovenje. Nismo sami, to je bilo u svima nama, nismo više sami, vekovna usamljenost je prestala. Sve smo podredili susretu sa Zemljom.

— Shvatam — reče doktor Hil.

— Međutim kod nas je ispalo dosta drukčije. Ljudska psiha je preopterećena mnogim strahovima, fobijama, kompleksima i zastranjivanjima. Nismo bili pripremljeni za susret sa drugom civilizacijom iz svemira. Odatle i ovakvi slučajevi. Konkretno, Gi Blondel: prosečni, povučeni čovek, uskih shvatanja, okrenut Zemlji, koji je mislio da sve zna i da će sve rešiti. Umalo da ga nisu linčovali, kada je ispali eksplozivni naboj na jednog vašeg pilota. A zašto? Strah, osećanje bespomoćnosti i uzaludnosti. Da kažem, standardna ljudska glupost.

— Mislite li da će teško da ide nadalje?

Doktor Hil slegnu ramenima.

— Ko bi znao? Naša Klinika je

mnoge vratila u realnost, ali ima i ovakvih, težih. Naše nauke rade na tome, ali put kroz ljudsku psihi ravan je Minosovom lavirintu . . . Vidite, vraćen je u gotovo identično vreme, njegovo interno vreme. Okružen je identičnim stvarima. Svako buđenje do sada nije rezultovalo potrebnim napretkom. Ko zna? Možda će sledeće biti uspeh?

— Nadam se — odgovori visoki stranac sa zvezda.

*

Prošlo je nekoliko trenutaka dok Blondel nije postao svestan da je nestalo osvetljenja u prostoriji. Da li je bio zadremao? Osetio je drhtavicu celim telom. To je moglo da znači samo jedno. Stranci. Ustati i razgrnuti zavese . . .

Došli su.

Znao je da je nestanak svetlosti prouzrokovan njihovom nadmoćnom tehnologijom. Igraju se, pomisli, sve su to prljavi trikovi za lakoverne. Morao je nešto da preduzme. Umorno je ustao, osećajući blagi pritisak u glavi. Možda . . .

Kada je navlačio uniformu pritisak se pojačao. Uzdrhtao je. Kakva je to pa sad iznenadna slabost? Zar se on, Blondel, plaši? Ali . . . zar nije bolje da sačeka . . .

Pred vratima, dok je slušao potmulu graju, smeh i viku, zastao je. Osetio je kako mu se znoje dlanovi. Najbolje je pričekati da sve to nestane. Kao da ga je nešto vuklo da zbaci sa sebe ovu staru uniformu.

Krajnjim naporom uspeo je da odbaci takve misli.

Blondele, prokleta kukavice,

prikelo je sam sebe. Napolje, moraš napolje. Kakav je to svet sa strancima? Nikakav.

Zatim, poravivši pojas i čvršće

stegnuvši revolver naglo otvori vrata. Zakorači napolje.

Ali, sigurnosti više nije bilo u njemu.

S. Tirkeli

PARAZITI

Svega mi — reče profesor Kalvo — ovo je najgore buđenje iz hibernacije koje pamtim. Zar pored svih sistema i obezbeđenja na brodu . . .

— Trenutak — upade mu u reč operator Ričards — nemojte odmah svu krivicu da bacate na moje odeljenje reanimacije. Reklo bi se da je kvar u kompjuterskom sistemu, a ne o ljudskom faktoru. Još uvek radimo na tom problemu.

— Dovraga — promrmlja Kasai, prvi oficir palube na svemirskoj letilici »Galileo«, trljajući ruke i mlitave udove — čini mi se da mi je krv stala, a i svaka koštica mi je pomerena. Ovoga puta se sve đavolski treslo da sam pomislio da se nećemo izvući. Probuden, ležiš i nemoćno očekuješ raspad . . . Grozno, zar ne mislite tako, Andrea?

Crvenokosa Andrea, biolog na brodu, uzvratila mu osmeh. Njena komora nalazila se odmah do njegove.

— Treba razumeti budne — odgovorila je. — Mi hibernizovani odmah protestujemo, ako nešto pođe naopako.

— Hm, hm — nakašlja se profesor Kalvo. — Čini mi se da je naš lepi biolog u pravu. Samo . . . nigde ne vidim komandanta?

Lice operatora Ričarda na ekranu ozari se osmehom. — Komandant je ranije probuden, po svom izričitom naređenju, koje

je trebalo pre hibernacije. U centru poziva vas da svi zajedno budete.

Uskoro se kompletna rukovodeća ekipa »Galilea« okupila u centrali. Komandant Kolpel, vitki, suvonjavi četrdesetogodišnjak, zaokružio pogledom po svojoj posadi.

— Da predem odmah na stvar — reče. — Situacija u kojoj se nalazimo nije nimalo ružičasta. Pozvao sam vas sve, jer odluka koja mora da bude donesena treba da bude zajednička. Mada imam pravo na to, ne želim da snosim sam odgovornost koja prelazi moju trenutnu procenu situacije.

Lica prisutnih naglo se uozbiljiše i zavlada neugodan tajac. Suviše dobro su poznavali svog komandanta a da ne bi znali da je nešto zaista ozbiljno. Lica se zategnuše i pojavi se izraz iščekivanja, ponegde i pritajenog straha.

— Da nastavim — Kolpel rukom pokaza ka kompjuterskom terminalu — negde, a još nismo tačno utvrdili gde, skrenuli smo sa ustanovljenog kursa leta. Koordinate prostornog skoka nisu bile precizno obrađene i proračunate, ili je kompjuter pogrešio . . .

— To je nemoguće, komandante — upade operator Stenvud — kompjuterski sistem ni u jednom trenutku nije pokazao da je u pitanju greška.

— Razumem — odvrati Kolpel

— ali i mašine su podložne greškama, a mi smo ovde gde smo. Umesto u blizini Kasiopeje, iz hiper — prostora izleteli smo u nepozanto. Možda ta situacija nije bila dorasla snazi i potencijalima naših brodskih kompjutera, pa su iskliznuli.

— Pa, dobro — reče nestalo profesor Kalvo — gde smo to mi?

— Doći će red i na to — odgovorio je Kolpel. — Svi znate kakvu je misiju imao »Galileo«, da je sve bilo u strogo naučnim okvirima. Svako skretanje sa ranije precizno utvrđenog kursa održava se na pogonsku energiju broda. Naše zalihe su na izmaku. Bilo je predviđeno da se u bazi snabdemo dodatnim gorivom za povratak na Zemlju. Ovako, nemamo izbora . . .

— A to je? — upita Kasai.

— Ili novi prostorni skok, sa nepoznatim rezultatom, ili spuštanje na planetu koja je otkrivena.

— O kakvoj je planeti reč? — upita Andrea.

— Pred nama je zvezda u klasi crvenog džina, čiji nas sjaj odavno obasjava. Neuporedivo je veća i sjajnija od Sunca. U sazvežđu je samo jedna planeta, gigantskih razmera, takođe.

— Izgleda da imaš još nešto da nam saopštiš — reče Kalvo. — O čemu se radi?

Komandantovo čelo prelomi se u nekoliko dubokih bora. Zagledao se u ekran spoljnog osmatranja, a zatim rekao:

— U pravu si. To nije sve. Dok ste bili u hibernaciji, naše sonde su odletele do planete i izvršile potrebna ispitivanja. Uslovi su . . . u najmanju ruku, čudni.

Neuobičajeni i nepoznati. Planeta, prema kojoj je Jupiter pravi patuljak! Sve je predimenzionirano do neverovatnih razmera!

Nastao je tajac. Najzad, profesor Kalvo uze reč:

— Znači, bićemo u minijaturi, prema okolini i ostalom. Uz sav taj monstruozi pritisak nećemo moći da izađemo na površinu. Ali konstrukcija broda i naše opreme u mogućnosti je da izdrži i veća opterećenja, zar ne?

— Biću čovek-mrav, ali kome pa to smeta? — pokušao je da se našali Kasai. — Za sebe sam oduvek mislio da sam prevelik i nezgraplan. Možda će i to imati svojih prednosti, ko zna?

Kolpel ih pogleda nekom mešavinom saosećanja i sete, pogledom čoveka koji već sve zna.

— Kad bi to bilo tako, ja bih bio najsrećniji. Čini se da će odnos biti otprilike na nivou bakterije . . .

Osmeh se zamrznu na svim licima.

Planeta je odavno zaklonila okolni svemir, ispunivši ekrane na brodu svojom masivnošću. Uhvaćen u stravičnu silu teže, brod je klizio ka silaznoj putanji.

*

Vidiš — reče profesor Kalvo, obraćajući se Kolpelu. — Izgleda da su tvoja strahovanja bila preterena.

Nalazili su se u centrali broda. Kolpel se namršti.

— Misliš?

Kalvo klimnu.

— Stvari govore za sebe. Proleteli smo kroz atmosferu, mada

prilično dugo, ali ipak smo sleteli i . . .

— U — šta?

— Pa, to je zbog prevelikih dimenzija. Sve na ovom divu je umnoženo do skoro nezamislivih veličina. Zar u ustrojstvu kosmosa postoje i ovakve pojave?

— Sada si se uverio i u takvo nešto.

— U svakom slučaju, brod je neoštećen i pored ogromnog pritiska oko nas. Utvrdili smo da smo blizu površine.

— Samo što je niko od nas nije video. Gde je nebo, zvezde, kiša, sunce, sve ono na šta smo navikli? Samo nerazumljivi geometrijski oblici, koncentracija gasova, boje. Oko nas besne elektromagnetska pražnjenja kojima samo možemo da nagađamo uzrok. Često menjamo mesto. Mi smo u n e č e m u , Kalvo, a ne na površini!

Profesor se zagrcnu.

— Nemoguće — promrmljao je. — Hoćeš li da kažeš da smo u . . . nečemu živom? Nekom obliku, stvoru, biću?

— Upravo to! To sam krio od posade, sem mene i Ričardsa niko nije znao za tu činjenicu. Jednostavno smo uronili u nešto, vođeni ogromnom brzinom i našom većom specifičnom težinom. Oblik u kome smo najverovatnije je inteligentan, nema sumnje. Samo što smo u tolikoj meri sićušni da nije ni svesno stranog tela u sebi. Ne znamo prave dimenzije, oblik, mogućnost komuniciranja — ludo, zar ne?

— Ali, ti si lud! — viknuo je Kalvo. — To su potpune besmislice! Pa zar atmosfera Jupitera

ne nalikuje ovakvom komešanju gasova, milionima oblika koji se stvaraju i nestaju. Ne smemo gubiti logičku mogućnost racionalizovanja. Prevelika odgovornost je uticala da ti mašta neobuzdano proradi! — završio je brodski psiholog.

— Voleo bih da je tako — mračno se saglasi Kolpel. — Ali, ipak sam ja u pravu. Svi podaci nedvosmisleno daju meni potvrdu. Postoje procesi u visoko organizovanim bićima koji su nepromenjivi i zajednički. Forma je nerazumljiva i za kompjutere, ali to je tako. Ako želiš da se lično uveriš, idemo do Ričardsa.

*

Dakle? — upita Kolpel.

Kalvo sa nevericom zavrte glavom.

— Prosto neverovatno . . . ali, bio si u pravu. Zaista postoji DNK spirala. O v o jeste organizovani oblik života. Mi se nalazimo negde u njemu, rekao bih na periferiji oblika.

— Mi smo paraziti u njemu, zar to nisi shvatio, Kalvo?

— Pa šta? To ne treba kriti od posade. U nečemu smo što nam daje sve potrebne materije, koliko vidim. Kiseonika imamo, energija se puni u neograničenim količinama, uključujući i gorivo, koje mašine sintetizuju iz okoline. Praktično imamo svega. Dok bude potrebno ostaćemo u gostoljubivom domaćinu, a onda . . .

Kolpel se nasmeši.

— Pa i da svi isto tako bezbolno shvate, šta onda?

— Kako — šta onda? Pre ili

kasnije snabdećemo se potpobnim i napustićemo sve ovo.

Kolpel ga pogleda sa zagonetnim izrazom na licu.

— Tako sam i ja u početku mislio . . . i želeo. Ipak, jedno si zaboravio, Kalvo.

— O čemu se radi? Sumnjam da . . .

— Radi se o našoj veličini. Na nivou smo bakterije, možda i znatno veći, približno, zar ne? Parazitiramo u obliku koji nas okružuje, crpeći iz okoline sve što nam je potrebno.

Kalvo se nasmeja.

— Pa to radi i svaka bakterija, svaki parazit.

Kolpelu nije bilo do smeha. Hladno je nastavio:

— Svakako. Samo, poznato ti je šta čovek radi kada oseti neku tegobu . . . On se leči, zar ne? Zar sumnjaš da će ovo u čemu smo da okleva, ako postane svesno da se negde, nešto u njemu promenilo? Nadajmo se samo da toga neće postati svesno pre nego što odemo . . .

U brodu je zavládala iznenadna tišina.

SLEDEĆA SVESKA

SCIENCE FICTION

Kit Lomer

POSLE SVEGA HEROJ

Ljudi slučajno stupaju u kontakt sa Gulom, misaonim entitetom čiji je cilj da pokori sav razuman život u galaksiji. Psihologa Pitera Grantana šalju na brod *Belsazar* da ispita situaciju.

Pod uticajem Gula, na brodu dolazi do priviđenja, ludila, pa i samoubistava. Ni sam Grantan ne ostaje pošteđen. No, on uspeva da se oslobodi Gulovog uticaja i da ovlada nekim njegovim moćima...

Tu se radnja ovog nadasve akcionog romana dramatično zapliće...